



Tayyip'in oğlunun mürüvveti için seferber edilen binlerce polis... Pervasızca kullanılan devlet imkanları... Davetiyeyi bile devletin uçağıyla götüren yüzsüzlük... "Başbakanlık" konumu kullanılarak toplanan torbalar dolusu takılar... Kapatılan yollar, güvenlik adına estirilen terör...

Ne hakkınız var? Kimin parasıyla?
Bu hırsızlık saltanatı hangi inançta var?

*Yiyin efendiler yiyin, bu hanı afiyet sizin,
ama unutmayın:*

**YIKILIR SALTANATINIZ
ALTINDA KALIRSINIZ!**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 116 / Tarih: 18 Temmuz 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

Tecrite
Karşı Direnişte
4 Yıl

ve bir Ölüm orucu ekibi
daha kızıl bantlarını
takmaya
hazırlanıyor

BÖYLE OLUR “AB’YE UYUM” DEMOKRASİSİ!

- MGK sivilleşir! Bir generalin emriyle davalar açılır... DGM’ler kaldırılır! Ertesi gün daha beteri kurulur...
- Örgütlenme hakkı genişletilir! Sendikalar, dernekler hakkında peşpeşe davalar açılır...
- TRT Kürtçe yayına başlar! Kürtçe konuşma davaları birbirini izler... İnkâr sürer!
- Polis AB standartlarına uydurulur! Polis, sahte belgelerle insan tutuklar, dernek kapatır...

**AB’YE UYUM MASKELİ FAŞİZME KARŞI
BİRLEŞELİM DİRENELİM**

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net



Tüm hukukçulara soruyoruz:

Gençlik derneği üyesi olmak

Piknik düzenlemek

Yasal bir derneğin üyesi olmak

Yasal bir derginin yayın yönetmeni olmak

Temel Haklar Derneği kurucusu olmak...

Suç Mu?

Bunları, “suç kanıtı” olarak

bir iddianameye koymak,

bu düzenin yasalarına göre **Yasal Mı?**

1 Nisan Operasyonu'nun gözaltı ve tutuklama aşaması, tam bir hukuksuzluk içinde gelişti. Mesele “yargı” aşamasına geldiğinde, mantıken ve hukuken, artık hukukun en azından biçimsel olarak daha fazla belirleyici olması gerektiği düşünülür.

Ama hukukçular ortaya çıkan iddianamede hukuku bulabilecekler mi bilemiyoruz...

Hukuk açısından sayısız soruyu gündeme getiriyor iddianame.

Mesela iddianamede deniyor ki;

“Yapılan teknik takipler neticesi elde edilen şifreli iletişimlerin çözümü neticesinde, İstanbul'da bulunan Gençlik Birlik Koordinasyon Kurulu, İstanbul Gençlik Derneği, Gençlik Gelecektir Dergisi, Ekmek ve Adalet Dergisi, TAYAD, İdil Kültür Merkezi ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin DHKP/C adına legal alanda faaliyet gösteren yapıları malar olduğu tespit edilmiştir.”

Bu kesin(!) olduğuna göre artık tutuklananları onlarca yıl hapis cezasına çarptırmak mesele değil.

Hukuken kanıtlanmamış bir durumu, kesin kabul edip, sonra o kanıtlanmamış suçu, başka suçların kanıtı olarak göstermek acaba hangi hukuk kitabında var?

“Şu şu kurumlar DHKP-C'nin yapılarıdır” deyip devam ediyor savcı:

“Sanık, DHKP/C terör örgütünün amaç ve talimatları doğrultusunda yayın yapan Ekmek ve Adalet Dergisi'nin genel yayın yönetmeni olduğu”ndan; “Sanık, Gençlik Derneği başkanlığı yaptığı”ndan; “Sanık, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin kurucu üyelerinden olduğu”ndan; “Sanık, TAYAD Yönetim Kurulu üyesi olduğu”ndan... Sanığın DHKP/C terör örgütünün görüşleri ve talimatları doğrultusunda hareket eden kurumlar içerisinde faaliyet gösterdiğinden **örgüt üyesi olduğu... anlaşılmıştır...**”

Hukukçulara ilk sorumuz şudur: “Örgüt üyeliği”, hukuken böyle mi “anlaşılır”?

O zaman mesela, iki işçi konfederasyonunu “*alan örgütün talimatlarıyla hareket ediyorlar*” diye suçla, ardından bunu kanıt gösterip onların yüzbinlerce üyesini “örgüt üyeliğinden” tutukla...

Hukukçulara soruyoruz: Bunun önünde hiç bir engel yok mu? Herhangi bir savcı, böyle bir dava açabilir mi?

“1 Nisan Davası” bu mantıkla açılmıştır; bu demektir ki bu ülkede hiç kimsenin hukuki güvencesi yok demektir. “*Kişinin veya kurumun suçluluğu kanıtlanıncaya kadar masum sayılacağı*” gibi en basit hukuk ilkesinin, “masumiyet karinesi”nin sizi koruyacağını garanti yoktur.

Mantık tersine çevrilmiş. Hukuk tersine çevrilmiş. Suç ve kanıt arasındaki klasik hukuk normları tersine çevrilmiş.

Hukukçulara soruyoruz: kanıtlanmamış, kesinleşmemiş bir suç, başka bir suçun kanıtı olabilir mi?

Hukukçulara soruyoruz: Türkiye’de iddianameler nasıl hazırlanır, ölçüleri, kuralları nelerdir? Bu iddianamelerde hukuk fakültelerinde öğretilen burjuva hukuk kuralları geçerli değil midir?

Ve son soru: Türkiye’de hukuk yok mu? Bunları sorulayacak hukukçular yok mu?

1996 Ölüm Orucunda
şehit düştüler
Hücre politikasına karşı
barikata ilk tuğlaları
bedenleriyle koydular...



Müjdat YANAT (DHKP-C)
25 Temmuz 1996

Aydın, 67. gün...
1965 İzmir Urla doğumludur. Devrimci yaşamı 12 Eylül öncesinde başladı. 1988’de İzmir’de cuntanın serptiği ölü toprağını kaldıranların en önünde yer alanlardan biriydi. 1989’da tutsak düştü. Buca’da özgürlük eylemi çalışmalarına katıldı. Emekçi kişiliğini ölüm Orucu eyleminde sergiledi. Hesapsızca her sıra neferi gibi ölüm orucuna gönüllü oldu.



Tahsin YILMAZ (TİKB)
26 Temmuz 1996

Sağmalcılar, 68. gün
1954’de Kars’ın Selim İlçesi’nde doğdu. 1979’da mücadeleye katıldı. İşkencelerde ve hapisanelerde bir çok kez sınıandı. Müca-
delesinden hiç vazgeçmedi. 1996’da yeniden tutuklandığında Süresiz Açlık Grevi’ne katıldı.



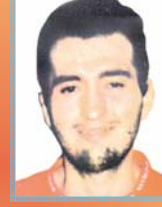
Yemliha KAYA (DHKP-C)
27 Temmuz 1996

Sağmalcılar, 69. gün...
Maraş’ın Elbistan İlçesi’nde doğdu. İşportacıların ve gecekondu halkının aktif örgütlenmesinde bire bir çalıştı. Faşizm tutsaklara saldırdığında “ya zafer ya ölüm” kararlılığıyla 1. Ölüm Orucu Eki-
bi içinde yer aldı.



Ayçe İdil ERKMEN (DHKP-C)
26 Temmuz 1996

Çanakkale, 68. gün...
1970 yılında Kırklareli’nde doğdu. Üniversite gençliğinin müca-
delesinde yer aldı. 1990’da Orta-
köy Kültür Merkezi’nde çalışma-
ya başladı. 1994 yılında Anka-
ra’da tutuklandı. Ölüm Orucu
başladığında tahliyesine az bir
süre kalmıştı. Ancak o tereddüt-
süz 1. Ölüm Orucu Ekibi içinde yer aldı. Sanatçı ve ka-
dın kişiliğini özgür tutsak kişiliğiyle bütünleştirdi. Dire-
nişin 68. gününde dünyada ilk kadın ölüm orucu şehi-
di olarak ölümsüzleşti.



Hicabi KÜÇÜK (TİKB)
27 Temmuz 1996

Bursa, 69. gün...
1972’de Bayburt Merkez Çayı-
roğlu Köyü’nde doğdu. Ankara
Üniversitesi Eğitim Fakültesi’nde
mücadeleye katıldı. Süresiz Açlık
Grevi Direnişinin 69. gününde
ölümü tereddütsüzce kucakladı.



Osman AKGÜN (TİKB)
27 Temmuz 1996

Ümraniye, 69. gün...
1965, Rize Kalkandere Fındıklı
Köyü doğumluydu. İstanbul’da
kavgaya katıldı. 1991’de çatışa-
rak tutsak düştü. Zindanda hep
direniş saflarında oldu. Süresiz
Açlık Grevi Direnişinin 69. günü
ölümsüzleşti.



Hayati CAN (TKP(ML))
28 Temmuz 1996

Zaferden sonra Bursa Hapishane-
si’nden hastaneye götürülürken
şehit düştü.
Erzincan’ın Tercan İlçesi’nin Bal-
ayla Köyü’nde doğdu. 30 Mart
1995’te İstanbul’da tutuklandı. Dire-
nişin zaferini ve düşmanın boyun
eğişini gördü. Ölümsüzleşen be-
deniyle son kurşunu Hayati sıktı.

ÇAĞRI
DUYURU

**Bursa Temel Haklar ve
Özgürlükler Derneği
Dayanışma Gecesi**

23 Temmuz, Saat 19:30

Yer: Bursa Kültürpark Açık hava Tiyatrosu

**Grup Yorum’un
katılımıyla...**

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yapıveriler Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana İnönü Cad. Ömerler Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel
Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-Faks: 0 466 351 42 08

İzmir Milli-H Kültürhanesi Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi
Konak/İzmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli Hüsnüyet Caddesi Gökkuş Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51

Malatya Dabakhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77

Mersin Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Samsun Talimhanne Cad. Bozulucağı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tarazon Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak
Pustular İşhanı Zemin Kat No:4
Tel-faks: 0462 321 14 80

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Birlikte bir direniş hattı örmeliyiz!

Saldırının yönelmediği hiç bir kesim kalmıyor...

Herkes kendi sorunuyla başbaşa...

Direnış, her kesimin kendisiyle sınırlı ...

Böyle mi olmalı? Böyle mi kalacak?

- 3... *Birlikte bir direniş hattı
örmeliyiz!*
- 5... *Demokratikleşme ve
Türkiye taslosu*
- 11... *Gazi Halkı muhtarını sahiplendi*
- 12... *Van sistemin resmidir*
- 15... *Abdi İpekçi'de direniş sürüyor*
- 16... *Grev kararları yayılıyor*
- 18... *Yıkılır saltanatınız altında
kalırsınız*
- 20... *Direnışin kırılmasını, bitmesini
bekleyenlere cevabımızdır:*
- 22... *1996 Ölüm Orucu...*
- 24... *Aman direniş örnek olmasın!*
- 26... *Zorla müdahale oyunu bozuldu...*
- 28... *12 Temmuz şehitleri anıldı*
- 29... *Emperyalizm doğanın da
düşmanı*
- 30... *Avrupa'nın Şaronla ilgili
adaletini görmek istiyoruz*
- 32... *AKP, IMF Programı için
sendikalardan destek istedi*
- 36... *Fuhuş ve NATO*
- 37... *Irak işgali ve İngiliz
demokrasisinin soytarıllığı*
- 39... *Utanmazlar!*
- 40... *Eylemin özü ve biçimi*
- 42... *TAYAD Komite Avrupa'da açlık
grevi yapıyor*
- 44... *Sorular Cevaplar*
- 48... *Semiran'ın gözünden devrimcilik*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Aylardır "AB'ye uyum"un bir aldatmaca olduğunu ve olacağını, AB'nin müdahalesiyle yeni sömürge bir ülkedeki faşizmin demokrasiye dönüşeceğini ummanın ve beklemenin büyük bir tarihi, siyasi yanlış olduğunu anlatıyoruz. Belki hala bunu anlamayanlar, kavramayanlar var. Ama yakında, anlamadık, kavramadık kimse kalmayacak. Çünkü bizzat iktidar, herkese bu gerçeği doğrudan gösteriyor. Sadece son iki-üç hafta içinde yaşananlar bile, Türkiye demokrasisinin nasıl bir demokrasi olduğunu gösteriyor. Bu yazımızda tekrar AB'nin demokrasi getirip getirmeyeceğini tartışmayacağız. Getireceğine veya getirmeyeceğine inanılıyor olabilir, bu tartışılabilir, ama hiç kimsenin üzerinde tartışamayacağı açık gerçek, yaşanan baskılardır.

İktidarın halkın muhalefeti yoketmek, sindirmek istediği konusunda kimsenin şüphesi yok. Olması da mümkün değil, zira, baskılardan, yasaklardan, soruşturmalardan nasibini almayan hemen hiç bir kesim kalmamış durumdadır. 1 Nisan terörü, NATO eylemlerine karşı saldırılar, Eğitim-Sen'in kapatılmak istenmesi, sağlıkçılara dava, haklar ve özgürlükler mücadelesi yürüten onlarca demokratik kuruma yönelik baskınlar, soruşturmalar, hakkını arayan köylüye, seyyar satıcıya, gecekonduculara polis saldırıları, sendikalaşan işçilere açlık ve polis zoru... Tabloyu uzatmak mümkün... Bütün bu saldırı tablosunda en dikkat çekici olan ise şudur: **Herkes, her kesim kendi sorunuyla başbaşa!** İktidarı bu kadar pervasız kılan, demokratik güçleri saldırıları durdurmakta yetersiz hale getiren nedenlerin başında da bu geliyor.

Bir direniş çizgisini nasıl geliştireceğiz? Bugün emekten, halktan yana, kendini demokrat, devrimci, ilerici olarak nitelendiren her örgütlenmenin ve kişinin öncelikle kafa yorması gereken mesele budur. Oligarşinin baskılarının karşısında bir direniş hattı örebilmek için öncelikli şart birlikte hareket etmektir. Ve bu noktada önümüze şu soru çıkacaktır: **Birlikte hareketi nasıl sağlayacağız?** Bugüne kadar devrimci, demokrat güçlerin birlikte hareketini engelleyen gerekçelere hala sarılmaya devam edilirse, elbette sonuç farklı olmayacaktır. Yasallık, tüzel kişilik, riskli alanlar denirse, oligarşinin "tehlikeli" gördüklerinden uzak durmak politikası devam ettirilirse, haklar ve özgürlükler mücadelesi hiç bir bedel ödememe anlayışı (daha doğrusu kaçışı) üzerine şekillendirilirse, bunun sağlanamayacağı açıktır.

Aralık 2000'den bu yana yaşanan süreç şöyle bir hatırlanırsa, görülecektir ki, saldırı öncelikle ve ağırlıklı olarak devrimcilere yöneltilmiş, ondan sonra adım adım hedef genişletilmiştir. Sıra geldi Eğitim-Sen gibi en kitlesel sendikalara, Tabipler Odası gibi "yarı-resmi" sayılabilecek kuruluşlara. Ve açıkça görüldü ki, şunlarla yanyana gelmezsek, şu tür eylemlere girişmezsek, şu konularda sesimizi

fazla yükseltmezsek... diye sürdürülen icazet politikalarında, küçük hesaplarda ısrar ederek kimse kurtulamaz bu saldırılardan. Kimse, “radikal sol”dan ayrı durursam saldırılardan kurtulurum diye düşünmesin; bugün susturulmak istenenler, bu yanlış düşüncelerle de hareket etmişlerdir. Her türlü muhalefetin susturulması ve sistemi hedef alan değil, onun demokrasicilik oyununu güçlendiren bir çizgiye çekilmesi, bu saldırıların ana halkasını oluşturmaktadır. Bu da, AB’ye uyum’un bir parçasıdır... Sorunu, saldırının amacını doğru tespit etmek, buna karşı mücadeleyi örgütlemenin temelidir. Geriye iki seçenek kalıyor: Ya tamamen devletin dayattığı “muhaliflik” sınırına çekilinecek, ya da direnilecek.

Oligarşinin devrimcilere yönelik saldırılarında, bir çok kesim, örtülü veya açık şöyle düşünmüşlerdir; devlet onlara saldırıyor, çünkü onlar da çok aşırı gidiyor, şiddeti savunuyor, illegal örgütlenmeyi savunuyor, radikal direnişler yapıyorlar vb... Mesele tek başına bunlar değildir. Elbette bunlardan dolayı oligarşi devrimcileri kendisi için daha büyük bir “tehlike” olarak görüyor, ama oligarşinin (ve Amerika ve Avrupa emperyalizminin) hedefi, sadece devrimci örgütlenmeyi, devrim mücadelesini yoketmekle sınırlı değildir. Aslında, en kısa ve özet haliyle, halkın mücadelesini yoketmek istiyorlar. Geriye “muhalefet” adına, düzeniçi, sistemin işleyişi açısından hiç bir biçimde pürüz bile çıkarmayacak bir muhalefetçilik oyunu bırakmak istiyorlar. O muhalefetin tek işlevi, emperyalist demokrasinin vitrininde süs olmak olacaktır. Emperyalistler ve işbirlikçileri, o kadar demokrasi şovu içinde, halkların yüzlerce yıllık kazanımlarını gasbederek “majestelerinin muhalefeti” anlayışına dönülmesini dayatmaktadırlar.

Birlikte bir direniş hattını örmeliyiz. Bu konudaki tavır, emperyalist dayatmayı kabul edip etmeme tercihini de gösterecektir. Halkın her kesimine yönelik tüm baskılara karşı direniş hattını, **halkın cephesini** yaratma anlayışıyla hareket ederek gerçekleştiriliriz. 1 Mayıs 2004, birlikte olduğunda oligarşiye geri adım atılabildiğini gösterdi. NATO’ya karşı mücadele sürecinde de kendi içindeki tüm eksikliklere, yetersizliklere karşın, anti-emperyalist geleneğimiz bu birlikteliklerle yaşatıldı. Fakat şu an karşı karşıya olduğumuz tekil bir eylem değildir. Süren bir saldırı politikasını durdurma

görevinden sözediyoruz. Ve açık gerçek: Bu saldırı tek bir alanda, tek bir kesimin direnişiyle durdurulamıyor. Atılan işçilerin direnişi ayrı, hakkında dava açılan memurların ayrı, sağlıkçıların ayrı, F tiplerindeki tutsakların ve tutsak yakınlarının ayrı, öğrencilerin ayrı, evleri yıkılan gecekondu emekçilerinin ayrı... Ve ortaya güçlü bir halk muhalefeti çıkmıyor. Herkes tekrar düşünmeli. Birlikte nasıl bir zemin oluşturabiliriz, nasıl bir direniş çizgisinde yürüeyebiliriz?..

Sivil toplumculuk oynayarak bu saldırıların durdurulamayacağı da, hak ve özgürlüklerin kazanılamayacağı da ortada. Devrimciliği hatırlamalıyız. Protestolarımıza, direnişimize devrimci bir bakış açısını hakim kılmalıyız. 1980 öncesinin faşizme karşı direnişini, faşizme ihtar eylemlerini, grevlerini, işgallerini, 1980’lerin, 90’ların Paşabahçeleri’ni, Zonguldakları’nı, 3 Ocakları’nı, Gazi ayaklanmasını hatırlamalıyız. Her alanda tek bir sendikayı kurmak için, tek bir derneği yaşatmak için verilen militanca mücadeleleri, demokratik kurumları polis saldırısına karşı dışı dışı savunan direnişleri, memurların, gençliğin Kızılay direnişlerini hatırlamalıyız. Böyle direneceğiz, başka yolu-muz yok. **Devrimcilik dışı yöntemler, devrimcilik dışı söylemler terk edilmelidir.** Eğer bu noktada bir ayrışma olacaksa, olsun. Birileri bizi düzen içine çekmekte ısrarlıysa, onlarla ayrışmak, devrimci bir imkan çıkarır ortaya. Onlara bırakın ellerimizi demeliyiz, hatta biz bırakmalıyız. Bataklığın dibine kadar gidebilirler onlar. Ellerimizi onlardan kurtaramadığımız, bizi düzen içine çekmelerine karşı çıkmadığımız takdirde zaten bir direniş hattı örmenin şansı hiç olmaz. Ama sonuna kadar birlikteliği savunup, ayrışmalardan da korkmazsak, geriye kalanlarla bir direniş hattını örebiliriz.

Saldırı herkesi kapsıyor... Sahte belgeler, keyfi soruşturmalar, herkesi her an “sanık” durumuna sokabilir. İktidar karşısında şu veya bu oranda muhalif, direnişçi bir tavır gösteren her kesim cezalandırılıyor. Bu saldırılardan çıkarılacak sonuç; muhalif, direnen tüm kesimlerin birlikte direnişi, birlikte mücadelesinin şart olduğudur. Evet, herkesin gündeminde şimdi şu soru olmalı: nasıl tüm halk güçlerinin birliğini sağlayabilir ve nasıl birlikte bir direniş hattını örebiliriz?

Demokratikleşme ve Türkiye Tablosu

- ➔ F tiplerinde ölümler sürüyor, tecrit katletmeye devam ediyor.
- ➔ Eğitim-Sen'e Genelkurmay'ın emriyle kapatma davası açıldı.
- ➔ DGM'lerin yerine kurulan Ağır Ceza Mahkemeleri'nde DGM kadroları aynen istihdam edildi.
- ➔ ÖTP Kongresi'nde Kürtçe konuşulduğu gerekçesiyle dava açıldı.
- ➔ "Herkes eşit, parasız sağlık" diyen sağlık emekçilerine 255 yıla varan ceza istemiyle dava açıldı
- ➔ Kaçırma, tehdit, keyfi gözaltı, işkence, infaz, gaz bombalı polis terörü sürüyor.
- ➔ Hukuk, polisin sahte belgelerine dayanarak insanlar hakkında yüzlerce yıla varan cezalar istiyor.
- ➔ Viranşehir'de "elektriğimiz kesik, ekip biçemiyor, zarar ediyoruz" diyen çiftçiye polis copuyla cevap verildi.
- ➔ Öğrenci gençliğe yönelik soruşturma terörü sürüyor.

Yukarıda sıraladığımız olaylar, demokratik bir ülkenin tablosu mudur? Ya da AB'cilerin, iktidarın sıkça kullandığı deyişle, "demokratikleşme yolundaki bir ülkenin, büyük değişimini yansıtan" bir tablo mudur?

Eğer arsız bir işbirlikçi, AKP yalakası değilse, herkesin vereceği cevap bellidir.

Demokrasıcılık Oyunu "AB'ye Uyum" Maskesiyle Sürdürülüyor

Yeni-Sömürge ülke Türkiye'de hiçbir dönem, burjuva anlamda dahi demokrasi olmadı. Hep demokrasıcılık oyunu oynandı. AKP'nin iktidar olması ve buna paralel olarak geliştirilen "AB süreci" ile birlikte, bu oyun çok daha sinsî oynanıyor. "AB'ye uyum", faşist baskıların, yasakların, devrimci-demokratik muhalefete, halkın taleplerine yönelik saldırıların maskesi olarak kul-

lanılıyor. Avrupa Birlikçi sahte demokratların büyük desteğiyle, hak ve özgürlüklere ilişkin taleplerin "AB'ye uyum yasaları çıkarıyoruz, demokratikleşiyoruz ya!" şeklinde cevaplanması da bu oyunun bir parçası durumuna getirildi. "AB'ye uyum" yasalarının gerçek bir demokratikleşme demek olmadığı bir yana, oligarşi bu yasaları dahi pratikte uygulamıyor. Bu, Avrupa'nın onayından bağımsız değildir, AB'nin istediği de kaba yöntemlerle uygulanan baskının maskelenmesi, vitrinin düzeltilmesidir.

Oysa gerçekte ne düzelen bir şey vardır, ne de sözü edilen demokratikleşmenin hayatta bir karşılığı söz konusudur. Burada aktaracağımız bazı örnekler kısa bir zaman diliminde yaşanan ve basına yansıyan boyutu ifade etmektedir. Gerçekte faşizm tablosu çok daha ağır ve Türkiye halkının hayatının her alanında karşısına çıkmaktadır.

"Demokratikleştirecek" En Son Güç AKP İktidarındır

Türkiye çelişkilerin öylesine keskin olduğu bir ülkedir ki, makyaj tutması zordur. Milyonlarca insanımızın aç ve yoksul olduğu, işbirlikçilik politikalarında Türkiye tarihinin en pervasız süreçlerinin yaşandığı, halkın her türlü hak ve özgürlük talebine Amerikan patentli "terörizm" demagojisiyle cevap verildiği bir ülkemiz. Böyle bir ülkede yalanların, göstermelik demokratikleşme manevralarının da ömrü uzun olmaz.

AKP iktidarı da, demokratikleşmenin yalan olduğunu gösteren her örnekte aynı demagojiye başvuruyor. Ya, "polisin eğitimi... falanca bürokratin zaafiyeti..." diyerek durumu kurtarmaya çalışıyor, ya da "münferittir, gereken yapılacaktır, biz de üzüldük" deniliyor.

Sorun ne şu bu bürokratta, ne de işkencecilerin eğitimindedir, ne de yaşananlar münferittir. AKP, hükümet ettiği sistemin çarklarını döndürmekte, devraldığı faşist politika mirasına sonuna kadar sahiplenmektedir. AKP'nin yaptığı, sadece gıcırtağı kesmek için yağlama-cilalama yapmaktadır. Bu cilalalara aldanan, aldanıyor görünmekten çıkarı olan ve geniş kitleleri de aldatmak için AKP iktidarına destek verenler de, gerçekte demokrat değil, faşizmin dişlilerini çeviren duruma gelmişlerdir.

AKP, politik niteliği, beslendiği siyasal gele-



Bu tabloyu demokratikleşen Türkiye diye gösterenler, faşizmin "AB'ye uyum" maskesiyle sürdürülmesinden yana olanlardır. Bu tabloda "kötü de olsa bir demokrasi" yoktur. Faşizmin baskısı ve zulmü vardır.

nek gereği, hak ve özgürlüklerden anlamaz. Bunun en açık Erdoğan'ın konuşmalarında görebilirsiniz. Düşüncesini açıklayan herkese saldırıyor, susturuyor, terör demagogilerine başvuru. İktidarın sözcüsü Cemil Çiçek ise, yukarıda ifade ettiğimiz, AKP'nin sürdürdüğü faşist politikaların sözcüsü durumundadır. DEP'lilere yönelik tehditleri, AKP'nin demokratlığının da özeti gibidir. AKP demokratikleşmeden değil, ancak "sopalı demokrasiden" söz edebilir.

Demokrasi Dediğin Böyle Olur

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 10 Temmuz tarihli açıklamasında belirtildiği gibi, "Oli-

garşinin demokrasisi yağmur yemiş makyajlı bir yüz gibi... Faşizmin yüzüne yapılan "AB'ye uyum" makyajı dökülüyor."

Türkiye'deki demokratikleşme, AB'ye uyum maskesiyle faşist politikaların nasıl maskelenmek istendiğini, Haklar ve Özgürlükler Cephesi açıklamasından aktarmaya devam edelim.

Birkaç uyum yasası, TRT'de Kürtçe yayın ve DEP'lilerin tahliyesiyle sanki Türkiye'nin bütün meseleleri hallolmuş, demokratikleşmede önü alınmaz bir hızla ilerleniyormuş havası yaratıldı. Ama tüm faşist kurumlaşmaların ve asıl önemlisi faşist zihniyetin olduğu gibi durduğu bir ülkede, **yalan propagandanın** hükmü kaç gün sürebilirdi

ki?

Genelkurmay 2. Başkanı Org. İlker Başbuğ'un, faşist düzenin "başbuğu" olarak yaptığı konuşmanın ardından polis, eski DEP milletvekillerinin tahliye olduktan sonra yaptıkları konuşmalar hakkında suç duyurusunda bulundu. Hemen ardından Eğitim-Sen hakkında açılan kapatma davası gündeme geldi.

Hukuk'a bakın; Yasaların devletin elinde nasıl bir "sopa" gibi kullanıldığına bakın;

DEP'lilerin katıldığı mitinglerin yapılmasının üzerinden üç haftadan fazla bir zaman geçti.

Emniyet Genel Müdürlüğü, 1,5 aydır farkında

"Ücretsiz Sağlık" İsteyen 85 Sağlık Çalışanına Dava

İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu, "**Herkes eşit-ücretsiz sağlık**" istemi ile ülke çapında eylem yaptıkları için Oda Başkanı Gencay Gürsoy'un da aralarında bulunduğu toplam 85 kişi hakkında İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'nın toplam 255 yıl hapis cezası istemiyle dava açtığını duyurdu.

Hatırlanacağı gibi, TTB ve SES üyeleri 5 Kasım 2003 ve 24 Aralık 2003 eylemler gerçekleştirmişlerdi.

Açılan davada hukukun değil, iktidarın isteklerinin gözetildiği açıktır. Mahkemeler oligarşik iktidarın isteklerini yerine getirmekte, örgütlü kesimleri susturmakta kullanılan temel araçlar durumundadır. Bunun için hiçbir hukuki kaygı ve özen de göstermezler. Öyle ki, "suç" tarihini 5 Kasım 2003 olarak gösterir ancak iddianamelerdeki delilleri 24 Aralık

2003'teki eylemlerden koyar. Ne önemi var, maksat iktidarın "örgütlü herkesi susturacağız" kararı uygulansın.

Açılan dava, 9 Temmuz günü düzenlenen bir basın açıklaması ile protesto edildi. Açıklamada konuşan Tabip Odası Başkanı Prof. Gencay Gürsoy, "85 kişi hakkında istenen suçların tamamı 255 yıl tutuyor. Suç tarihi 5 Kasım 2003 olarak gösterilmekte, iddianamelerdeki deliller ise 24 Aralık 2003'teki eylemlerle ilgilidir, terslik buradan başlıyor" dedi. KESK Başkanı Sami Evren de bir konuşma yaparken, DİSK başkanı Süleyman Çelebi, "Yargılama olacaksa, biz bunu devam ettireceğiz. Hükümetin bu uygulamasına karşı her türlü demokratik mücadeleyi vereceğiz" dedi.



olmadığı suçları, bir orgeneral konuşma yapınca birden fark ediveriyor... Ve hemen suç duyurusunda bulunarak, DEP'lilerin "Yasadışı örgüt lehine slogan atma... Kürtçe konuşma... Trafik Yasası'na muhalefet... Toplantı, Gösteri ve Yürüyüş Kanunu'na muhalefet"ten yargılanmalarını istiyor.

Suçlamaların niteliğine dikkatinizi çekiyoruz; Ceza tehdidi, her koşulda DEP'lilerin üstünde tutulacaktır: Biri olmazsa, ötekinden... Hiçbiri tutmazsa Trafik Yasası'ndan ceza verilir... O da olmazsa, 1 Nisan Operasyonu'ndaki gibi sahte belgeler düzenlenir, yine devletin "hükmü" yerine getirilir.

Değişen demagojiler arasında değişmeyen amaç: tüm muhalifleri yok etmektir. Bu amacın yanında hukukun, insan haklarının, hatta kendi yasalarının bile hükmü yoktur!

Genelkurmay İkinci Başkanı, eski DEP'lilerin konuşmalarıyla "ülke güvenliği"nin tehlikeye düştüğünü iddia ediyor. "DEP'liler bürokrasideki tereddütlerden yararlandılar" diyerek, bürokrasiye, siz bakmayın AB'ye uyum yasalarına, bildiğinizi yapın diyor.

Çünkü "ülke güvenliği", her şeyin üstündedir.

Vatanseverler, devrimciler, tüm demokrat, muhalif güçler "ülke güvenliği" için tehlike gö-

rülüyor.

Genelkurmay bürokrasiyi hala "tövbekar" olmamış DEP'lilere karşı göreve çağırıyor.

Dayatma açıktır; kimse farklı düşünmeyecek. Kimse düzene muhalefet etmeyecek. Dayatma sadece genelkurmayın dayatması değildir. Hatırlayın, AKP'nin Adalet Bakanı Cemil Çiçek de tahliyelerin hemen ardından "tahliyeyi hak etmeleri lazım" buyurmuştu.

Hapishanede atılan, hakkında soruşturma, dava açılan herkes, pişman olmalı, el-aman dilemelidir. F tiplerinde sürdürülen tecrit de aynı zihniyetle sürdürülüyor mu?

AB'ye uyum yasalarıyla muhalif güçlerin "nefes alacağını" sananlar yanılıyor. Oligarşinin politikası, ancak tüm muhalifler yok edildikten sonra "AB'ye uyum" yasalarını uygulamaktır!

Peki, AKP ve Genelkurmay AB'ye karşı oyun mu yapıyor? Hayır!

AB-AKP-Genelkurmay, Hepsi "Demokratikleşme Oyunu"nun Bir Parçası

Bir yanda, "MGK'ya sivil sekreter" seçilirken, Genelkurmay meydana çıkıyor ve devletin tüm kurumlarına talimat veriyor. Polisi, savcısı, mahkemesi, anında o talimatı uygulamaya baş-

Eğitim-Sen Kapatma Davasına Direniyor

Eğitim-Sen hakkında açılan kapatma davası 13 Temmuz günü yapıldı. Binlerce emekçi destek için Ankara'da toplanırken, mahkeme, "tüzükteki 'anadilde eğitim hakkını savunur' bölümünün değiştirilmesi için" sendikaya 60 gün süre verilmesine karar verdi.

Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, "Birileri istiyor diye tüzüğümüzü değiştiremeyiz, haklı mücadelemiz sürecektir. Yolumuzdan dönmeyeceğiz" açıklaması yaparak, andıç yazısını yazan komutan hakkında da suç duyurusunda bulunacaklarını belirtti.

Memurlar Sendikalarına Sahip Çıkıyor

Eğitim-Sen'in 500'e yakın şube yöneticisi davadan iki gün önce Ankara'ya geldi. Abdi İpekçi Parkı'nda çadır kurmaları polisin "ekmek, yiyecek almanıza izin vermeyiz, engelleriz" vb. dayatmaları nedeniyle gerçekleştirilmedi. Bunun üzerine Yüksel Caddesi'ne yürüyen Eğitim-Sen'liler eylemlerini burada sürdürdü.

HÖC direnişteki Eğitim-Sen üyelerini kitlesel şekilde ziyaret etti.

"Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız!", "Eğitim-Sen Kapatılmaz", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!" sloganlarının atıldığı HÖC ziyaretinin dışında bir çok DKÖ, sendika da memurların yanındaydı.

Miting başvuruları kabul edilmeyen Eğitim-Senliler 13 Temmuz günü, değişik illerden Ankara'ya akın ederek mahkeme saatinde fiili miting yaptılar. 4500 kişinin katıldığı eylemde, Sıhhiye'ye çıkan bir çok caddeden, Hipodrom'dan yürüyüşler gerçekleştirildi. Sıhhiye'deki mahkeme önünde toplanan memurlar, "Eğitim-Sen Kapatılmaz, Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek, Zafer Direnen Emekçinin Olacak, Anadilde Eğitim Hakkı Engellenemez" sloganları atıldılar.



lıyor. Aynı Genelkurmay, Çalışma Bakanlığı'na talimat yazarak "Eğitim-Sen'i kapatın" diyor.

"AB zoruyla sivilleşme-demokratikleşme" oyunu nasıl bir oyun, işte görün!

Sanmayın ki, bu oyunda tek bir aktör var. Genelkurmay, AKP, AB hepsi oyunun parçası. **Oyun HALKA KARŞI** birlikte oynanıyor.

Baskılar, katliamlar, yasaklar, soruşturmalar, cezalar, hapisanelerde ölümler sürerken Avrupa Birliği **"olumlu gelişmeler var"** diyerek müzakere tarihi vermeyi tartışıyor. Alman Dışişleri Bakanı Joschka Fischer, müzakere tarihi konusunda ne demişti hatırlatalım: **"AB için Türkiye'nin önündeki tek engel Fransadır... Aman onları ikna edin. Alacağınız uçakların yüzde 80'i Airbus olsun"** (Hürriyet, 22 Haziran) Avrupa emperyalizmi için sadece çıkarları vardır.

Yasalar Değil Oligarşik Güçler Karar Verir

Neyin ne zaman suç sayılacağına, kimin ne zaman suçlu ilan edileceğine yasalar değil, polis şefleri, generaller, AKP'li bakanlar karar verir!

"Devletin bütün kurumları önleyici ve yasal tedbirleri kararlılıkla uygulamalıdır" buyruğuyla DEP'liler hakkında polisi, mahkemeleri harekete geçirmesi, Genelkurmay'ın bu türden ilk müdahalesi değil elbette. Ülkemiz tarihi bunun örnekleriyle doludur. Genelkurmay bir açıklama yapar, savcılar harekete geçer. Yeniden gündeme getirilen Eğitim-Sen'in kapatılması davası da bunun bir örneğidir. Eğitim-Sen daha önce yargılanmış ve *"anadilde eğitim istemenin"* suç olmadığına karar verilmiş. Ama Genelkurmay yok diyor, çünkü Genelkurmay Eğitim-Sen'in **"suçlu"** olduğuna karar vermiş bir kere. Yine geçen hafta DEHAP'lılarla ilgili de Kürtçe konuşmayla ilgili başka bir dava açıldı.

"Kürtçe yayın" yapılırken, Kürtçeyle ilgili da-

Dersim JİTEMÇİ'leri: Gebertiriz, Bu ülkede Kanun Biziz"

İşkencecilikleri, katliamcılıkları tescillenmiş JİTEMÇİ'ler Dersim'de devrimci, demokrat kişilere tehditlerini sürdürüyor. Daha önce de bir çok insanı demokratik kurumlara gitmemeleri yönünde tehdit eden, işkence yapmakla, kaybetmekle korkutmaya çalışan JİTEMÇİ'lerin hedefi bu kez de Ufuk Kalanç ve üç yakını oldu. 2 Temmuz akşamı Atatürk Mahallesi'nde ikamet eden Ufuk Kalanç ve üç yakını onlarca jandarma tarafından evinin etrafı sarılarak gözaltına alındılar.

Dersim Temel Haklar çalışanı Ufuk Kalanç yaşananları dergimize şöyle anlattı:

Bu Ülkede Kanun Biziz

Evimiz jandarma karakoluna 500 metre uzaklıkta. Akşam evde oturmuş çay içiyorduk. Bir yüzbaşı yanında onlarca askerle evimizin etrafını sararak amcamı dışarı çağırdı ve nöbetçi kulübelerine taş atıldığını söyleyerek görüp görmediğini sordu. Amcam da görmediğini söyleyerek içeri girdi. İki dakika sonra tekrar kapımızı çalarak dışarı çıkmamızı söylediler. Yüzbaşı tehditler savurarak hepsini kelepçleyip karakola götürün dedi.

Gözaltına alma gerekçesini açıklamadan iki askerine evimizi aramalarını emretti. Savcılık kararı almadan aratmayacağımızı söyledim. Çabuk bunları kelepçleyip götürün deyince ben de "Bu Ülkede Hukuk Yok Mu? Bizi ne hakla göz altına alıyorsunuz" dedim. Cevabı, **"bu ül-**

kede kanun benim" oldu. Bizi gözaltına aldılar. Sivil görünümüne JİTEMÇİ'ler sorguya çektiler. JİTEMÇİ'ler, "sen bizi tanıyor musun? Hangi derneğe gidiyorsun çok iyi biliyoruz. Bütün basın açıklamalarına katılıyorsun. Seni tanıyoruz, sen de bizi tanıyacaksın". diye tehdit ettiler. Susma hakkımı kullanmam üzerine, "sen örgüt tavrı mı alıyorsun" dediler.

Ben tepki vermeyince "benimle konuşmuyorsun demek. Yakında elime düşersin seni geririm. (askı) O zaman yalvarırsın benimle konuşmak için" dedi biri.

Savcı Mı JİTEM Elemanı Mı?

Yakınlarımı benden ayırarak onlara tehditle bir şeyler imzalattılar. Gece yarısı Cumhuriyet Polis Karakolu'na götürdüler, ertesi gün savcılığa çıkardılar. Biz beklerken bizi gözaltına alanlardan iki rütbeli asker savcılık odasında 45 dakika görüştüler. Savcı, "suçumuzun (taş atma) bombalamaya girdiğini eğer kanıtlanırsa bizi içeri atacaklarını" söyledi. Güya, Dersim'de son günlerde önce kulübelere taş atılıyor, askerler tepki göstermeyecek şekilde alıştırıldığında da bombalama yapılıyor... Savcı *"Sizler de buna benzer şeyler yapmak istiyorsunuz. Nereye kaçarsanız kaçın sizi buluruz. Kanada'ya da kaçsanız sizi bulup getiririz"*, tehditlerini savurdu. Daha sonra serbest bırakıldık.

Şunu da belirtmek gerekiyor. Hak ve Özgürlük mücadelesi verenlere tahammülsüzler. Gözaltında bir yakınım Dersim Temel Haklar Başkanı Murat Kaymaz ve Derya Ulağ ile ilgili sorular sormuşlar., "siz DHKP/C lisiniz" demişler. Hedefleri belli; Hak ve Özgürlükler mücadelesi verenleri halktan tecrit etmek.

valar bitmiyor. **Bu nasıl “serbestlik”?**

Anadilde eğitim hakkı, AB yasalarına da uygun. **Bu nasıl “AB’ye uyum”?**

Bu tablo Türkiye’deki demokrasi ve hukuk anlayışının resmidir.

Bu tabloda hukuk yoktur, hukukun sadece adı vardır.

Olduğu iddia edilen hukuk, genelkurmayın direktifleri, polis fezekeleri doğrultusunda muhalif güçleri cezalandırmaya yarar sadece.

Haftalardır suç sayılmayan DEP’lilerin konuşmaları, trafik yasasını ihlalleri, bir anda suç haline gelir.

Aylardır, yıllardır yayın yapan dergiler, bir anda “yasadışı örgüt yayını” olarak gösterilir. Yıllardır yasal olarak faaliyet yürüten dernekler, bir anda “örgütün yan kuruluşu” yapılır.

Bu dergilerin, derneklerin çalışanları “örgüt üyesi” haline getirilir.

Aslolan, onların haklar ve özgürlükler mücadelesini engellemektir.

Eğer, ellerinde demokratik kurumları, hak ve özgürlük mücadelesi veren kişileri suçlayacak bilgi, belge, kanıt yoksa, sahte belgeler düzenlerler. Sadece İstanbul’da 64 kişi hakkında yüzlerce yıl hapis cezası istenen “1 Nisan Operasyonu” davası da işte bu hukuk anlayışıyla açılmıştı.

Demokratikleşmenin Yolu Faşizme Karşı Mücadeleden Geçer

TAYAD’lılardan DEP’lilere, Eğitim-Sen’lilerden Doktorlara kadar hemen tüm muhalif kesimlere yönelik olarak peşpeşe açılan davalara, düzenin hiçbir kurumundan, partisinden, politikacılarından itiraz yoktur. Avrupacıardan da, Avrupa Birliği’nin kendisinden de itiraz yoktur.

Bu tablo, tüm demokratik kesimlere, halktan, haktan ve özgürlüklerden yana olan herkese ve tüm halka tek bir şeyi gösteriyor:

Bu ülke hak ve özgürlüklerin kullanılabildiği demokratik bir ülke değildir.

Bugün olduğu gibi, yarın da demokrasi için kendi dışındaki güçlere bel bağlayanların eli böğründe kalmaya mahkumdur. Hak ve özgürlüklerimizi bize hiç kimse bahsetmeyecek.

Faşizme, faşizmin hukukuna karşı tüm muhalif güçler, tüm halk birleşeceğiz, direneceğiz, mücadele edeceğiz. Başka yolumuz yok.

Mücadelede yerine başka yollar önerenler, bu zulüm düzeninin bu şekilde sürmesinden şu veya bu şekilde çıkarları olanlar değilse, faşizm gerçeğini görmek istemeyenlerdir.

Kürtçe Serbest, Kürtçe Konuşana Dava

Özgür Toplum Partisi’nin Kongresi’nde, bir konuşun Kürtçe konuşması nedeniyle Divan Başkanı Fatma Nevin Vargün ve Divan Katibi Zöhre Bozacı hakkında açılan davaya başlandı. Bir yandan “kürtçe serbestliği” yalanlarından geçilmezken, öte yandan kürtçe konuşanı cezalandırma davalarından biri, ÖTP’lilerin davası. İnkâr politikasının sürdürüldüğünün açık göstergesi olan davada, hukuk değil, oligarşinin şovenist politikaları geçerlidir.

Genelkurmay İktidarını Güçlendirmek İstiyor

HPG gerillalarına yönelik aralıksız süren operasyon ve dayatılan imha, DEP’liler ve ardından Eğitim-Sen hakkında dava açılması için yağdırılan talimatlar; Genelkurmay AB sürecindeki kısmen geri çekilişini bu çıkışlarla telafi etmek ve özellikle “Kürt sorunu”nda tek belirleyici olmaya devam etmek istiyor.

AKP’nin farklı bir kürt politikası olmasından kaynaklı değildir bu çıkışlar, O da, oligarşinin inkar ve imha siyasetinin uygulayıcısıdır. Ancak, Genelkurmay bunu vesile yaparak oligarşi içi iktidar kavgasında mevzi kazanmak istiyor.

Bu örnekler şunu gerçeği de bir kez daha göstermiştir: Genelkurmay iktidarı yerinde duruyor. “AB’ye uyum” yasaları arasında “devrim gibi” diye sunulan yasalardan biri, “MGK Genel Sekreterliğinin sivilleştirilmesi” idi. Böylece “ordunun yönetimdeki etkinliği azalmış” oluyordu. Bir açıklaması ile davalar açtıran, bir yazısı ile yüzbin üyeli bir sendikaya kapatma davası açtıran ordunun mu etkinliği azalmış?

Dikkat edin; AKP’liler ve medya, daha önce generallerin konuşmalarında gösterdikleri “bunu demokrasiye uygun bulmuyoruz” açıklamalarını dahi yapmadılar. Çünkü Kürt sorunu olduğunda, onların beyni de generallerin beyniyle aynıdır: katlet, yasakla, dava aç, sustur! Başka bir şey bilmezler.

Türkiye’de asıl yöneten, oligarşinin silahlı güçleridir. Kimi konularda genelkurmay öne çıkar, kimilerinde polis. Devletin en temel politikalarında, devrimci demokratik muhalefete karşı belirleyen onlardır. Tersini söyleyen, “**hukuk devletiyiz**” yalanını yutturmak isteyen sahtekarlardır.

Polis numaraları

Tehdit, Şantajla “Örgüt Kurma”

Polisin hukuksuzluklarını, yasadışı yöntemlerini anlattığımız köşemize, okurlarımızın yakından bildiği “**Erdoğan Kaldi dedi ki...**” örneğinin nasıl yaratıldığını anlatarak devam ediyoruz.

Sıradan bir afiştten, bir basın açıklamasından, bu da olmazsa evinden, işyerinden gözaltına alır. Tehditler daha yolda başlar. Polisin söylediğini yapmazsa, başına “kötü şeyler” gelecektir. Bu “kötü şeyler” arasında neler yoktur ki; az çok polisin suç dosyasını bilen biriye kolayca tahmin edebilir bunları. Nitekim terör şubesine gittiğinde bunlar sıralanır.

Sıradan bir afiştten değil de sanki “elinde bomba ile yakalanmış” psikolojisine sokar kişiyi. O büyük suçludur.

“F Tiplerine atarız, aileni işten attırırız, hayatını karartırız” diye, bilinen tüm tehditleri dozajını yükselterek sıralar. Saatler, günlerce uyutmaz, psikolojisini bozmaya çalışır.

Sonra önüne malum

“ifade” gelir. Tek kelimesinin dahi kendisine ait olması gerekmez ve zaten böyle de olmaz.

“İfade”de asıl olarak komplo kurulacak devrimci-demokrat kişi ve kurumlara yönelik suçlamalar vardır. Afiş asmanın suç olmadığını polis de bilir, gözaltına alınma nedeni de afiş değil, o ifadelerde geçecek isimlerdir.

Erdoğan Kaldi örneğinde olduğu gibi, ifadeye bakanın edineceği izlenim şudur: sıradan bir insan değil, beyni bilgisayar gibi yüzlerce ismi, göbek adlarına varana kadar sayan, bunların örgütsel konumlarını dahi birer birer kaydedecek kadar “örgütün merkezinde duran” bir tabloyu görür.

Saçmadır elbette, ama polis için önemli değildir. Çünkü bilir ki, DGM’ler ve adı değiştirilmiş yeni DGM’ler bu tür şeylere bakmaz. “Erdoğan Kaldi’nin ifadesinde adın geçiyor” diyerek tutuklar.

Önüne konulan liste imzalatılan kişi bu “örgüt”te “ne sorumlusudur”, o belli değildir, polisin ona “kıyığı”dır.

Bırakın hukukçu olmayı, akli başında her insan şu soruyu sorar; “bu kişi bu kadar ismi sayıyorsa kendisinin örgüt içinde sorumlu düzeyde biri olması gerekmez mi?”

Sormaz savcılar.

Sonra savcı, tüm bu hukuksuz, yasadışı belgeyi alıp, aynısını iddianamesine dayanak yapar. Onlarca yıl ceza istediği kişiler hakkında hiçbir delil bulamayanca hemen başvurur;

“Kaldi dedi ki...”

Viranşehir Köylülerinin Haklı Taleplerine Panzerli Cevap

Urfa Viranşehir ilçesi köylüleri sorunlarının çözülmemesi üzerine meşru hesap sorma haklarını kullandılar. Uzun süredir elektrikleri kesik olan ve tüm başvurularına rağmen sorunları çözülmeyen köylüler 15 Temmuz günü ilçe merkezinde eylem yaptılar.

Elektriğin olmaması nedeniyle sulama yapamayan, ekip biçemeyen, sefaletle mahkum edilen köylüler sorunlarına çözüm istiyorlardı. Önce Kaymakamlık binası önünde toplandılar. 600 köylü, artık yeter diyerek taleplerini dile getirmek istediler. Kaymakam Yalçın Yılmaz görüşmeye bile gerek görmedi, halkın sorunu umurunda değildi.

Köylüler bir süre burada bekledikten sonra AKP ilçe binasına yürüyüşe geçtiler. Sorunlarını çözmeyenlerin kimler olduğunu biliyorlardı. AKP ilçe başkanı da çıkmadı karşılarına. Bunun üzerine AKP ve faşist MHP binaları taşlarla tahrip edildi. Bu arada ilçe polisi müdahalede bulunsa da fazla cüretli davranmadı.

600 köylü, ilçe halkından da destek alarak TEDAŞ önünde toplandı ve burayı da taşıdıktan sonra E-90 karayolunu trafiğe kapattı. İlçe merkezi köylülerin isyanına tanık oluyordu.

Yeniden Kaymakamlığa yönelen ve burada oturma eylemi yapan köylüler, Urfa’dan takviye gelen binlerce polisin, özel timin saldırısına uğradı. Panzerlere, gaz bombalarına, coplara karşı direndiler, haklarını savundular. Köylülerin bir çoğu yaralanır ve gözaltına alınırken, halkın taleplerine vahşetle karşılık veren devlet gerçeği bir kez daha görüldü. Bu ülkede elektrik istemek bile büyük suçtu.

Eylemlerin ardından polis ve jandarmanın köylülerini evlerinden toplamak ve “provokasyon” edebiyatı yapabilmek için gözaltı operasyonu başlattığı öğrenildi.



**Türkiye Halkı
Tayyip Erdoğan’dan
işkenceci koruması
Maksut Karal’la ilgili
HÂLÂ AÇIKLAMA
BEKLİYOR!**





GAZİ HALKI MUHTARINI SAHIPLENDİ

Gazi-osman-paşa'ya b a ğ l ı 75. yıl

Mahallesi muhtarı Sedat Çetintaş, 8 Temmuz günü karakola çağırılarak gözaltına alındı. Muhtarlık bürosu ve evinin de basıldığı, muhtarlık bilgisayar ve disketleri ile bazı evraklara el konulduğu öğrenilen olayda, polisin arama kararı almayı dahi gereksiz bulduğu anlaşıldı.

Gazi halkı aynı gün düzenlediği eylemle muhtarına sahip çıktı ve hukuksuzluğa tepki gösterdi. Muhtarlık önünde toplanan 200 kişi, "**Muhtarımız Sedat Çetintaş Derhal Serbest Bırakılsın**" pankartı açarak Gazi Mahallesi Eski Karakol önüne kadar "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Sedat Çe-

tintaş Yalnız Değildir" sloganlarıyla yürüdü. Polisin kamera çekimine tepki gösteren kitle, burada bir açıklama yaptı. "Halkla birlikte yönetmek için aday olan ve bizlerin oylarıyla seçilen muhtarımız Sedat Çetintaş'a saldırı bize saldırdır" denilen açıklamada, Gazi halkının komploları boşa çıkaracağı belirtildi. Eylem, "muhtarımız serbest bırakılana kadar tepkimiz artarak sürecektir" denilerek bitirildi.

75. Yıl Mahallesi muhtarı Sedat Çetintaş, 9 Temmuz günü çıkarıldığı DGM'den serbest bırakılırken, 1 Nisan hukuksuzluk teröründe "diskette adın geçiyor" yalanıyla gözaltının gerçekleştiği öğrenildi. Bu arada, aynı gün mahkemeye çıkarılan Anadolu'nun Sesi Radyosu Genel Yayın Yönetmeni Selda Yeşiltepe ve Ozan Aydın da serbest bırakıldılar.

İzmir Temel Haklar: Adaletsizliğe Direneceğiz



İzmir Temel Haklar, Karşıyaka çarşı girişinde düzenlediği eylemle, 1 Nisan hukuksuzluğunu protesto etti ve Grup Yorum üzerindeki bas-

kıları kınadı. 11 Temmuz günü yapılan eylemde, "Türkiye'de hukuk yok. Polis sahte belge düzenleyip dernek kapatıyor, insan tutukluyor" yazılı bir pankart ile kızıl bayraklar açan Temel Haklar üyeleri adına konuşan Çağlar Çelik, "Adaletsizlik sürdürdükçe mücadele de devam edecek" dedi. 1 Nisan terörüne dikkat çeken Çelik, AKP iktidarının devrimci-demokratik muhalefete saldırırken işbirlikçiliğini de sürdürdüğünü belirterek NATO Zirvesi'ni ve estirilen terörü örnek verdi.

Malatya Van'daki olay, "kannunun, devletin olmadığı, eşkiyalığın hakim olduğu" yorumlarına neden olmuştu. Özellikle Anadolu kentlerinde bu tür eşkiyalıklar devletin polisinden sorulur. Malatya Emniyeti'nin, Temel Haklar üyeleri üzerindeki baskıları bunun açık örneğidir. En son yaşanan olay ise, eşkiyalıkta nasıl pervasız olduklarını göstermektedir.

Malatya Temel Haklar yönetim kurulu üyelerinden Hatice Yılmaz ve Gönül Gül 8 Temmuz günü yol ortasında önleri kesilerek gözaltına alınmak istendiler. Yılmaz ve Gül'ün savcılık kararı istemesi üzerine, önce tehditler devreye girdi. Çevrede insanların toplanmasının da etkisiyle, polis cebinden çıkardığı, **el yazılı** bir kağıdı "**işte savcılık belgesi**" diyerek gösterdi.

Eşkiya Sadece Van'da Mı? Malatya'da Eşkiyalık Polisten Sorulur

Söz konusu "belgede", Hüseyin Akpınar diye birinin, "**Sengül Akkurt'un kardeşi Hatice ve Gönül Gül'ün Malatya'da 8 Temmuz günü bombalı eylem yapacağı**" ihbarında bulunduğu yazıyordu. Elbette ki, bu da bilinen sahte ihbar ve polisin komplolarından biriydi.

Yılmaz ve Gül, savcılık yerine terör şubesine götürüldüler. 5 saat boyunca sadece "**ayağınızı denk alın, böyle alındığınıza dua edin, yoksa...**" diye tehdit edilen Hatice Yılmaz ve Gönül Gül, savcılığa çıkarılmadan serbest bı-

rakıldılar. Anlaşılan gözaltı kararı veren savcılık, "bombalama yapacak" kişileri görme ihtiyacı duymamıştı!

Polis devleti ve devletin polisinin eşkiya yöntemleri işte budur; daktiloyle bile değil, el yazısıyla bir kağıt karalıyor, al sana AB'ye uyumlu savcılık izni deyip gözaltına alıyor, derneklere gitme, devrimci olma diyerek tehdit edip bırakıyor.

Malatya Temel Haklar 9 Temmuz günü düzenlediği basın toplantısı ile polis terörünü protesto etti ve üyelerinin başına gelebilecek her türlü olaydan Malatya Emniyeti'nin sorumlu olacağını açıkladı.



Van Sistemin Resmidir

? Halkın hak arama eylemlerinde silah çeken, kurşunlar yağdıran, en sıradan gözaltıda kelepçeler takan polis, uyuşturucu kaçakçısına neden kelepçe takmaz, kaçırılırken neden silahına sarılmaz? Polis kimlere dost, kimlere düşman?

? Mustafa Bayram'lar uyuşturucu taciri olduğu bilinerek nasıl oluyor da milletvekili oluyor? Mecliste daha kaç tane Mustafa Bayram var?

? Bayram'ın oğlunu kurtarmak için aklına neden ilk önce Aksu ve Milli Eğitim Bakanı geliyor; AKP'nin tarikat-aşiret ilişkilerine uyuşturucu tacirleri de dahil mi?

Mustafa Bayram, bu düzenin dişlilerinden biridir. Çark, Mustafa Bayramlarla dönüyor. Van'da yaşananlar, sistemin kimler üzerinde ayakta durduğunu, düzen partilerinin, polislerinin, bürokratlarının kimlerle içli dışlı olduğunu göstermiştir.

Van'da meydana gelen "olaylar" bir kez daha Susurluk devletinin çarklarının hiç aksamaksızın döndüğünü gösterdi. Van, düzenin olduğu kadar, düzen partilerinin, polisinin, bürokratlarının da resmini herkesin gözlerinin önüne getirdi. Basında yapılan kimi yorumlar, "bir tür Susurluk... Susurluk ilişkilerinin devamı..." boyutuna kadar ulaştı. Peki neydi Van'da olan biten, kısaca hatırlayalım.

Uyuşturucu Tacirine Kelepçe Takmaya Gerek Yok!

Eski Van Milletvekili Mustafa Bayram'ın oğlu Hamit Bayram, 7 Temmuz günü, uyuşturucu kaçakçılığından gözaltına alındı. Malatya Polisi, Van-Erciş yolu üzerinde bulunan Bölge Trafik İstasyonu ile Van Emniyet Müdürlüğü'ne ait kade-me arasındaki bir noktada durarak Bayram'ın adamlarının pazarlığa konu olan eroini getirmelerini beklemeye başladı. Bu arada Bayram cep telefonu ile adamlarını arayarak durumu bildirdi. Kısa süre sonra polis merkezini basan Bayram'ın adamları Hamit Bayram'ı kaçırdı. Hamit Bayram'a kelepçe takmayı bile gereksiz gör-

müştü şerefli türk polisi.

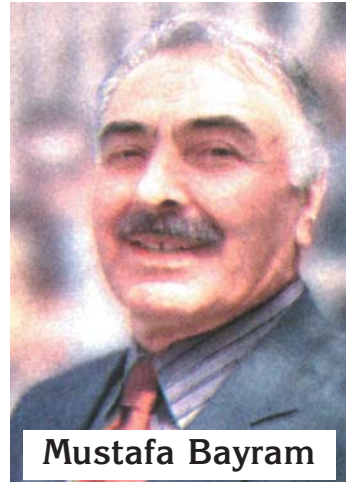
Olayın duyulması üzerine Malatya, Van Emniyeti, İçişleri Bakanlığı, Valilik hepsi birbirine düştü, birbirin suçladı. Yalanlar birbirini izledi. Malatya polisi, *'buluşma yeri gizliydi. Bir köstebek aşirete bildirmiş'* derken Van Emniyeti, *'Malatya polisi zanlının telefon etmesine izin verdi'* açıklamasında bulundu.

Van Emniyet Müdürü Tacettin Kurt, kaçırılan Bayram'ın yakalandığını açıkladı, ancak yalanı çabuk ortaya çıktı, üstelik söz konusu eroin de kaybolmuştu. Emniyet Müdürü bu yalan için "her insan hata yapar" gibi ucuz bir açıklama yaptı.

Devlet, Uyuşturucu Taciri Aşiretle Pazarlık Halinde

Uyuşturucu tacirleri, aşiretler ile devlet arasındaki ilişkilerin gün yüzüne çıkmaya başlaması, Hamit Bayram'ın babası olan, eski milletvekili Mustafa Bayram'ın gözaltına alınıp tutuklanmasıyla daha da boyutlandı. Devlet önce Van Valisi aracılığıyla uyuşturucu tacirleriyle pazarlık yapmış ve bu durum vali tarafından "eğer oğlunuz teslim edilmezse babası veya kardeşi gözaltına alınır" diye yansıtılmıştı. Mustafa Bayram, daha sonra polise oğlunu bulup teslim edeceği sözünü verdi. Uyuşturucu taciri aşiret reisi devletle pazarlık halindeydi.

Bu gelişmeler yaşanırken, Mustafa Bayram'ın AKP'li bakanlar Abdulkadir Aksu ile Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'i arayarak, oğlunun kurtarılması için yardım istediği ortaya çıktı. Bu arada aşiret reisi, eski milletvekili Mustafa Bayram, oğlunu teslim etmeyince savcılığa çağırıldı. Yanında, Van Barosu'nun eski ve yeni Başkanları ile hazırды. İçinde bulunduğu ilişkileri çok iyi bildiği için, gazetecilere, "tutuklanmamı çok istiyorsunuz, ama merak etmeyin" demeyi de ihmal etmedi. Ancak hesaplamadığı şey, olayın dalbudak salmış olması ve ne AKP ne de devletin geçici de olsa tutuklamaktan başka çare-



Mustafa Bayram

sinin kalmadığıydı.

Oligarşik devletin sadece halka karşı güç gösterisi yaptığı, uyuşturucu, mafya, fuhuş çeteleri karşısında nasıl aciz ve onlarla içiçe geçtiği açıktı. Devlet, Mustafa Bayram'ı Van Hapishanesi'nde tutmaya dahi korktu ve başka bir kente nakletti.

En Sıradan Bir Gösteride Dahi Silahına Sarılan Polis Bayram'a El Salladı

Olaya neresinden bakarsanız bakın, polisin kaçırma olayındaki suçu karşınıza çıkar.

Gözaltına aldıklarının ayakkabı bağlarına kadar alan polis, Hamit Bayram'ın cep telefonunu dahi almıyor. Niye? Polis zaten dinliyormuş! Operasyonu Van ile ortaklaşa yürüten Malatya polisi, uyuşturucu alışverişi için karşı tarafa bir polis merkezini randevu yeri olarak veriyor. Onlar da kapısında polisin beklediği yere gelip uyuşturucu teslimatı yapacak ve polis de yakalayacak; yakalama değil, yakalamama randevusu. Bir diğer nokta ise, en basit bir toplumsal olayda, bir gösteride dahi taş karşı silahına davranan polis, kaçırma olayında sadece izledi. Muhtemel ki, Hamit Bayram'ın arkasından el sallamış olmalılar.

AKP Şimdi Ne Yapacak? Ucu açığa çıkan pisliği tümüyle açığa çıkarabilir mi?

Mustafa Bayram'ın adı, gerek Türkiye polisinin, gerekse de uluslararası polis teşkilatlarının hazırladığı tüm raporlarda "Türkiye'nin en büyük eroin tüccarlarından biri" olarak geçiyor.

Üstelik bu yeni bir şey değil...

Ama böyle bir adam, önce ANAP tarafından milletvekili yapılıyor. Hem de Van'dan birinci sıra adayı gösterilerek...

Çok teşhir olması nedeniyle bu dönemde Bayram'ın dokümanlığı kaldırılıyor...

Ama bu kez eroin tüccarının imdadına Fazilet Partisi yetişiyor. Bir sonraki seçimde de Fazilet Partisi'nden milletvekili olarak TBMM'ye giriyor. Yani Mustafa Bayram, bugün AKP'de yeralanların daha o za-

mandan yakın mesai arkadaşı.

Peki nasıl oluyor?

Aşiret olarak, aile olarak eroin tüccarlığı bu kadar aşikar biri nasıl oluyor da TBMM'ye sokuluyor?

Katiller, hırsızlar nasıl sokuluyorsa öyle!

Biliniyor ki, kontrgerilla elemanlarının ve operasyonlarının en büyük finans kaynağı uyuşturucu ticaretidir. Uyuşturucu askeri panzerlerle taşıyor, devletin bakanlarının bilgisi dahilinde sevkediliyordu.

Mustafa Bayram da bu mekanizmanın bir parçasıdır. Yani Bayramlar, Van'da kendi başlarına bir Susurluk oluşturmuş değillerdir; Susurluk'un Van ayağıdır.

Düzen partileri tarafından,

Nerede bir mafyacı, uyuşturucu kaçakçısı, genelev patronu var; polis bazı ihtiyaçlarını mutlaka onlara karşılatırır, onlarla içli dışlı olur. Gözaltındayken kaçırılan Hamit Bayram da polis lojmanlarını yaptırmıştı.

Tarikat-Aşiret-Uyuşturucu ve AKP

Mustafa Bayram'ın "yardım" için ilk aklına gelen isimlere bakın; Abdulkadir Aksu ile Hüseyin Çelik.

İçişleri Bakanı Aksu her zamanki gibi yalan söyledi ve "ben görüşmedim" dedi.

MEB Hüseyin Çelik, *"beni aradı ve oğlunun kaçırıldığını söyledi. Ben de valiliğe haber verdim"* açıklaması yaptı. Kimse sormuyor; böyle adli, polisiye bir olayın Milli Eğitimle ne ilgisi var? Neden seni arıyor?

Mustafa Bayram ve oğlu, tarihi eser kaçakçılığından cinayetten uyuşturucu ticaretine kadar her türlü suçtan defalarca yargılanmış, soruşturulmuş biridir;

Peki, nasıl oluyor da, AKP hükümetinin Bakanları, böyle bir kişiyle ilişki içindeler?

Doğu'da *"eli tesbihlilerin sayısını artırma"* politikasının göbeğinde Abdulkadir Aksu ile,

devletin etkili ve yetkili mercileri tarafından yıllardır koruyup kollanmaları da bunun sonucudur.

Şimdi iş çelişkileri nedeniyle gizlenemez, örtbas edilemez bir durum ortaya çıkmıştır.

AKP, bir ucu aralanan Susurluk Pisliği'nin üstüne mi gidecek, yoksa yeniden örtecek mi?

Hortumcular meselesinde *"Hortumun ucunu yakaladık, gerisini getireceğiz"* diyordu AKP. İşte uyuşturucu mekanizmasının ucu ellerinde. Gerisini getirecek mi?

Cevabını bildiğimiz bir soru bu: Nasıl ki, hortumcular meselesinde sadece esip gürlemiş, siyasi rakibi Uzanları tasfiye ettikten sonra hortumun ucunu yine gömmüşlerse, bu konuda da farklı bir şey yapmayacaklardır. Bu olayda, AKP'nin **Susurlukçu** olduğu bir kez daha görülecek.

Çelik'in bulunduğu bilinmektedir. Kontra örgütlenmeleri bunlar üzerine kuruluyor. AKP gibi partiler bu tür suçlularla bölgede varolabiliyor. AKP Van belediye seçimlerini bu eşkiyalar sayesinde kazanıyor. Aşiretler, uyuşturucu tacirleri DEHAP'a karşı AKP'ye boş yere destek verdiler. Mustafa Bayram da "eli tesbihli vatandaşlar"dan biriydi.

Mustafa Bayram daha önce mecliste milletvekiliydi! ANAP ve FP'den milletvekilliği yaptı. Milletvekili adayı yapıldığında da uyuşturucu kaçakçısı olduğu biliniyordu, ülkeyi ilgilendiren kararlarda parmak kaldırdı.

Peki şu andaki mecliste kaç Mustafa Bayram var? Bu düzenin meclisi nasıl bir meclis ki, hep suçlu üretiyor, halkı katledenlerin, uyuşturucu tacirlerinin, halkı soyanların, dolandırıcıların hep bir ayağı orada oluyor? Bir meclis düşünün ki, onlarca yolsuzluk sanığı var. Bir hükümet düşünün ki, üyelerinin en temiz Akbil davası sanığı. Elbette Mustafa Bayramlar böyle bir düzende, böyle bir iktidar nezdinde en "muteber vatandaşlardan" biri olur.

Bayram'lar Sistemin "Adamı", Van Bu Düzenin Aynasıdır

Mustafa Bayram, bu düzenin dişlilerinden biridir.

Çark, Mustafa Bayramlarla dönüyor. Onlar olmadan oligarşik düzenin çarkları dönmez.

Devrimcileri yargılayıp cezalandırmakta hiç gecikmeyen mahkemeler, nasıl oluyor da Bayramlarla ilgili davaları, yıllardır bir türlü sonuçlandırmıyor? Nasıl oluyor da onların davaları, ya zaman aşımından, ya "dosyalar kaybolmasından" dolayı düşüyor? Korucu aşiretlerine nasıl her türlü yasadışı kazanç yolları açılıyor?

Bu soruların cevabı, sistemin dişlileri olmalarında aranmalıdır. Bu olay iradelerinin de dışına taşarak gündemleştirdiği için tutuklamak zorunda kalmaları kimseyi yanıltmasın, yarın yine dışarıda, yine çarkın dişlileri olarak işlerini sürdüreceklerdir. Hatırlayın; susurluk ilişkileri içerisinde uyuşturucu kaçakçıların, mafyanın önemli bir rolü vardır. Uyuşturucu, özel tim panzerlerinin içinde taşınıp teslim edilmiştir bunlara. Halka karşı her türlü katliam, kaçırma, kaybetme, infazlarda kullanılmışlardır. Ve tüm bunlar ayrıntıları ile TBMM Susurluk Raporları içinde de yer almaktadır. "Bu sürecin bittiği, bağırsakların temizlendiği" propagandasını yapanlar, kendileri büyük bir yanılgı içinde değilse, halkı bilinçli olarak aldatmak isteyenlerdir. Halkın mücadelesinin olduğu her süreçte oligarşi Bayramlara ihtiyaç duyacaktır.

Van herkese şunu göstermiştir; Susurluk'un çarkları dönüyor ve o çarklarda hiçbir dişli eksik değildir. Ortaya çıkanlar gerçeğin küçük bir parçasıdır. Araştırıldığında görülecektir ki, sistemin temel ayaklarıyla Bayramlar içiçedir. Bu ayaklar ne sadece polisle sınırlıdır, ne de AKP ile. Bayramlar devletin sevgili çocuklarıdır.

MİT-POLİS-MAFYA İlişkileri Yine Bildiğiniz Gibi

Kontrgerillanın, Susurluk'un has adamlarından mafyacı Alaattin Çakıcı, Avusturya'da yakalandı.

Üstünde çıkan pasaport kimse için sürpriz değildi.

Bir kere, bugüne kadar yurtdışında yakalanan tüm mafyacılar da olduğu gibi YEŞİL PASAPORT'tu.

Hatırlanırsa, Susurluk döneminde, neredeyse Susurlukta adı geçen tüm mafyacıların, tetikçilerin yeşil pasaport taşıdığının açığa çıkması üzerine, güya "yeşil pasaport"la ilgili yeniden yasal düzenleme yapılmıştı.

Demek ki o da göstermelikmiş, mafyacılar yine devletin yeşil pasaportunu kullanmaya devam ediyorlar.

İkincisi, yeşil pasaportun asıl sahibi MİT'ten emekli bir "terörle mücadele uzmanı" olduğu açığa çıktı. Pasaport MİT'ten Faik Meral adına düzenlenmişti.

MİT'te, poliste "terörle mücadele" diye istihdam edilen kim varsa, inceleyin, araştırın mutlaka faşist mafyacılarla,

uyuşturucu tacirleriyle ilişkilerine ulaşırsınız. Devrimcileri katledenler hep en kirli işlerin içindedirler.

MİT-Polis-Mafya-burjuva politikacılar işbirliği sürüyor. Önce Cemil Çiçek yasalarla oynayarak Çakıcı'nın serbest bırakılmasını sağlıyor, polis, yurtdışına kaçışına göz yumuyor, MİT kaçışını ayarlıyor...

Kısa-cası, Susurluk ilişkileri bildiğiniz gibi...





Abdi İpekçi'de Direniş Sürüyor Yeni Ekiplerin De Sesi Olacağız

Direnişin yeni bir ölüm orucu ekibi daha çıkarmaya hazırlandığı öğrenilirken, Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndaki TAYAD'lı Ailelerin direnişi sürüyor. Onlar bugüne kadar direnişin hep dışarıdaki sesi oldular, bugün de "yeni ölüm orucu ekiplerinin de haykırışını başkente taşıyacağız" diyorlar.

Polis, hak arayanların uğrak yeri haline gelen Ankara Abdi İpekçi Parkı'na mümkün olduğu kadar kimseyi sokmamak, TAYAD'lıları tecrit etmek, parkın tüm kesimler için bir direnme yeri haline gelmesini engellemek istiyor. Eğitim-Sen kapatma davası için Ankara'ya gelen memurların parka alınmaması bunun bir örneğiydi.

Eğitim-Sen eyleminin olduğu gün, TAYAD'lıların ziyaretçileri de yoğunlu. Mücadele Birliği'nden bir grup da onlardan biriydi. "Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar, Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganıyla TAYAD'lıları ziyaret eden Mücadele Birliği, TAYAD'lı Aileler ile birlikte "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganlarını haykırdı ve TAYAD'lı Ailelere "mücadeleniz mücadelemizdir, direnişinizde yalnız değilsiniz" mesajlarını iletiler.

Tecrit Her Yerde

Tunus-Filistin: İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW), Tunus'ta 40 siyasi tutsağın uzun süredir tecritte tutulduğunu, bunlardan bazılarının 13 yıldır tecrit altında olduğunu açıkladı. Tutukluların sadece kısa süreli ziyaretlerde hücrelerden çıkarıldığı ve bu görüşmelerde de gardiyanların sürekli bulunduğu belirtilen raporda, tutsakların tecriti protesto için açlık grevleri de yaptığı ifadelerine yer verildi.

Tecritin emperyalizmin evrensel politikası olduğunu gösteren bir örnek de Filistin'den. Palestine_News Haber Sitesi'nden

edinilen bilgilere göre, Eilon Hapishanesi'nde esir tutulan on Filistinli tecriti, tabutluklara konulmalarını protesto etmek için **süresiz açlık grevine** başladılar.

Tutsaklar durumlarını şöyle anlatıyorlar:

"Tüm dünyadan izole edildik. Kimseyle görüşmemize izin verilmiyor. Hücreler 24 saat kameralarca gözetleniyor. Tuvalette ve banyoda bile kameralarla izliyorlar. Taciz edecek şekilde ve tekrar tekrar vücut aramasından geçiriyorlar, çınlıplak soyuluyoruz. Bu uygulama idari bir zulüm olarak üç yıldır sürdürülüyor. Fiziksel ve psikolojik şiddet metodlarına tabi tutuluyoruz."

12 Temmuz Şehitleri Ankara'da Anıldı

12 Temmuz şehitleri için yapılan anmalardan biri de Ankara'daydı. 12 Temmuz günü Temel Haklar dernek binasında düzenlenen anma programında şehitlerin yaşamlarını ve mücadelelerini anlatan konuşmaların yanı sıra, şiirler ve marşlar söylendi.

Remzi Aydın Ölüm Orucunu Sürdürüyor

Mücadele Birliği 14 Temmuz günü İstanbul İHD'de bir basın açıklaması yaparak, TKEP/L tutsağı Remzi Aydın'ın ölüm orucunu sürdürdüğünü duyurdu. Annesi Tayyibe Aydın, Sakine Sürücü ve Vefa Serdar'ın katıldığı açıklamada, "F tipi zindanlarda ölüm orucu eylemi sürüyor. Devletin sessizlik perdesiyle gizlemeye çalışmasına rağmen, ölüm orucu eylemcilerinin sesi duvarları aşarak yüreği insanlık için çarpan herkese ulaşıyor." denildi. Remzi Aydın'ın Ölüm Orucu eyleminin 385. gününde olduğu belirtilen açıklamada, ölüm orucu direnişi olmasaydı tutsakların çoktan TTE dayatmasına maruz kalmış olacakları dile getirildi.

Munzur'a Sahip Çıkalım

Dersim Temel Haklar Gençlik Komisyonu yaptığı açıklama ile Munzur üzerinde yapılmak istenen barajlara karşı mücadele edilmesi gerektiğini dile getirdi. Amacın Dersim'i insansızlaştırmak olduğu söylenen açıklamada, "yok edilmek istenen tüm Dersim'dir." denildi. 5. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nde barajlar ve köye dönüşlerin ele alınmasını isteyen Gençlik Komisyonu, "Sistemin yozlaştırma ve yok etme politikalarına alet olunmamalı. Dersim'in onurlu tarihine ve geleceğine sahip çıkılmalı" görüşlerini dile getirdi.

Grev Kararları Yayılıyor

İstanbul'un bazı ilçe belediyelerinde asılan grev kararlarının ardından, Ankara ve Adana'da da grev kararları alındı.

Toplu görüşmelerin sürdüğü Ankara'da, ücretlerde yaşanan tıkanıklık sonrasında ilk grev kararı Genel-İş'in örgütlü bulunduğu Mamak'ta asıldı. Bu arada Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş'in örgütlü bulunduğu AKP'li Keçiören, Çubuk, Altındağ, Sincan ve Etimesgut Belediyeleri'nde, sendikaların düşük ücretlere ve dayatmalara imza attığı ve bunu da işçiye kabul ettirdiği öğrenildi.

Belediyelerdeki bir diğer grev kararı da Adana'nın merkez ilçelerinden Seyhan'dan geldi. Genel-İş 2 No'lu Şube'nin yetkili olduğu Seyhan'da grev kararı 13 Haziran günü asıldı. AKP'li belediye "işçi giderleri yüksek" diyerek işçilerin taleplerini kabul etmiyor. Grev kararının asıldığı gün bir toplantı düzenleyen Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Kemal Aslan, AKP'li belediyenin amacının daha düşük ücrette çalıştırmak ve süreci uzatarak, Temizlik ve Park Bahçeler Müdürlüğü'nde özelleştirmeye gitmek olduğunu açıkladı.

Belediyelerde AKP'nin İşçi Kırımına Karşı Eylemler

Adana'nın diğer merkez ilçesi olan Yüreğir Belediyesi işçileri de AKP binasına siyah çelenk bıraktılar. 8 Temmuz günü eşleri ile AKP il binası önünde toplanan işten atılan işçiler, AKP'li Yüreğir Belediye Başkanı Ömer Topçu ve AKP iktidarını protesto etti. Seçimlerin hemen ardından tehdit edildiklerini, istifa etmezlerse başlarına iş açılacağına söylendiğini hatırlatan işçiler, "Bizler ölümlle tehdit ediliyoruz. Tehdit edenler buranın devleti de savcısı da hakimi de biziz diyerek zoraki çıkışa imza attırdılar" şeklinde konuştular. AKP, "yetkili yok" diyerek işçilerle görüşmedi.

İzmir'in Sarnıç Belediyesi'nde de, AKP'li Belediye'nin seçimlerin hemen sonrasında sendika üyesi 33 işçiyi işten atması 13 Temmuz günü düzenlenen bir eylemle protesto edildi. Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Süleyman Karakaya, işçiler geri alınana ve belediye toplu sözleşme masasına oturana dek eyleme devam edeceğiz dedi.

SOCOTAB Tütün İşçilerinden Eylem

14 Temmuz'da eski Sümerbank önünde toplanan SOCOTAB Yaprak Tütün İşletmesi Mevsimlik İşçileri basın açıklaması yaptı. Pankart açıp, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Direne Direne Kazanacağız", "9 Gün Değil Hakkımızı İstiyoruz" sloganları eşliğinde yürüyüşle meydana gelen işçiler adına Fatime Öztürk bir açıklama yaptı.

Fabrikadaki kötü çalışma koşullarını anlatan Öztürk, "Hakkımızı istiyoruz, Kıdem ve İhbar tazminatlarını istiyoruz. Hakkımızı istiyoruz ve alana kadar yılmadan direneceğiz. Halkımıza sesleniyoruz; Philip Morris malları binlerce işçinin alınterinin gasplarıyla üretiliyor. Philip Morris'in sigaralarını almayın." dedi. İşçiler eylemin ardından kendilerine destek vermeyen Tek Gıda-İş'e gidererek sendikacılarla görüştü.

Uluslararası tekel olan SOCOTAP Yaprak Tütün İşletmeleri, Socotap, Philip Morris ve Camel gibi büyük tekelere işlenmiş tütün satıyor.

Emekli Eylemde

Emekli-Sen üyeleri 12 Temmuz günü Ankara'da düzenledikleri eylemle, AKP iktidarının emeklilere yönelik politikasını protesto etti. Abdi İpekçi Parkı'nda 2 saat oturma eylemi yapan Emekli-Sen üyeleri adına konuşan Başkan Veli Beysülen, AKP hükümetinin ülkeyi yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çektiğini, açlık sınırı altındaki milyonlarca emekliyi görmezden geldiğini söyledi. Emekliler oturma eylemi boyunca "Sendika Hakkımız, Söke Söke Alırız, Sadaka Değil Toplusözleşme" sloganları atıldılar.

Seyyar Satıcılar Haklarını Arıyor

İstanbul Eminönü'ndeki seyyar satıcıların, "park yapılacağı" bahanesiyle yerlerinden



edilmesine karşı eylemleri sürüyor. 10 Temmuz'da Eminönü Vakıf Bank önünde toplanan işportacılar AKP'li belediyeyi pretesto etti. Seyyar Satıcılar Derneği Başkanı Ekber Işık, yıllardır burada ekmeklerini kazandıklarını belirterek, iddia edildiğinin aksine, belli bir düzen içinde tezgahlarını kurduklarını ve vergi, işgaliye gibi ödemelerini de ödediklerini belirterek, "amaç, kendi yandaşlarına rant kapısı açmak" dedi.

Sendikasızlaştırmaya Karşı Grev

Denizli'de kurulu bulunan Kutsal, Boyasan ve Tüm-Teks Fabrikaları işçileri, işten atmalara karşı grevle direniyor. TEK-SİF Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikalarda, sendikalı işçilerin tasfiyesi gündemde.





Aydos Direnişi Solculara Uyup Devlete Kafa Tutmayın!

Pendik-Aydos halkı yıkıma karşı direnişini sürdürüyor. Üçüncü haftasına giren direnişte, AKP'li belediyenin manevraları boşa çıkarken, Aydos halkı, tüm gecekondu-lara direniş ve dayanışma çağrısında bulunuyor.

Bilindiği gibi, Aydos'ta okul yapılacağı gerekçesiyle 14 ev yıkmak istenmişti. Ertuğrulgazi, Sülüntepe, Yaya-lar mahalleleri de yıkım planı içerisinde bulunurken, Aydos halkı görüşmelerden sonuç alamayınca direnişe geçmişti. Yıkım için gelen polis ve Be-lediye ekiplerinin karşısında barikatlarla, molotof ve taş-larla direnen halkı, "üç-beş solcunun aklına uyup da devleti karşınıza almayın, devlete kafa tutmayın" diye tehdit eden oligarşik devlet güçleri istedikleri korkuyu ya-ratamadılar.

Son olarak 12 Temmuz günü Pendik AKP ilçe binası önünde toplanan gecekondu-lar, "Evlerimizi yıktırma-yacağız" yazılı pankart açarak basın açıklaması yaptılar. Mahalle halkı adına konuşan Ahmet Baş, Aydos'tun 1988'den beri her türlü ihti-yacını kendisinin karşıladığı-nı, okulunu kendisinin yaptı-ğını hatırlatarak, "okul yap-a-cağız" gerekçesiyle evlerinin ellerinden alınmak istendiği-ni, amacın Kurtköy Havaala-nı'nı emperyalist efendilerine sunmak olduğunu belirtti. AKP'li belediyenin tapu va-adini unuttuğu hatırlatılan açıklamada, saldırıları örgütlü şekilde püskürteceğiz denildi. Eylemde "Okuluma, Kondu-ma, Mahalleme Dokunma" sloganları atıldı.

Gecekondular direnişe hazır olmalı

AKP'nin gecekondu-lara saldırı planı TCK'ya "ceza" olarak girdi. Geçen haftaki sayımızda ele aldığımız yasa, "reform" adıyla pa-zarlanmak istenirken, "ruhsatsız bina yapanlara, bu binalara elektrik, su, telefon, gaz gibi hiz-met götürünlere, 5 yıla kadar ha-pis cezası verilecek..."

Sağlıksız evleri, gecekondu-laşmayı devrimcilerin de savun-madığı bilinir. Ancak, halkın en temel ihtiyaçlarının karşılanmadığı, işsizliğin, göçü körükleyen ta-rıma darbenin sürdüğü bir ülkede, gecekondu-lar bir gerçektir. TCK'ya böyle bir madde koyan oligarşik iktidarın projesi de, sağ-lıksız gecekondu-lar yerine, yoksul halka insanca yaşayabileceği ev-ler vermek de değildir. "Devlet kapısından geçim bit-ti" demagojisiyle hal-

k ı n
hiçbir
ihtiya-
c ı n ı
karşıla-
m a -
y a n ,
herşeyi
ö z e l -
le ş t i -
ren, te-



kellere kâr alanları yaratan AKP, gecekondu-laşmayı önleme adına, arazileri holdinglerin peşkeşine açmayı planlıyor. Bu yasaya pa-ralel olarak gündemde bulunan Orman Yasası da, aynı amaca hizmet ediyordu.

Bu yasayla birlikte gecekondu yoksullarına yönelik saldırıların, yıkımların, elektrik, su vb. ihtiya-çlarının karşılanmaması gibi yaptırımların daha da boyutlana-cağı açıktır. Hele bir de, Belediye-lerin çoğunluğunun iktidar parti-sinin elinde bulunması, belediye-iktidar bütünleşmesinin getireceği pervasızlık ve AKP'nin genel ola-

rak emekçilere yönelik iflah ol-maz düşmanlığı eklendiğinde, saldırı daha da boyutlu olacaktır.

AKP, binbir türlü yalanla vaat-lerde bulunarak direnişlerin geliş-mesini önlemeyi planlayacaktır. Aydos'ta olduğu gibi, onlarca evi yıkmamanın gerekçesini "okul yap-a-cağım" diye açıklayacak, ev ve-receğiz vaatlerinde bulunacaktır.

Aldanmamalıyız. Bu düzenin ne donanımı ne de ekonomik gü-cü gecekondu yoksullarına sağ-lıklı konutlar verebilecek durum-da değildir. Depremzedelere dahi yıllardır verilmeyen evlerin, evleri elinden alınan gecekondu-lara verilmeyeceği açıktır.

Direnişlere hazırlanmalı ve bu-nun için şimdiden örgütlenmeli-yiz. Hiçbir gecekondu bölgesi

bu saldırı-nın dışın-da de-ğildir. Tekel-lerin yıllar-dır göz diktiği Sarıyer sırtla-rından İkitel-

li'ye kadar tüm gecekondu-larda aynı saldırı kapsamına girecektir. Parça parça, emekçileri bölmeyi hedefleyerek, zamanlama yap-a-rak gündemleştirmeleri kimseyi yanıltmamalıdır. Bu nedenle sa-dece kendi evlerimizi yıkmaya geldiklerinde değil, başka bir böl-gede gecekondu-ların yıkımında da ayağa kalkabilmeli; "bu ülke bizim, bizim de yaşamaya hakkı-mız var" diyerek, gecekondu-larımıza dokunduklarına pişman edebilmeliyiz. Bu gücümüz vardır. Dün başardık, bugün de başarınız. Birleşmek ve örgütlenmek en güçlü silahımızdır.



YIKILIR SALTANATINIZ ALTINDA KALIRSINIZ!

**Krallar, devlet adamları, kapatılan yollar,
seferber edilen 5 bin polis;
Ne hakkınız var? Kimin parasıyla?**

Tayyip Erdoğan, oğlunun ardından kızı Esra'yı da Sadık Albayrak'ın oğlu Berat ile 11 Temmuz günü, Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre Merkezi'ndeki törenle evlendirdi. Düğünde, Ürdün Kralı Abdullah, Pakistan Devlet Başkanı Pervez Müşerref, Yunanistan Başbakanı Kostas Karamanlis ve Romanya Başbakanı Adriana Nastasse nikah şahitliği yaptı.

Esra'nın başına türbana benzer ama daha çok ihtişamın bir yansıması olan örtüyü saymazsanız, ne islamla, ne bu ülkenin gerçeğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir düğün daha izlettirildi halka. Tayyip'in hocası Erbakan'ın çocuklarının düğünleri, debdebesi ile konu olur, hatta islamcı kesimin içinden de hoşnutsuzluklar belirtildi. 7 bin kişinin katıldığı tören, Erbakan'ın gösterişini, saltanat düşkünlüğünü fersah fersah geride bıraktı. Türkiye, başbakanın oğlu evleniyor diye, İstanbul'da hayatın felç edildiğine tanık oldu. Krallar, devlet adamları tıpkı feodal dönemde olduğu gibi bu gösterişin aksesuarı oldular.

Osmanlı Hanedanına Özentili İhtişam

Bir düğün ve 7 bin insan... Devletin uçağıyla götürülen düğün davetiyeleri ve kralların, devlet başkanlarının arz-ı endam eyledikleri bir gösteriş... Takı takmak için kuyruğa girmiş binlerce insan, üç saat boyunca süren takı törenleri... Osmanlı nakışlarıyla bezenmiş salon... İncilerle işlenen gelin başlıkları... Hürrem Sultan'la yarışcasına kasılmaktan neredeyse ortadan çatlayacak bir başbakan zevcesi... Hanedanın dalkavukluğunu yaparak çanaktan yalanmayı maharet sayan bilcümle "işadamı", "gazeteci", "sanatçı" kılıklı soytarı... Kimisi çatılara yerleştirilmiş keskin nişancı, kimisi bu saltanata hayır diyecek olanlara saldırmak için bekleyen özel donanımlı çevik kuvvet olmak üzere 5 bin polis ve trafiğe, insana kapatılan yollar... Güvenlik adına estirilen terör... Ve gözlerin içine sokulan görgüsüzüğün gazete ve TV'lerden saatlerce yayını.

Tayyip ve şurekâsı her fırsatta Osmanlı'yı dilinden düşürmüyor. Düğünlerinde de bunu açıkça gösterdiler. Osmanlı'ya özeniyor, ama efendiye el açmazsa yaşayamayacak bir sömürge olduğunu gizleyemiyor. "Başbakandır, hakkı-

dır" mantığını dayatarak, hanedan özentisi yaşamlarını kabul ettirmek istiyorlar. Padişanlar da sefaletini bu mantığa dayanarak sürdürmüşlerdi. Her yanlarından görgüsüzlük ve bir o kadar da aşağılık kompleksi akan ülkeyi yönetenler takımı, düğüne davet ettiği bir kaç bin halktan insanla bu ihtişamın üzerini örtemez.

Kim Bunlar? Halkla, Müslümanlıkla Ne İlgileri Var?

Kim bunlar? Ne adına, kimleri temsil etme iddiası ile hükümet oldular ve kimlerle saltanat sürüyorlar?

Bu debdebe milyonlarca insanın resmen aç olduğu, onmilyonların yoksulluk sınırının altında yaşam savaşı verdiği bir ülkede yaşanıyor. Kimse bu arsızlığı, sergilenen utanmazlığı gerekçelendiremez, savunamaz. Açların, yoksulların gözünün içine bakarak, bunca tantanalı bir tören en hafif deyişle ahlaksızlıktır, "Kasımpaşalı Tayyip'in gerçekte halktan ne kadar uzak ve burjuva bir yaşamın içinde olduğunun ve "ne oldum delisi" olmasının göstergesidir.

Bu ülkenin, halkın gerçekleriyle hiçbir alakaları olmadığı gibi, islamla da ilgisi olamaz bunların. Hangi dinde, "halk açken sen sefa sür, gösteriş yap" diyor? Yok efendim "düğünde debdebe yokmuş, sıradan bir köy düğününde dahi daha fazlası olurmuş... sadece su ikram edilmiş... zengin de davetliymiş, yoksul da... dolarlar havada uçmuş... " Kimi aldatmaya çalışıyorlar, kimle dalga geçiyorlar?

Gösterişin görgüsüzlüğe dönüştüğü hangi düğünde 7 bin insan davet ediliyor? Hangi düğünde devletin olanaklarıyla krallara elden davetiyeler götürülüyor? Hangi düğünde İstanbul trafiği felç ediliyor? Hangi düğünde, maaşı halkın cebinden çıkan 5 bin polis seferber ediliyor? Bunun güvenlikle ne alakası var? O kadar korkuyorsa, gider dağ başında evlendirir kızını.

Tayyip Erdoğan halka açıklamak zorundadır:

Yurtdışı ve yurtiçinden davetliler kimin parasıyla geldiler? Milletvekillerine "düğüne gelinler" diye, hızlı tren biletleri kimin cebinden verildi?

5 bin polis “kamu hizmeti” yapmadıklarına göre, Tayyip’in kızı için hangi hakla seferber edildi ve bunların maaşlarını Tayyip cebinden mi ödedi?

Nikâhtan sonra Boğaz'da yat sefaları hangi mütevazi düğünde vardır?

“NATO Vadisi” yarattıkları, emperyalist efendilerinin güvenliği adına terör estirdikleri için halktan özür dilemişti Tayyip; “Nikâh Vadisi” için de özür dileyecek mi? Kızının düğününün güvenliği diye halka eziyet etmeye ne hakkınız var? NATO terörü “Türkiye’nin çıkarları” içindi; peki düğün terörü kimin çıkarları için?

Bu değirmenin suyu nereden geliyor? Yoksa, oğlunun düğünündeki takılarla bu düğünün masrafını mı karşıladı yine Tayyip? Sever böyle yalanları. Şirketlerini, malvarlığını da “oğlumun düğünün takılarından aldım” diye açıklamıştı.

Neden hanedan düğünlerinin taklidi yapılıyor? Utanmasalar, Padişahın nâmı yürüsün diye yaptığı kırk gün kırk gece düğünü yapacaklar.

Yalaka Medya Debdebeden Bile “Türkiye’nin Çıkarları”nı Keşfetti

AKP’ye yalakalık yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan medya, böylesine bir düğünü bile tek kelime eleştirmeden, “şirinleştirerek” verdi. Hatta bir çoğu düğünde keramet görerek, “Türkiye’nin çıkarına” diplomatik başarılar çıkardı. Yalakalığın sınırı yok. 12 Temmuz tarihli haber başlıkları herşeyi anlatıyor:

“Düğün Diplomasisi: Düğün diplomasisi, Türkiye’ye AB yolunda hız kazandırdı” (Y. Şafak)

“Yılın nikahı Doğu ile Batı’yı buluşturdu” (Zaman)

“Yılın düğünü zirveye döndü” (Hürriyet)

“Esra’ya liderler zirvesi gibi düğün” (Milliyet)

“Doğu ile Batı sentezi nikâh” (Sabah)

Ne düğünmüş ama; meğer düğün yapmamışlar da, diplomatik girişimlerde bulunmuşlar!

İslamcılar bu konuda daha farklı bir kaygı içindedirler. Çünkü Tayyip’in gerçek sınıfsal niteliğinin de yansımaları olan bu törende herkes bu ihtişamı, debdebeyi gördü. “Halktan biri” diye pazarladıkları Tayyip imajı yara aldı. İslamcı basın bu başlıkları bunun için atıyor. Hatta daha ileri giderek saçmalayan yalaka ve arsız köşe yazarları bile var.

İşte bunlardan biri:

“Aralarında, evet ‘zengin’ler, ‘işadamları’ ve ‘sanayici’ler vardı... Ama ‘gariban insanlar’ da

Bakın şu resme; incilerle süslenmiş türban hangi inançta var? Burjuvallaşan islamcılığın gerçekte hiçbir inançla ilgisi kalmamıştır. Samimi olarak inanan genç kızlarımız bu asalaklar iktidar olsun, çocukları Amerikalarda okusun diye mi bedel ödediler?



vardı... Gömleği kırışık, pantolonu ütüsüz, ayakkabısı boyasız!... Yani ‘fakir halk’ın ta kendisi... Ne gösteriş vardı, ne de şatafat!..

O kadar sade ve o kadar mütevazi bir törendi ki, bırakın yemeği, ‘su’dan başka ağızımızı ıslatacak bir ‘meşrubat’ bile yoktu. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim: ‘Köy düğünleri’ bile bundan daha gösterişli, bundan daha tantanalıdır... Sessiz... sakin... sade...” (Hasan Karakaya, Vakit, 14 Temmuz)

Gözlerimiz yaşardı garipler için! Gösteriş bu değilse, ne? Meğer gördüklerimiz hep yalanmış, o debdebe fotomontaj mıydı yoksa? “Hocanız” da böyle açıklardı! Bu da “radikal” islamcı! Ne islamcısı, kafası Saray kâtibi olmakta.

Bu da bir başka yalaka:

“Bunlara binlerce vatandaşımızın katılması fevkalade güzel ve yararlı olmaktadır. Böylece ülkemizin yöneticileri sosyal hayatlarında da halkla bütünleşmektedirler. O salon 7 bin kişi aldığı için o kadar insan çağrılıyor, yoksa daha fazla vatandaş davet edilirdi.” (Nevzat Yalçın-taş, Tercüman, 14 Temmuz)

Yetmemiş, kapalı spor salonunda yapın!

Bu da, her konuda kalemini AKP’nin hizmetine sunan kadrolu bir yalaka:

“Sıradan düğün salonlarındaki nikahlar daha da debdebeli olur... Berat ile Esra’nın bu kadar sade bir törene de mi hakları olmayacak?” (Nazlı Ilıcak, Tercüman, 14 Temmuz)

Yalanın, arsızlığın bini bir para.

Saraylarınız, Saltanatlarınız Da Yıkılır

Çok krallar, saltanatlar, debdebeli yaşamlar gördü bu halk. Ama hiçbirini kendinden görmedi. Sessizce izlediği de oldu, yüzyıllık sessizliğinden uyanıp “yetti artık” diye bu debdebeye isyan ettiği de. “Ne var yani, bu kadarına da mı hakları yok” diyenler, halkı aldatamayacaklarını, bu saltanatı kabul ettiremeyeceklerini çok iyi bilmelidirler. İnançlarını sömürerek, yalanla uyutarak bir süre daha oyalayabilirsiniz; ama bu halk saltanatınızı başınıza yıkmasını da bilir. Ve güçlüdür belleği, gözlerinin içine bakarak saltanat sürenleri asla unutmaz.

HÜCRELERDEN



emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
beş şehit

Muharrem Karademir
Günay Öğrener
Selma Kubat
Hüseyin Çukurluöz
Bekir Baturu

verdi...

Gültekin KOÇ Ekibi'nden
Selami Kurnaz

275 Gündür
ölüm orucunu sürdürüyor

Ve başka tutsaklar
hücrelerinde
yakında takacakları
kırmızı bantlarını
hazırlıyorlar...

Direnişin kırılmasını, erimesini, bitmesini bekleyenlere **CEVABIMIZDIR:**

“Şu anda ölüm orucunu sürdüren sadece bir mahkum kaldı... bu eylemi sürdürecektir başka tutuklular olacak mı?” diyenlere cevabımızdır:

Evet, tecrit sürdüğü, tecrit altında tutsaklar olduğu müddetçe bu eylemi sürdürecektir tutsaklar da hep olacaktır.

“Ölüm Oruçları ve kendini ateşe verme gibi eylemler artık hiç kamuoyu oluşturmuyor, o zaman mahkumlar niye eylemlerine artık son vermiyor?” diyenlere cevabımızdır:

Bize bu direnişin bitmesi için tek bir neden söyleyin!

Oligarşi, bize tecrit altında düşüncelerimizi inkarı dayattığı, hücrelerde çürümeye mahkum ettiği, her türlü sosyal ilişkiden mahrum bıraktığı sürece, direniş neden bitsin?

Yukarıdaki sorular, burjuvaziden, faşist yazarlardan değil, kendini “sol” olarak adlandıran Birgün gazetesinden geliyor.

Direnişimizin “Kamuoyu oluşturup oluşturmadığı” ayrı bir konu, ama “kamuoyu oluşmuyor” diye teslimiyeti öneren kafa yapısı, her an teslim olmaya hazır bir kafa yapısıdır; faşizmin sansürünün tüm sesleri susturduğu ortamlarda asla direnemezler.

Muhtemeldir ki, bu soruyu soran kafa yapısının “öncü”leri de 12 Eylül döneminde Mamak’ta “nasıl olsa eylemlerimiz kamuoyu oluşturmaz” diyerek direnmemişlerdir. Diyarbakır’dan Metris’e, Sağmalcılar’a önder kadrolar ölümlere yataırken, bugün Birgün gazetesini çıkaranlar, Mamak’ta ölüme yatmayı akıllarından bile geçirmemişlerdir.

“Eylemler artık hiç kamuoyu oluşturmuyor” diyenin önce dönüp kendi gazetesine bakması gerekir. Sen de burjuva medya gibi, direnişi yok sayan, görmezden gelenlerin içindesin. İki tutsak bedenini tutuşturduğunda, *“bu insanlar bedenini tutuşturuyorsa elbet çok ciddi bir nedeni vardır”* diye, manşetinde, köşelerinde tartışmaya mı açtınız? Tecrite karşı yazı dizileri mi yaptınız?

Evet, şu anda Ölüm Orucunda bir tutsak var!

Ama direnişin kırılacağını bekleyen zindancılar da, bir an önce bitse de “baskılanmasından” kurtulsak beklentisi içindeki düzen solcuları da bilmeli ki, direniş sürecektir.

F Tipi Nazi kamplarının hücrelerindeki tutsaklar, ölüm orucundaki yoldaşlarının bayrağını devralmak için her zaman hazır dırlar.

Özgür tutsaklar, tecriti kabul etmeyecekler. Bunu herkes kafasına kazısın. Özgür tutsaklar, önümüzdeki günlerde **ONBİRİNCİ ÖLÜM ORUCU EKİBİ**’ni, ve gerektiğinde **ONİKİNCİSİNİ**, **ONÜÇÜNCÜSÜNÜ** DE çıkaracaklardır.

*

“Şu anda sadece bir kişi var ölüm orucunda” diyerek direnişi yok sayan kafa yapısı, bırakın devrimciliği demokrat bile olamaz. *“Bir kişi kaldı”* diye bakan kafanın direnişi “önemsemesi için” acaba kaç kişinin ölüyor olması lazım? Bu kafa durmaksızın “yaşamın kutsallığı”ndan sözeder; Bu baylara sormak lazım, sizin “yaşamı kurtarmak” için kılınızı kıpırdatmanız açısından mesela en az on kişi mi, yoksa yüz kişi mi olmalı ölüm orucunda?

Bugün *“üç kişi kaldı, bir kişi kaldı...”* diyerek direnişi küçümseme-

ye kalkışanlar, iki yıl önce de “grupların çoğu bıraktı... küçük bir grup sürdürüyor” diye yazmışlardı. O “küçük grup” o günden bu yana ölmeye ve direnmeye devam ediyor. Diğer grupların ölüm orucunu bıraktığı 28 Mayıs 2002’den bu yana 24 şehit verildi.

“Kamuoyu oluşup oluşmadığı” bu görünümlü düzen içi kafalar için sol asıl mesele değil. Asıl olarak, “F tiplerini kabul edin” diyorlar bize. Çünkü Avrupa Birliği böyle istiyor. Çünkü AB’ye girip sivil toplumculuk oynayabilmeleri için devrimci muhalefetin tasfiye edilmiş olması gerekiyor. Düzeniçi sol, reformizm, F tiplerini beyinde onaylamış, ancak bunu açık ifade edememektedir. İşte sözleri: “Avrupa’dan gelen heyetler, F tiplerinin olumsuz bir model olduğunu söylüyor. F tiplerindeki koşulları ölüm nedeni olarak görmek abartı...” diye konuşurken, Sami Türk’ten, Cemil Çiçek’ten farklı bir şey söylemiyorlar. Tam dört yıldır, katliamcı ve yalancı Adalet Bakanlığı sözcüleri de aynı şeyi söyleyip duruyorlar.

Hayır! Devrimciliği savunacağız, F tiplerini de, AB’ciliği de bize kimse kabul ettiremeyecek. Devrim umudunun ve devrimciliğin bu topraklardan tasfiye edilmesine izin vermeyeceğiz. Bunun için tecrite karşı direnişimiz sürececek. Burada, tasfiye politikasının doğrudan hedefi olan ve ancak şu anda ölüm orucu direnişinde de yeralmayanlara şunu da sormak gerekiyor: Aynı siperlerde bulduğumuz ve bir noktaya kadar da bu siperlerde siper yoldaşlığı yaptığımız tutsaklar, bu çatışmanın daha ne kadar seyircisi olarak kalabilecekler?

İktidar direnişi gizleyerek “kırarım” diyor. Düzeniçi sol da direnişi yok sayarak, gündemimizde değil diyerek kırma politikasına destek veriyor. Birgün’ün asıl muhatabına sormadığı sorunun cevabını biz tutsaklar olarak veriyoruz: F tiplerinde tecrit sona ermediği sürece, bu eylemi sürdüreceğiz başka tutuklular HEP OLACAK

19 Aralık’ın nedeni neymiş?

19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapishaneye birden gerçekleştirilen “operasyon” üzerine bu güne kadar çok şey söylendi. Bu operasyonun ne olduğu veya ne olmadığı üzerine muhtelif iddialar dinledi herkes. Ama şurası kesindir: 19 Aralık kadar **BÜYÜK BİR YALAN**’ın eşine bu ülkenin tarihinde çok az rastlanır.

Düpedüz bir katliama “hayat kurtarma” dediler.

“Örgüt baskısı altındaki” ölüm orucu direnişçilerini kurtarmışlardı güya... O kadar ki bu yalan, hapisanelerin üzerinden dumanlar yükselirken, gaz bombalarının etkisi nedeniyle hapisanelere kimse yaklaşamazken, bomba, kurşun seslerinin arasında bile söylenmeye devam ediliyordu.

Öyle ki, hapisanelerde onlarca tutsağın öldüğü, yüzlerce sinin yaralı hastanelere kaldırıldığı haberleri verilirken, bir yandan da aynı haber bültenlerinde “tutukluların güvenlik güçlerini büyük bir sevinçle karşıladıkları, ölüm orucu direnişçilerinin hemen ölüm orucunu bıraktıkları” hikayeleri anlatılıyordu.

Yalan o boyutlardaydı ki, vahşi saldırıyı durdurmak için bedenini tutuşturan bir tutsağın görüntüleri “bakın bakın nasıl arkadaşlarını yakıyorlar, ellerini de bağlamışlar... vahşet...” diye sunuluyordu.

19 Aralık’a ilişkin son yorumlardan biri, bir savcıdan geldi. Yorumun sahibi, **1 Nisan iddianamesinin savcıları**.

Bu iddianameyi hazırlayan savcılar, **19 Aralık’ın neden yapıldığını** aynen şu cümlelerle ifade ediyorlar resmi devlet belgesinde: “**DHKP/C’nin cezaevlerinden yönlendirildiğinin tesbit edilmesi üzerine, cezaevlerinde hayata dönüş adı altında operasyonlar gerçekleştirildi...**”

“**Hayata dönüş**” manşeti atanlar, demek ki neymiş?

Hiç kuşku yok, 19-22 Aralık katliamı sadece bununla açıklanamaz; ama bunun da gerçeğin önemli bir yanını dile getirdiği kuşkusuzdur.

19-22 Aralık operasyonu, halkı teslim alma politikasının bir parçasıdır. Halka yönelik bir saldırı ve gözdağıdır. Halkı teslim alma politikalarının öncelikli hedefi her zamanki gibi hapisaneler olmuştur ve hapisanelerde de öncelikli hedef DHKP-C’dir.

19-22 Aralık’ın bir katliam olduğunun ötesinde, böyle bir amaç-hedef planı çerçevesinde gerçekleştiğini defalarca yazdık. Devletin resmi savcısı, “hayat kurtarma” demagogisini yalanladığı itirafında bu gerçeğin bir yanını ifade ediyor.

Eğer hala tersini iddia eden varsa, mesela Adalet Bakanlığı veya burjuva medya, 19 Aralık’ın “hayata dönüş” olduğu, “ölüm orucundakileri kurtarma” amacıyla yapıldığını söylüyorlarsa, önce devletin savcısının bu iddianamesine karşı çıkmalıdır...



1996 Ölüm Orucu:

Hücre tipine karşı şehitlerin verildiği ilk büyük çarpışma



19 Aralık Katliamı ve F tiplerinin açılmasıyla en üst boyuta ulaşan “hücre tipi saldırısı”, çok uzun süredir faşizmin gündemindeydi. İlk hücre tipi hapishaneler 1980’in ikinci yarısında açıldı, ancak direnişler karşısında oligarşi mimari olarak açtığı hücre tipi hapishanelerde, **hücre stätüsünü** tam olarak uygulayamadı. 1990-91’de Eskişehir hücre tipini açarak bu politikayı uygulamayı bir kez daha denedi. Bu saldırı da tutsakların direnişleriyle püskürtüldü.

Oligarşi vazgeçmedi. 1996’da Refah Partisi ve Doğru Yol Partisi’nin koalisyon iktidarı döneminde bir kez daha gündeme getirildi. RefahYol hükümetinin Adalet Bakanı Mehmet Ağar’dı. İnfazlarıyla ünlü bir kontrgerilla şefinin “Adalet Bakanı” yapıldığı bir ülkenin hapishanelerde nasıl bir politika uygulanacağı sır değildir.

Mehmet Ağar’ın genelgeleriyle başlayan saldırı, kısa süre sonra Ağar’ın yerine getirilen Refah’lı Adalet Bakanı Şevket Kazan’ın “*bu genelgeleri uygulayacağız*” açıklamalarıyla sürdü.

Bu genelgeler o zaman “**Tabutluk Genelgesi**” olarak adlandırılmıştı.

Tutsaklar, tabutluklara atılmayı sessiz sedasız bekleyemezlerdi.

Tarih, 20 Mayıs 1996’yı gösterdiğinde 23 hapishanede 1500’e yakın tutsak, süresiz açlık grevine başladıklarını ilan ettiler.

İşte o gün, 23 hapishanenin onlarca havalan-dırmasında tutsaklar hep bir ağızdan aşağıdaki anonsu okudular:

“Biz... devrimci tutsaklar olarak;

Faşizmin devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikalarını boşa çıkarmak,

- Tabutluk genelgesinin iptali,

- Eskişehir ve diğer tabutlukların kapatılması,

- Tutsak ailelerine yönelik saldırıların durdurulması,

- Tutsakların tedavilerinin ve duruşmalara çıkarılmalarının önündeki engellerin kaldırılması

talepleriyle, Süresiz Açlık Grevi Direnişimi-ze başlıyoruz.

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINMAZ!..”

“Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız!” ; bu artık bir slogan değil, hayatın kendisidir

3 Temmuz’a gelindiğinde direniş 45. güne girmişti. İktidar tutsakların ve tutuklu ailelerinin taleplerini kabul etmiyor, hücre politikasında ısrar ediyordu. Bunun üzerine tutsaklar direniş programlarının ikinci adımını attılar. Süresiz Açlık Grevi’nin 45. gününde, birinci ölüm orucu ekipleri ölüm orucuna başladı.

3 Temmuz 1996’da, ölüm orucu ekiplerindeki **159 tutsak**, bu tarihsel görevi omuzladılar.

Onların ölüme yatışı, devrimcilerin bedel ödemekte hiçbir tereddütlerinin olmadığını ilanıydı. “**Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız!**” sloganı yankılandı havalandırmalarda. Ve o andan itibaren bu söz artık bir slogan değil, gün gün kahramanlıklarla yazılacak tarihin kendisiydi.

Direnişin uzaması ihtimaline karşı tutsaklar, ikinci, üçüncü ölüm orucu ekiplerini de hazırlamışlardı. Hücrelere girmeyeceklerdi, gerekirse bunun için öleceklerdi. Çünkü hücrelere girmek zaten başka türde bir ölümdü.

159 tutsağın üstlendiği görevler, omuzlarına aldıkları sorumluluk büyüktü... Bu sorumluluğun bilincinde olarak taktılar alınlarına kızıl bantları. Canlarını ortaya koyduklarını bilerek içtiler and-larını. “*Alınlarımıza taktığımız bu kızıl bantlar bu andan sonra bizim onurumuz, namusumuzdur, onlara halel getirmeyeceğiz, kirletmeyeceğiz*” dediler...

Yoldaşları kızıl bantlarından öperek uğurladılar onları bu zorlu yolculuğa.

“Bu kuşatmayı da yaracağız” kararlılığı vardı hepsinin gözlerinde.

Açlıkta günler haftalara eklendi. Aylara dönüştü. Gün gün eridiler, onların bedenleri küçüldükçe, direniş büyüdü. Sanki vücutlarında eriyen her gram, onların iradesine, direnişin iradesine ekleniyordu.

Bir bir düşüyorlar toprağa; yoldaşlarına, halklarına zaferi armağan etmek için

İpi en önde göğüsleyen olmak yarışındaydı onlarca direnişçi. Çünkü biliyorlardı: zafer şehitlerle kazanılacaktı. Çünkü ilk önce ölen, kalanların yaşama şansını artıracaktı. Çünkü ilk önce ipi göğüsleyen, yoldaşlarının insanca koşullarda yaşamasını sağlamış olacaktı... Fedakarlığın böylesi bir yarış içinde kazandığı sınırsızlığa, başka hiç bir yerde ve hiç bir zamanda rastlamak mümkün değildi.

Direnin 63. günü, 21 Temmuz'da ipi ilk göğüsleyen Ümraniye Hapishanesi'nde Aygün UĞUR oldu. Ölümü yenmişlerdi artık; hücrelere gitmektense bedel ödemeyi göze almakla kalmayıp, bedel ödediklerini göstermişlerdi.

Aygün'den iki gün sonra Berdan KERİMGİLER, ondan bir gün sonra da İlginç ÖZKESKİN şehit düştü. 25 Temmuz'da ise, Ankara, Bursa ve Aydın Hapishaneleri'nde üç şehit birden verdi direniş: Hüseyin DEMİRCİOĞLU, Ali AYATA ve Müjdat YANAT... 26 Temmuz direnişin 68. günüydü... Önce Sağmalcılar Hapishanesi'nde Tahsin YILMAZ, ardından da Çanakkale Hapishanesi'nden Ayçe İDİL ERKMEN şehit düştü.

Ve o gün, 26 Temmuz'da, direniş şehitler verirken, iktidar yine tehditlerle çıktı tutsakların karşısına. RefahYol iktidarı, direnişi halk nezdinde hak-sız göstermek ve direnişçilerin iradesini kırmak için, **kendinden önceki ve kendinden sonraki** bütün iktidamların başvurduğu yalanların, tehditlerin hepsine başvurdu.

Sağmalcılar'da "6 aydır arama yapamadıklarını, tutsakların zorla ölüme gönderildiklerini ve onları örgütlerin elinden alacakları" açıklamasını yaparak "operasyon" tehdidinde bulundular. Direnişin 68. günü gelen bu tehdide devrimci tutsakların cevabı tereddütsüz ve netti; "cesaretiniz varsa gelin."

Tutsaklar hazırды; bir saldırıya da, ölmeye de hazırдыlar. Bu açıklamaların yapıldığı saatlerde zaten ölüm orucu direnişçilerinin bir çoğu ya zafer ya ölüm yürüyüşünün son bölümlerindeydiler.

69. gün, peşpeşe Yemliha KAYA, Hicabi KÜÇÜK ve Osman AKGÜN şehit düştüler... Onbir olmuştu direniş şehitlerinin sayısı.

Dışarıda da artık binlerce kişinin katıldığı gösteriler yapılmaya başlanmıştı. Direnişin önemini ve ciddiyetini görmeyenler, görmek istemeyenler, ancak ölümlerle biraz sarsılmışlardı.

Ölümler RefahYol iktidarını da sarstı. Ne müdahale tehditleri, ne diğer cezaların direnişi kıramayacağını gören RefahYol'un artık daha fazla direnme şansı yoktu. Tutsakların temel ve öncelikli talepleri kabul edildi: **Eskişehir tabutluğu kapatıldı!**

Direnin zaferle bittiği gün, ölüm orucu direnişçilerinden Hayati CAN'ın hastaneye götürülürken şehit olmasıyla 12'ye ulaşan şehitler, zaferin mimarlarıydı.

"Her anı eylem olan 69 gün"den 4 yıllık Büyük Direniş

Bugün olduğu gibi, o gün de "ölmeyin çocuklar" diye seslenenler vardı onlara. Boş bir hümanizm, boş bir sevginin sözleriydi bunlar; neden ölüme yattıkları çok açıktı: "Halkımızı açlığa, sefalete onursuzca, bir yaşama mahkum etmek isteyenler, işkence yapanlar, katledenler, gözaltında kaybedenler, bizlerden de siyasi kimliğimizi, insan onurumuzu istiyorlar. Vermedik, çiğnetmedik."

Onlar biliyorlardı ki, halka ve devrimcilere dayatılan teslimiyet politikası, bedel ödenmeden, mücadele edilmeden geriletilemezdi.

Onlar kahramanca dikildiler faşizmin karşısına. Kahramanca öldüler. Yüzlerce insanın ölümü göze alarak sürdürdüğü böylesine bir direniş, eşsiz bir fedai örneğiydi. Ve bundan dolayı da düzenin yarattığı bencil, bireyci, yalnız kendini düşünen kültüre meydan okuyuştu.

"Artık uğruna ölünecek hiçbir ideoloji ve inanç kalmamıştır." diyenlere karşı bir meydan okuyuştu. Yalnız RefahYol iktidarı karşısında değil, burjuva ideolojisi karşısında da görkemli bir zaferdi 1996 ölüm orucu.

Devrimci düşünceleri yokedip, burjuva ideolojisini hakim kılmak, 1996 hücre saldırısının da, bugünkü F tipi saldırısının da ortak amacıydı.

Uğruna ölünen idealler ve inançlar, vatanın bağımsızlığı, halkın özgürlüğünden başka bir şey değildi. Dün "Tabutluk Genelgeleri"yle, bugün F tipiyle yoketmek istedikleri buydu.

1996'da bu saldırı içeride ve dışarıda 19 şehit verilerek püskürtüldü. 19 şehit, oligarşinin hücre politikasının karşısına can bedeli örülen ilk barikatı. O barikat o günden bu güne yıkılmadı. Ne 19 Aralık saldırıları, ne hücreler, o barikatı yıkamadı. Yüzü aşkın tutsak, canlarını koyarak yükselttiler o barikatı. Tutsaklar, gün gün eriyerek, bedenlerini tutuşturarak barikatın önündeler. Oligarşiye, onun destekçisi Amerikan ve Avrupa emperyalizmine, devrimden, sosyalizmden asla vazgeçmeyeceğimizi haykırıyoruz barikatın önünde. Barikatımızda dalgalanan bayraklar, barikatlarımızdaki savaşçıların alınlarındaki kızıl bantlar, tüm dünya halklarına umudun yokedilemeyeceğini, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinin yokedilemeyeceğini gösteriyor.

Bu barikat yıkılmayacak. Oligarşinin hücrelerle teslim alma politikası, asla zafer kazanamayacak. Zafer hep direnenlerin olmuştur, bugün de, yarın da böyle olacaktır.

Aman Direniş Örnek Olmasın!

Geçen haftaki sayımızda yer alan “Bekir Baturu ve Hüseyin Çukurluöz’den tarihe düşülen notlar” başlıklı yazımızda dikkatinizi çekmiştir. Bekir Baturu ve Hüseyin Çukurluöz’den Uşak’taki direnişçi Günay Öğrener’e gönderilen bir faksta Muharrem Karademir’in bedenini tutuşturarak zulmün üstüne yürüyüşü anlatılıyordu. Ve faksın sonunda şöyle bir not vardı: “3 Mart 2004 tarihinde gönderilen bu faks Uşak Hapishanesi’ndeki tutsaklara 7 Mayıs 2004 tarihinde verildi. Faks verildiğinde, Günay Öğrener Muharrem gibi bedenini tutuşturarak şehit düşmüştü...”

Orada da belirttiğimiz gibi, akılları sıra bu faksı “Günay, Muharrem’i örnek almasın, motive olmasın” diye vermemişlerdi ama ne kadar çaresiz oldukları sonuçtan belliydi.

12 Temmuz tarihli Milliyet’te bu zihniyetin medyada yansıyan bir örneği yer aldı.

Bir okurun, Milliyet’in Bekir Baturu ve Hüseyin Çukurluöz’le ilgili haberine eleştirisine Obudsman köşesinin yönetmeni Yavuz Baydar şu cevabı veriyor:

“Ben haberde, mahkûmların nasıl intihar ettiklerinin verilmesini bile gereksiz buldum. Biliyor, Genel Yayın Yönetmeni Mehmet Y. Yılmaz’ın aldığı bir karar ile Milliyet, intihar haberlerinde intihar yöntemini yazmama ilkesini benimsedi. Bu gazete cezaevlerine girdiğine göre, benzer “kopya intiharlara” sebebiyet vermemesi için yönetime yer vermemek daha doğru olabilirdi.

“Bu intihar değil, başka bir şey” denebilir. Böyle düşünenler var. Bu tür görüşler haberlere de yansıyor zaten. Ama unutulmasın: Milliyet için esas olan, insan hayatının kutsallığıdır.”

Milliyet için “esas olanın insan hayatının kutsallığı” olduğu yalanını, 19 Aralık katliamının hemen ertesi günü attığı “**SAHTE ORUÇ, KANLI İFTAR**” manşetinden; hapishanelerde onlarca ölü olduğunun kesinleştiği 21 Aralık günü attığı “**HAYAT GÜZELDİR**” manşetinden

çok iyi biliyoruz. Onun hayat değeri de, ahlakı da bu manşetlerde çok net ortaya çıkmıştı.

Bu hatırlatmayı yaptıktan sonra, Milliyet’in yayın ilkesinin ve yukarıda sergilenen mantığın ne anlama geldiğine bakalım.

“Hayata Dönüş” Haberciliği

Hapishane idaresi, “Günay da Muharrem gibi bedenini tutuşturmasın” diye tam bir ay kendine gelen faksı vermiyor, “halkın haber alma hakkından” söz eden bir gazete de bunu resmen bir ilke olarak tesbit ediyor. İlginç bir çakışma; tıpkı 19 Aralık günlerindeki gibi! Görünürde sanki ortada bir “iyi niyet” var. Öyle ya, kimse kimseye bakarak intihar etmesin. Kendine sol diyerek, “hayat kutsaldır” teranesi ile direnişe, ölümlere sırtını dönen ve 115 insanın hayatını kaybetmesi karşısında kılını kıpırdatmayanların tavırları nasıl riyakarcaysa, Milliyet’in ki daha boyutlusudur. Milliyet (ve genel olarak medya) esas olarak “Hayata dönüş haberciliğini” sansürle sürdürüyorlar.

Kavramları çarpıtması bir yana, bilimsel de değildir bu mantık. Bedenini tutuşturan direnişçilerin eyleminin bir intihar olmadığını tartışacak değiliz, bu konuda artık kimsenin demagoji yapacak alanı kalmamıştır. Ancak adli bir olayda dahi kimse kimseye bakarak intihar etmez, onu oraya sürekleyen bir neden, sosyolojik (kimi zaman psikolojik) bir etken vardır. Milliyet diyor ki, “hayır yok! Halk dediğiniz sürü misalidir, birbirine bakarak intihar eder!”

“İnsan hayatının kutsallığı” kılıfıyla karşımla çıkan mantık esas olarak şudur:

İnsanların neden direndiğini, bedenini tutuşturduğunu bilme; bilersen sen de yaparsın. Yaparsan, direnirsen rejim için kötü olur. Ölüm orucu haberlerine uygulanan sansürün önemli bir yanını bu bakış oluşturuyor. Bu ülkenin nasıl bir zulümle yönetildiğini kimse en çarpıcı şekilde görmemeli, hele direnişe bakarak insanlar kendi sorunlarında aklına direnişi getirmemeli.

Rejimin bekçisi bir gazetecilik kısaca.

Halka deniliyor ki; şunları bilecek, şunları bilmeyeceksin, biz ne söylersek ona inanacaksın. Direnenlerden haberin olmayacak, olursa sen de direnmeyi düşünürsün. Kim karar veriyor buna? Medya! Sen kimsin, nasıl bir medyasın, nasıl bir ahlaka, ideolojiye sahipsin? Resmen halkı cezalandırıyor; haber alma hakkına saldırıyor. Ve buna da “hayatın kutsallığı” adına yapıyor.

Sorunu Yok Saymakla

Hiçbir Şeyi Yok Edemiyorsunuz

Sorunu yok sayarak, göstermeyerek onu yok

Sayı 116

24

18 Temmuz
2004



edeceğini varsayan bir çaresiz sefillikten besleniyor bu zihniyet. Tayyip Erdoğan'ın kürk sorunu karşısında "yok sayarsan yok olur" diye gayet açık ve kaba bir şekilde ifade ettiğini, bunlar da "insan hayatını kurtarma" kılıfıyla yapıyorlar.

Peki, gazetecilik nedir? Hani halkın bilgilenme, bilgi edinme hakkı kutsaldı? Yavuz Baydar'ın köşesinde sabit olarak duran İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nden alınmış bir söz var:

"Herkes düşünce ve ifade özgürlüğü hakkına sahiptir; bu hak serbestçe düşünme, hangi yoldan ve nereden olursa olsun bilgi ve görüş alma, araştırma ve yayma özgürlüğünü içerir."

Milliyet'in ve genel olarak burjuva medyanın ölüm orucuna ilişkin yayınları, bu sözün tek keşimisine dahi uymuyor.

19 Aralık'ta halkın bilgilenme hakkına nasıl saldırdıklarını, nasıl gerçekleri çarpıtarak Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler operasyonu-nu aklamaya soyunduklarını artık herkes biliyor.

"Sorunu yok sayarsan yok olur" dayatması iflas etmiştir. Yok edemiyorsunuz işte; direniş bütün o koyu sansüre rağmen sürüyor. Yok saymak istenilen bütün sorunlar kendini dayatmaya devam ediyor.

İnsanların bedenlerini tutuşturmasının maddi nedenlerini gizleyemezsiniz. Sonuç ortada; bu yöntemle hiçbir şeyi önleyemiyorsunuz. Hangi kılıfla açıklarsanız açıklayın, bu politika gelip sizi vurmaya devam edecektir. Direnişçiler bedenlerini tutuşturuyor, etleri eriyor ama onların ateşiyle esas olarak bu zihniyet kavruluyor.

Avrupacılar, Avrupa'nın Suç Ortaklığını Mı Gizliyor?

Avrupa Birliği destekli 'Medya Özgürlüğü ve Bağımsız Gazetecilik İzleme ve Haber Ağı' (BİA2), Nisan, Mayıs, Haziran 2004 dönemine ait yılın ikinci Medya Gözlem Raporu'nu yayımladı. Raporda Doğu'da bir yerel gazeteye verilen cezadan, DİHA'nın 'KONGRA-GEL örgütü ile ilişkili' olduğu komplosuyla basılmasına kadar, basına yönelik bir çok ihlal yer alıyor.

Biri hariç; 1 Nisan tarihinde basılan kurumlar arasında yer alan dergimiz ve Gençlik Gelecektir, Okmeydanı Halkının Sesi'ne yönelik komplolar ve sahte belgelerle açılan davalar yok. Bu hukuksuz operasyonda tutuklanan devrimci basın çalışanları da "tutuklu gazeteciler" sınıfına girmiyor.

Peki herkesin bildiği, gördüğü, belge-lerinin kamuoyuna açıklandığı bu operasyondan haberlerinin olmaması gibi bir durum söz konusu olmayacağına göre, niye görmezden geliniyor?

Ekmek ve Adalet'in basılması, çalışanlarının işkenceden geçirilip tutuklanması, "basın özgürlüğüne" karşı bir ihlal değil mi?

Sakın, bu operasyonların Avrupa'nın açık desteğiyle yapılmış olmasının belirleyiciliği olmasın? BİA2 gerekçesini açıklamalıdır; biz şu nedenle bu baskınları raporumuza almadık diye ilan etmelidir. Tabii gerçekten basın özgürlüğünü herkes için bir hak olarak görüyorsa.

Memik Horoz: "Komplo Sürüyor"

Komplo sonucu, düzmece "tanıklar", itirafçı ifadeleri ile tutuklanıp 15 yıl ceza alan Özgür Gelecek (daha sonra İşçi-Köylü gazetesi) Genel Yayın Yönetmeni Memik Horoz, bir çağrı yayınlarak, komplo-nun nasıl kurulduğunu ve hala hakkında düzmece ifadeler alınmaya çalışıldığını açıkladı.

Yurtsever-sosyalist basın üzerindeki baskılara değinen Horoz, açıklamasında dosyasında yer alan düzmece itirafçı ifadelerini, bunların nasıl çürütüldüğü halde DGM tarafından yok sayıldığını da gözler önüne serdi.

Devrimci, demokrat kişi ve kurumlara yönelik oligarşik güçlerin komplolarından birini yaşayan Memik Horoz, gazetecilik faaliyetinden dolayı TCK'nın 168/2. maddesini ihlalden hükümlendirildiğini belirterek, devletin sosyalist basına karşı sıkça başvurduğu yöntemin altını çizdi.

Yargılanmasına neden olan 'Karadeniz Dağlarında TKP/ML TIKKO Gerillalarıyla İki Hafta' başlıklı röportajın örgüt üyeliği suçlamasına delil olarak kullanıldığını belirten Horoz, buna karşın savcılığın itirafçılar aracılığıyla öne sürdüğü sözde delilleri de çürüttüklerini dile getiriyor. Dosyadan verdiği örneklerden birisi, bu ülkede hukukun ne olduğunu da çarpıcı şekilde gösteriyor:

İlk itirafçının ifadelerinin her açıdan çürütülmesinin ardından, davanın 8. duruşmasında savcılık mütalaa veriyor ve sanki bunlar hiç olmamış gibi aynı iddiaları yinelemekle kalmıyor, yeni bir itirafçıyı daha devreye sokuyor. Üstelik itirafçı 1998 yılından beri tutuklu ve Horoz hakkında böyle bir ifadesi yok. Birden 2002 yılında ifadesi dosyaya giriveriyor. Söz konusu röportajın yapıldığı sırada gerillada olabilmesi için de, savcı dosyada röportajın tarihini değiştirmekte bile sakınca görmüyor.

Buyurun size hukuk! Hukuksuzluğa, komploya son verin!

Zorla müdahale oyunu bozuldu Sansür kuşatması da parçalandı Direniş kazanacak



4. Yıl

Zorla “tıbbi” müdahale, DSP-MHP-ANAP iktidarı tarafından da, AKP iktidarı tarafından da direnişi kırmak için adeta “kesin bir çare” olarak görülüyordu. Bu nedenle Ecevit iktidarı daha 19 Aralık’tan önce “zorla müdahaleyi yasallaştırmak” için hazırlıklara başlamış, 19 Aralık’tan sonra yaptıkları ilk yasal düzenlemelerden biri de bu olmuştu. Mevcut düzenlemeleri yeterli bulmayan AKP iktidarı da genelgelere, yasalara zorla müdahaleyi “yasallaştıran” bir çok madde koydu.

Ne var ki, çok bel bağladıkları zorla müdahale olayı da direnişi kırmaya, gündemden tümüyle çıkarmaya yetmedi.

Zorla müdahalenin bu süreçte nasıl bir rol oynadığını, oligarşinin “tıbbi” bir yöntemi hangi amaçlarla nasıl kullandığını ve direnişçilerin, önlerine çıkarılan bu engeli nasıl aştığını kavramak, direnişin nasıl bir irade çatışması şeklinde sürdüğünü anlamak açısından şarttır.

“Zorla müdahale” meselesi bilinmeden, bedenlerini tutuşturarak peşpeşe şehit düşen Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi direnişçilerinin, direnişi kırma hesap ve beklentilerine ne kadar büyük bir darbe vurduğu anlaşılamaz.

“Ölüm orucu yok” yalanını söylerken, tek güvendikleri zorla müdahaleydi!

Faşizmin çok değişik yerlerde ve zamanlarda halk direnişlerini bastırmak için kullandığı tüm yöntemler, ölüm orucunda birbiri ardısıra kullanıldı. Cezalarla, hapishanelere müdahaleyle tehdit ettiler, direniş sürdü. Tehdidi 19-22 Aralık’ta bir katliama dönüştürdüler, direnişi yine kıramadılar. Ama 19 Aralık’ta 28 tutsağı katledip, geri kalanları F tipi hapishanelerin hücrelerine attıklarında, direnişi “zorla müdahaleyle” kıracaklarından o kadar emindiler ki, halka “artık ölüm orucu diye bir şey yok, hapishane meselesi bitmiştir” diye açıklamalar yaptılar.

Aynı gün, Sağlık Bakanı Osman Durmuş,

19.12.2000 tarihli genelgesiyle, tüm doktorlara ölüm orucu direnişindekilere zorla tıbbi müdahalede bulunulması talimatını yayınladı. Yeteri kadar Mengele artığı doktor vardı nasıl olsa. Adalet Bakanı’nın, İçişleri Bakanı’nın pervasızca, en küçük bir ihtiyat payı bile koymadan “ölüm orucu yok” demelerinin, burjuva medyanın aynı pervasızlıkla “sahte oruç” manşetleri atmasının altındaki neden de buydu.

Direnişi bu yolla bitireceklerinden çok emindiler. Ne olurdu ki, tutsaklar, isterse yüz, yüzeli gün sürdürsün, son anında müdahale ederlerdi, böylelikle kimse ölüm orucunda ölmeyeceği için, “direniş yok” yalanını rahatlıkla sürdürebilirlerdi.

Zorla müdahaleye, nasıl olsa kopkoyu bir sansür de eşlik edecek, halkın geniş kesimi hapishanelerde ne olup bittiğini öğrenemeyecekti.

Saldırı hazırlığının bir parçası: Zorla müdahaleyi “yasallaştıran” Üçlü Protokol

Oligarşi, hapishanelerde büyük bir direnişi bekliyordu. Çünkü büyük saldırıyı çoktan planlamışlardı. 12 Eylül 1980’den bu yana hapishanelerde direniş destanları yazan devrimci tutsakların hücre tipi saldırısı karşısında da teslim olmayacaklarını tahmin etmeleri için kahin olmaları gerekmiyordu. Bunun için bir yandan katliam operasyonunu planlarken, öte yandan da muhtemel bir direnişi kırmanın hazırlıklarına giriştiler.

F tiplerinin somut olarak gündeme gelmesinden kısa süre önce 6 Ocak 2000’de gündeme getirilen “Üçlü Protokol” da işte buna hizmet ediyordu. Üçlü Protokol, F tipi saldırısının ilk basamaklarından biriydi.

Üçlü Protokol’ün 19 maddesinde “...başsavcı veya onun muvafakatı ile kurum müdürünün açlık grevcilerine müdahale etmeye yetkili olduğu... uzman tabip kararı ile derhal müdahale yapılması ve açlık grevi yapanların ayrı ayrı bölümlere alınmaları, bu konuda jandarmadan da yardım alınması” öngörülmekteydi.

Belirttiğimiz gibi, bunu gerek 19 Aralık ön-

lu... alanacak... cak!

cesi, gerek sonrası aynı m u h t e v a d a başka genel-geler ve yasa-lar izledi. Oli-garşi, hukuk-çuların, Tabip odalarının iti-

razlarını kaale almadan sonunda zorla müdahale işkencesini yasallaştırdı. Burjuva basın ve küçük-burjuva aydınlar, “ne yani, göz göre göre ölümlere seyirci mi kalınsın” diyerek bu müdahalenin savunucusu oldular. Oysa, iktidardaki katliamcılar, “zorla tıbbi müdahale”nin bir “hayat kurtarma” olmadığını çok iyi biliyorlardı. İyi biliyorlardı ki 19-22 Aralık, ne kadar “hayat kurtarma” ise, zorla müdahale de o kadar “hayat kurtarma” idi. Ölüm oruçları sırasında yapılan “zorla besleme”nin “etik olmadığı” gibi, “tıbbi olarak da başarılı olmayan bir yöntem olduğu” sayısız bilimsel raporla ortaya konulmuştu. Sayısız bilimsel rapor, zorla beslemenin sağlık durumlarını iyileştirmede, hatta ölümlere yol açabildiğini gösteriyordu. Hayattan, faşizm gerçeğinden uzak olanlar ise, iktidarın zorla müdahaleyle gerçekten hayat kurtarmak istediğini sanıyor veya iktidara inanıyor görünüyorlardı...

F tiplerinde yüzlerce mezarsız ölü... ve zorla müdahale işkencesi altında katledilenler.

Özellikle 21 Mart 2001’de ölüm orucu direnişçilerinden Cengiz Soydaş’ın şehit düşmesinden sonra zorla müdahale çok yoğun bir biçimde uygulanmaya başlanmıştı. Cengiz Soydaş F tiplerindeki ilk ölüm orucu şehidiydi ve bu ölüm direnişin bittiği üzerine yalanları parçalamıştı. İktidar ölümleri ne yapıp edip engellemeliydi. Yapacağı tek şey yine zorla müdahaleydi. Tutuklara bazen hastaneye kaldırılarak, bazen hücrelerinde, zorla, işkenceyle serum hortumları bağlanmaya başlandı.

Sonuç onlarca yaşayan ölüydü.

9 Nisan 2001 tarihli Vatan Dergisi, şöyle bir kapakla çıkmıştı: “Zorla müdahale vahşettir... Hafızaları yokedildi, sakat bırakıldılar... F tiplerinde onlarca mezarsız ölü.”

Onlarca mezarsız ölü, daha sonra yüzlerce oldu.

Yüzlerce tutsağın hafızası çalındı, kendi başlarına yaşayamayacak hale getirildiler.

Zorla müdahaleyle yokedilmek istenen “DİRENME HAKKI”ydı. Bütün bu “zorla tıbbi mü-

dahaleler” yaşanırken ne yazık ki, ne demokratik kurumlar ne de tabip odaları, gereken tavrı alamadılar. “Hayat kurtarma” adına insanların yaşayan ölümlere çevrilmesini, “hayat kurtarma” adına insanlığın en meşru, en tartışılmaz haklarından biri olan direnme hakkının yokedilmesini seyretmekle yetindiler.

Çeşitli Tabip odaları, direniş öncesinde aslında bu konuda doğruları ifade eden kararlar da almışlardı. Örneğin TTB’nin 2000 tarihli bir yayınında şunlar söyleniyordu. “Hekim ya da diğer sağlık personeli açlık grevinin sonlandırılması için herhangi bir baskı yapamaz. Tedavi ya da bakım bu amaçla kullanılamaz. ...Açlık grevi yapan kişi, baskı altında tutulabileceği ortamlardan korunmalıdır. ... Açlık grevcisinin bilinci bozulur ya da komaya girerse hekim açlık grevcisinin son kararına saygı göstererek tutum alacaktır. Bu çerçevede hastanın rızasına aykırı bir şekilde ‘zorla besleme’ etik açıdan doğru değildir...”

Ne var ki, çatışmanın şiddetlendiği süreçlerde bu tutumun ilkeli, kararlı savunucu olamadılar. Bir kısım gerici doktorların ve iktidarın “TTB’nin ölüm orucunu desteklediğini ve yasadışı örgütlerin yanında olduğu...” suçlamaları ve soruşturma tehditleri karşısında “böyle olmadıklarını” kanıtlama telaşına düştüler. Tam da egemen sınıflarla çatışmayı göze alamamanın ifadesi olan oportünist Tokyo Bildirgesi’ne atıflarla sorunu geçiştirmeye başladılar. Zorla müdahaleyle yüzlerce tutsağı sakat bırakan ve özellikle Numune Hastanesi’nde olduğu gibi öldüren hekimlere karşı açık, kesin bir tavır alamadılar.

Evet, bu bir irade savaşıydı ve bu savaşta, doktorlar, onların kitle örgütleri ne meslek ilkelere ve ahlakını, ne de demokrat bir tavrı kararlı bir biçimde savunamadılar. Geçerken burada belirtmek gerekir ki, onların bu tür tavırları da onları iktidarın saldırılarından muaf tutulmasına yetmemiştir.

Zorla müdahale oyunu bozulmuştur!

Zorla müdahale altında ölüm orucunu sürdürüp “ya zafer, ya ölüm” yürüyüşünü tamamlamak, ateş altında bir yürüyüş gibidir. Bu noktada sergilenen irade olağanüstüdür. İşkenceci doktorları etkisizleştirmek için ölüm yolculuğundaki tutsaklar, tüm iradelerini ve yaratıcılıklarını kullanmışlardır. Zorla müdahaleyi engellemek için, gerçekte son günlerini, hatta anlarını yaşayan ölüm orucu direnişçileri, olağanüstü bir iradeyle, durumlarının iyi olduğu imajını verecek bir görünüm içinde olmuşlardır. Kolları,

bacakları, serum iğnelerini vurmak için delik deşik edilmişken, yatakları kanlar içindeyken, o iğneleri kollarından tutup fırlatacak gücü kendilerinde bulmuşlar ve direnişini sonuna kadar götürmüşlerdir.

Başta Numune Hastanesi'nin işkencecilerinin işkenceleri altında direnişi sürdüren tutsaklar olmak üzere, zorla müdahaleye rağmen ölümsüzlüğe ulaşan direnişçiler, zorla müdahale politikasını çoktan iflas ettirmişlerdir.

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi direnişçilerinin bedenlerini tutuşturarak şehit düşmeleri ise, zorla müdahale politikasına vurulan nihai bir darbedir. Devrimci tutsaklar, bu eylemleriyle herşeyden önce, direnme hakkının hiç bir koşul altında ve hiç bir yöntemle yokedilemeyeceğini göstermişlerdir herkese. Ve göstermişlerdir ki, oligarşinin o çok umut bağladığı zorla müdahale işkencesi de böyle büyük bir direnişi kırmaya yetmemiştir ve yetmeyecektir.

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (Onuncu Ekip) direnişçilerinin ölüm orucu eylemini bedenlerini tutuşturarak sona erdirmelerinin nedeni ve sonuçlarını herkes düşünmelidir.

Oligarşinin direnişi kırma politikasının “ölüm orucundakilerin ölümünü engellemek” üzerine şekillendiği noktada, direnişçilerin politikası da her ne olursa olsun “ölüme ulaşmak” olarak şekillenmiştir. Bu yürüyüş başından itibaren “ya zafer, ya ölüm” denilerek şekillenmiştir. Bu irade savaşını “yaşam kutsaldır” nakaratını düşüncesizce, soyut, koşullardan, sorunlardan uzak olarak papağan gibi tekrarlayanlara anlatmak elbette zordur. Onların sığ beyinleri, böyle bir çatışmanın dinamiklerini, zorluklarını, zorunluluklarını almaz da. Ama bir gerçeği herkes görmek zorundadır; halklar hiç bir koşulda çaresiz bırakılamaz. Her koşulda zulme karşı direnişi sürdürmenin biçimleri bulunur.

Bu bir irade savaşıdır. 4. yılına giren direnişte, “devrimci iradeyi altedebilecek hiç bir gücün olmadığı” bir kez daha kaydedilmiştir tarihe. Bu irade, her alanda ve her biçimde sürekli saldırı altında olan bir direnişin sürekliliğini sağlamayı başarmıştır.

F tipi hapishanelerdeki **DHKP-C davasından tutuklu ve hükümlülerin** yakınlarından öğrenilen bilgilere göre, **11. Ölüm Orucu Ekibi de hazırlanmaktadır.** Bu iradeye boyun eğdirecek bir güç, bu direnişi kıracak bir yöntem yoktur. Direniş bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da tüm zorba yöntemleri etkisizleştirerek sürecektir. Direnişi bitirecek tek bir şey vardır: Tecritin kaldırılması.



12 Temmuz Şehitleri Anıldı

**“Bize Ölüm Yok” Şiarını
Haykırmaya Devam Ediyoruz**

12 Temmuz 1991'de katledilen 10 Devrimci Sol önder kadrosu, üye ve savaşçısı, Karacaahmet Mezarlığı'nda TAYAD'lı Aileler tarafından anıldı. 12 Temmuz günü TAYAD'lılar 12 Temmuz şehitlerinin yattığı Karacaahmet Mezarlığı girişinde toplanarak bayrakları, pankartları ve sloganlarıyla şehitlerin mezarına kadar yürüdüler. “12 Temmuz Direniş Çağrısıdır” ve “Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez” pankartlarını taşıyan aileler, şehitlerinin mezarları başında saygı duruşunda bulunarak, onları yaşatma sözlerini bir kez daha tekrarladılar.

Anmada TAYAD'lı Aileler adına yapılan konuşmada 12 Temmuz katliamının gelişimi anlatılarak şunlar vurgulandı:

“13 yıl önce olduğu gibi bugün de devrimci kanı akıtanlar, katliamlara, kayıplara, işkencelere imza atanlar emperyalizmin çıkarları için her yolu mübah görüyorlar. Her koşulda buldukları her fırsatta devrimcileri tüketmeyi, bitirmeyi amaçlıyorlar. Oysa bilmiyorlar ki her bir vurduklarında yüzlerce binlerce çoğalıyoruz.

12 Temmuz 1991'de katledilen 10 devrimci, mücadeleye kattıklarıyla, yarattıkları değerlerle, devrimci kişilikleriyle bugün hala yolumuzda önder olmaya, geleceğimizi aydınlatmaya devam ediyorlar. Bugün birkez daha yarattıkları değerlere sahip çıkacağımızı söylüyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.”

12 Temmuz şehitlerinin mezar taşlarında “Öldüler Yenilmediler” yazıyordu. Ve başuçlarında haykırılan “Halkız Haklıyız Kazanacağız”, “12 Temmuz Şehitleri Ölümsüzdür”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganları, mezar taşlarında yazılan “Öldüler Yenilmediler” sözünün bir kanıtı gibiydi. Emperyalizme ve oligarşiye karşı süren mücadele bunun kanıtıydı.

12 Temmuz direnişinin günümüze taşındığı anma, Grup Yorum'un “Halkız Kazanacağız” ve “Bize Ölüm Yok” marşlarıyla sona erdirildi.

Emperyalizm Doğanın Da Düşmanı

Worldwatch Enstitüsü'nün bir araştırması, bilinen bir gerçeği yeniden teyid etti: Emperyalizm sadece insanın değil, doğanın da düşmanıdır. Dünyamızı kirleten, ormanları, bitki ve hayvan türlerini yok eden tekellerdir. Enstitü'nün Dünyanın Durumu 2004 raporu TEMA Vakfı tarafından bir kitap olarak yayımlandı. Rapor, iklim, sağlık, kirlilik gibi başlıklardan oluşuyor. Raporda şu ifadelere yer veriliyor:

“Kuzey Buz Denizi'nden alınan uydu görüntüleri son 20 yılın en düşük buzul sayısını gösteriyor. Avustralya'da ülke tarihinin en korkunç kuraklığında insanların yol açtığı iklim değişimleri büyük rol oynadı. Bilimadamları kuzey yarıkürenin 1980'den beri, 2000 yıldır görülmediği kadar sıcak olduğunu açıkladı.

“Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ileri derecede akut solunum sendromunun (SARS) 30 ülkede 812 kişinin ölümüne ve 8439 kişinin hastalanmasına neden olduktan sonra kontrol altına alındığını açıkladı. Afrika'da her gün 3000'den fazla çocuğun sıtmadan öldüğü raporlarla ortaya konuldu. Hava sıcaklığı 40 derecenin üzerine çıkınca Fransa'da 14 bin 800 kişi hayatını kaybetti.”

“Gelişmekte olan ülkelerdeki kömürle çalışan enerji santralleri ve atık yakım tesisleri yeni civa kirliliğinin nedeni oldu. Amazon'daki orman kaybı, 2001 yılına oranla % 40 arttı ve Brezilya son 15 yıldaki ikinci en büyük kayıp oranına tanık oldu. Bilimadamları, dünyadaki ağaç türlerinden yüzde 10'unun kerestecilik, ormanların bölünmesi ve istilacı yabancı türlerin ekimi nedeniyle yok olma tehlikesi içinde olduğunu açıkladı. Bilimadamları endüstriyel balıkçılığın dünyadaki en geniş ve ekonomik açıdan en önemli balık türlerinin yüzde 90'ını yok ettiğini belirttiler.

“Genetik olarak değiştirilmiş ürünlerin ekim alanı dünya genelinde 587 milyon hektara ulaştı. Bilimadamları Antarktika üzerindeki ozon deliğinin 26 milyon kilometrekareye ulaştığını ve daha da genişleyeceğini açıkladılar. Yardım kuruluşları Güney Afrika'da 7 milyon çiftçinin ölümüne yol açan AIDS'in kıtlığı arttırdığını açıkladılar...”

Raporda dikkat çeken bir nokta da, kapitalist devletlerin, tekellerin doğayı yok eden, hastalıkları yayan, havayı kirleten olduklarını çok iyi bildikleri için, kimi üretimlerinden vazgeçmeyi, kimilerinde de “tedbir” almayı vaat ettikleri ifadelerine yer veriliyor.

Tam bir ikiye bölünme ve aldatma tablosu. Örneğin, önce hormonlu yiyecekleri üreterek insanların sağlıksızlaşmasına, ölümlere varacak düzeyde hastalıklara yakalanmasına yol açıyorlar, sonra da hormonlu yiyeceklerle mücadele diyerek yasalar yapıyorlar. Tabii bu arada “organik tarım” diye yeni bir kâr sektörü yaratıp körüklemeyi de ihmal etmiyorlar.

Yukarıda bir özetini aktardığımız tablo özetle şunu söylemektedir: Dünyamızı her yönüyle tahrip eden emperyalistlerdir. Böyle bir dünya düzeninde “çevrecilik” yapmak da, emperyalist tekellere karşı mücadele etmek demektir. Tekeller yok olmadan, “çevreciliğin” sınırları da, yukarıda hormonlu yiyecek örneğimizdeki gibi geçici aldatmalardan başka bir sonuç elde edemez.

Avrupa Tekellerinin Saldırısı Sürüyor

Almanya'da işçi haklarına yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Tekellerin hükümeti haftalık çalışma saatini 40 saate çıkarmanın ardından 50 saate kadar çıkarmaya çalışıyor. Sağcı muhalefet de zaten öteden beri tekellerin sözcüsü olduğu için destek veriyor.

Sendikalar ise, tabanlarından gelen baskıyı geçiştirmenin hesapları içinde. Daha önce Siemens ile IG Metal arasındaki sözleşme ile 35 saatlik çalışma süresinde taviz veren sendika, o zaman “Bu, sadece istisnadır, kesinlikle bir yol olmamalı” şeklinde açıklamıştı. Kapitalistler, nabızı aldılar ve yüklenmeye devam ediyorlar.

Demagogileri de tanıdık: “Ancak bir parça daha fazla çalışırsak tekrar rekabet edebilir bir düzeye gelebiliriz.” Türkiye'deki tekeller de aynı demagojiyi kullanıyorlar. İşyeri güvenliği olmadan işçi güvenliği olmaz diyen Tayyip de bu zihniyetten alıyor gıdasını ve şu kadar kişiye iş bulunur yalanı da hiç vazgeçmedikleri bir yalandır. Yani işçi, daha fazla çalışacak, daha az ücret alacak, böylece patron zenginleşecek ve yeni işyerleri açarak işsiz sayısını azaltacak... Onların kasalarına giden paraları bile ulvi amaçlarla açıklamaları çok iyi bilinir.

Avrupa sendikal hareketinin de bu süreçte yeni bir hesaplaşma yaşaması kaçınılmazdır. “Çağdaş sendikacılık” bu saldırılara direnemez. Patronlar nasıl kapitalizmin en vahşi dönemlerindeki sömürü çarklarını döndürmek istiyorlarsa, sendikal hareket de o yılların direnişçi, mücadeleci çizgisine yönelmelidir.

Avrupa'nın Şaron'la İlgili Adaletini Görmek İstiyoruz

Filistin halkını açık hava hapishanesine mahkum eden duvarın yapımı hızla sürerken, Lahey Uluslararası Adalet Divanı, duvarın uluslararası hukuk bakımından yasadışı olduğuna, duvar tamamlandığında, bunun Filistin toprağının ilhakıyla eşdeğer ve Filistin'in özerklik hakkına engel olacağına hükmetti. Kararda ayrıca, İsrail'in duvarın inşasına derhal son vermesi, işgal edilen bölgelerde duvarı yıkması, zarar gören kişilere tazminat ödemesi gerektiği belirtildi. Ve bu konuda BM Güvenlik Konseyi'ni duvarın inşasının durdurulması için göreve çağırdı.

İsrail, kararı kınadı ve duvarın inşasının sürecini açıkladı. Dışişleri Bakanı Silvan Şalom, "Güvenlik duvarını inşa etmeye devam edeceğiz çünkü İsrail halkının güvenliğini sağlıyor. 20 bin saldırıdan sonra başka seçeneğimiz yok" açıklaması yaptı.

ABD, her BM kararında, İsrail'in her terörünün olduğu gibi, bu konuda da siyonist teröre destek verdi.

Halklar Adaletinizi Görmek İstiyor

Uluslararası Adalet Divanı BM'ye bağlı, BM'nin en üst hukuk kurumu niteliğindedir. Emperyalistler, Miloseviç örneğinde olduğu gibi, sistemlerine direnenleri bu mahkemede yargıla-

yarak, işgallerini, halklara karşı terörlerini meşrulaştırma yöntemini kullanırlar. Mahkeme BM'ye bağlıdır, ama herkes bilir ki, esas olarak ABD ve Avrupa demektir. ABD'nin tutumu ortada; peki Avrupa ne yapacak? İsrail, o meşhur uluslararası hukuklarını tanımlıyor, takmıyor. Miloseviç'i yargılamak için her türlü aşağılık yöntemi kullanan, bir geceyarısı operasyonu ile ülkesinden kaçırılan Lahey adaleti, askeri güçlerini harekete geçirip, "bir geceyarısı operasyonu" ile duvarı da yıkacak mı?

Haydi bunu da bir yana bıraktık, hukukunu tanımayan İsrail'e karşı en küçük bir siyasi, ekonomik yaptırım uygulayacak mı, tecrit edecek mi örneğin?

Amerika onay vermedikçe, en azından göz yummadıkça yapamazlar. Çünkü gerçekte uluslararası hukuk, adalet diye bir şey yoktur. Avrupa'nın da adalet, hukuk gibi kavramlar umurunda değildir. Örneğin, NATO şu anda İsrail ile ikili ilişkiyi sürdürüyor. NATO içinde bütün Avrupa ülkeleri var. Yine, ticari, siyasi ilişkilerde hiçbir aksama yoktur.

Onların adaleti sadece direnen halklara karşıdır. Sonuçları tartışmasız olarak ortada olan duvarı yıktıramayan emperyalistler, söz konusu olan Filistin olduğunda alabildiğine pervasızlar.

Saldırıların en yoğun olduğu günlerde, İsrail terörünü lanetlemeyen, bu terör karşısında "sabırlı taşımayan" emperyalistler, İsrail'i değil Filistin'i uyarıyorlar.

ABD, Rusya, BM ve AB temsilcileri Filistin Başbakanı Ahmed Kurey'le görüşmelerinde, "Uluslararası toplum Yaser Arafat'ın boş sözlerinden ve reformlar konusunda icraata geçilmesinden bıktı" diyordu. O "Uluslararası toplum", Adalet Divanı'nın kararına uymayacağını açıklayan, onlarca BM kararına uymayan, Ortadoğu'nun en büyük nükleer silah gücüne sahip olan Şaron'dan bir türlü bıkmıyor.

"Uluslararası toplum" diye pazarladıkları emperyalistlerin gerçek yüzleri budur; İsrail terörü bunlardan güç almaktadır.

Filistin'i Hapseden Duvar

Hemen belirtelim ki, Uluslararası Adalet Divanı'nın bu kararı, "adalet"inden değildir; teşhir olmamak için bu kararı almak zorundaydı. Çünkü duvar görmezlikten gelemeyecekleri düzeyde Filistin yaşamını yok eden bir işlev görerek yükseliyor. O duvarın yükselten sadece İsrail değildir; emperyalistlerin terörizm demagojisine destek veren, meşrulaştırmasına bir şekilde hizmet eden herkes, o duvardan sorumludur. İsrail



Uluslararası Adalet Divanı "Utanc Duvarı"nı mahkum etti, Şaron kararı dinlemiyor; başta Avrupa olmak üzere "uluslararası hukuk", BM İsrail'e karşı hangi yaptırımı uygulayacak? "BM Barış Gücü" harekete geçip duvarı yıkacak mı? İsrail'e siyasi ve ekonomik ambargo uygulanacak mı? Filistin halkının bu teröre karşı direnme hakkının koşulsuz kabul edildiği ilan edilecek mi? Bekliyoruz...

il'in "terörizm" demagojisiyle yapımını sürdürdüğü duvar bakın Filistin'i ne hale getiriyor:

Duvar, yüzlerce kilometrelik dikenli teller, elektronik tertibatlar ve beton bloklardan oluşuyor. Yapımı için Filistin topraklarına el konuldu, mahalleler, köyler bölündü, evler yıkıldı, işçiler işlerine gidemez, çiftçiler topraklarını işleyemez duruma geldiler.

Yapımı bittiğinde 730 kilometre uzunluğunda olacak olan duvarın şu anda 196 kilometresi bitirildi. Yapım tamamlandığında; Yüzölçümü 850 kilometrekare olan Batı Şeria'nın yüzde 14.5'i İsrail denetimindeki bölgede kalacak, 122 köy ve kasabada yaşayan 274 bin Filistinli resmen "kapalı bölgede" açık hava hapishanesinde yaşamaya mahkum edilecek.

Bundan daha açık bir terör olabilir mi? Hem de yüzbinlere yönelik kitlesel bir terör suçu.

Emperyalist Duvarlar Direnişle Yıkılacak

Duvarın da çare olmadığı 11 Temmuz günü Tel Aviv'de düzenlenen ve bir kadın askerin öldüğü, onlarcasının yaralandığı bombalı saldırıyla ortaya çıktı. Bundan önce de yüzlerce metre tünel kazılarak İsrail karakoluna saldırı düzenlenmişti.

Filistin, Adalet Divanı'nın kararını BM Güvenlik Konsiye'ne götürmeyi, oradan bir karar çıkartmayı planlıyor. Bunun için de ABD'deki başkanlık seçiminin bekleneneği açıklandı. Gerekçesi ise, Bush yönetiminin İsrail aleyhinde bir kararı veto edeceği.

Boş bir yanılgı; Bush değil de başka bir ABD yönetimi olsa farklı mı olacak? Nüans farkları dışında Amerikan emperyalizminin Filistin politikasında bir değişim bugüne kadar hiç olmamıştır. Kimi zaman "barış" adına Filistin halkının en meşru hakları yok edilmek istenmiş, kimi zaman da İsrail terörü daha aleni desteklenmiştir.

İşgal edilmiş topraklarda duvarı ortadan kaldıracak tek güç halkın direnişidir. Filistin halkının ezici çoğunluğu da bu gerçeği görüp direnmektedir. Kimsenin kuşkusu olmasın; direnen halkların yıkamayacağı duvar henüz keşfedilmemiştir. Bugün değilse yarın!

Tayyip'in "Randevu Vermeme" Takiyyesi Kısa Sürdü

Tayyip Erdoğan'ın "İsrail devlet terörü uyguluyor" sözlerinin ardından, İsrail Başbakan Yardımcısı Ehud Olmert, "ayağınızı denk alın" demek için Türkiye'ye geldi.

Tayyip Erdoğan, kendi tabanına ve halka karşı işbirlikçiliğini gizleyecek tek tutunacak dal olarak gördüğü tavrını "randevu vermeyerek" sürdürmeye çalıştı. Ancak, ziyaretin ilk günü, açıklama yapmak zorunda kaldı:

"Davranışım bir tavır değildir. İsrail ile her düzeyde ilişki geliştirilmesinden yanayız."

Anlaşılan efendisi kulağını çekti.

AKP iktidarı gerçekte İsrail'e karşı tavır alamaz. Tersine en büyük destekçisi durumundadır. Askeri, siyasi, ekonomik anlaşmalar sürerken, açıklamalarla durumu kurtarmaya çalışıyor, bunun dozunu kaçırdığında da böyle kulağı çekiliyor. Amerika'ya bağımlılığın sonuçlarıdır bunlar; geleceğini emperyalizme iyi bir uşak olmakta gören hiçbir güç bu gerçeği değiştiremez. Erdoğan o eleştirilerinde samimi olsa, bırakın kendisinin randevu vermeme numaralarını, "teröre son vermedikçe ziyareti kabul etmeyiz" demesi gerekirdi. Diyemez, çünkü onlar "reel politikacı". Reel politika, "inançlarını, değerlerini sat, müslüman kardeşim dediğini sırtından hançerle, koltuğunu emperyalistlere dayayarak koru" diyor. AKP de bunu yapıyor.

Sakat Filistinli'nin Evi Başına Yıkıldı

"Terörist odakları temizliyoruz" diyerek evleri yıkan İsrail, bu kez de Han Yunus mülteci kampı yakınlarında tanklar ve buldozerlerle, 75 yaşındaki sakat bir Filistinli'nin evini başına yıktı. Evde bulunan Mahmud Hala ismindeki 75 yaşındaki sakat bir kişi hayatını kaybetti. Bu arada, Gazze Şeridi'nde bulunan Beyt Hanun'a saldıran işgal güçleri, 9 Filistinli'yi katletti. Keskin nişancıların, tankların halkı kurşun yağmuruna tuttuğu katliama karşı Filistinliler direnirken, çoğu genç 9 Filistinli yaşamını yitirdi, 7 kişi de yaralandı.

Arap Birliği Sadece "Memnun"

Arap Birliği, Adalet Divanı'nın kararından "memnunluk duyduklarını" dile getirdi. "İslam alemi", bu kararı uygulayın çağrısı yapmaya bile cüret edemedi. Çünkü onlar da tıpkı Erdoğan gibi, Amerika'ya göbekten bağımlı, ABD'nin kaşlarını çatacağı en küçük bir adımı atamaz durumdadırlar.

AKP, IMF Programı için Sendikalardan Destek İstedi HANGİ YÜZLE ve KİMİN İÇİN?

Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan, 10 Temmuz günü Emek Platformu'nun üyeleriyle görüşerek, IMF programına destek istedi. Toplantıya; Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Mustafa Türkel, DİSK MYK üyesi Mahmut Seren, Kamu-Sen Başkanı Bican Akyıldız, Memur-Sen Genel Başkanı Ahmet Aksu, KESK Genel Başkanı Sami Evren, BASK Başkanı Resul Akay, Hak-İş Başkanı Salim Uslu katıldı.

Bilindiği gibi, AKP iktidarı IMF ile yeni bir anlaşma daha yapmaya hazırlanıyor. Meydanlarda “kendi ekonomi politikalarını uygulamaktan” söz eden, düne kadar, “bu anlaşmadan sonra yenisi yapılmayacak” diye, IMF ile ilişkileri ke-seceği havası yaratmaya çalışan iktidarın balo-nu kısa sürede söndü. AKP iktidar olduğundan bu yana IMF yöneti-yordu yine IMF yö-netecek.

IMF programı de-mek, emekçiler için daha fazla yoksullaş-ma, işsizliktir. Yoksul halk için her gün bir ekmeğinden azalan bir dilim ekmektir.

Bu gerçeği çok iyi bilen AKP iktidarı hangi yüz-le sendikalardan destek istiyor?

AKP Kimin Gemisinin Dümeninde?

Babacan, IMF'nin en çok mağdur ettiği kesi-min desteğini almak için, yalan üstüne yalan sıraladı toplantıda. “Programın sosyal yönüne ağırlık vereceklerinden, zaten iktidara geldikle-rinden bu yana buna özen gösterdiklerinden, iş-sizlik, yoksulluk, gelir adaletsizliği gibi konula-rı ön plana çıkaracaklarından” söz etti.

AKP iktidarı demagojide öylesine pervasız ki, Babacan, “IMF politikalarından ödün verme-yeceğiz.” diyor, sonra da, “IMF politikalarını uygularken bu sefer dümen bizde.” diyebili-yor. Eskiden farklı olarak bu sefer patron IMF değil hükümet olacakmış.

Hakkını yemeyelim, IMF adına yoksullaştır-ma politikalarını uygulama anlamında dümende AKP oturuyor, ama bu gemi Türkiye halkının gemisi değildir, emperyalist tekellerin ve işbir-likçilerinin gemisidir. AKP onların dümenini tu-tan iktidardır. Kendisi söylüyor; “IMF programı”

diye. IMF'nin, yani emperyalist tekellerin dayat-tığı programın dümeninde biz varız demek, ka-tıksız bir demagojiden başka ne anlam taşıyabi-lir ki?

Demirel'in “aynı gemideyiz” yalanını yıllarca dinledi halkımız. Halk, tekellerle hiçbir zaman aynı gemide bulunmadı. Aynı yalanı şimdi AKP sürdürüyor. Sendikalar destek verirse, “progra-mı daha kolay uyguluyoruz” demek bile, **biz sizi daha da yoksullaştıracacağız, ama sesinizi çı-karmayın** demektir.

Emekçilerin IMF Programına Verecek Desteği Yoktur!

Sami Evren'in rahatsızlanarak erken ayrıldığı toplantıda, sendikaların “artık ekonomik prog-ramların faturasını ödemek istemiyo-ruz” dedikleri öğre-nildi. Sendikacılar, “rahatsızlıklarını” belirtmişler.

Bu yöntemle hiç-bir şey elde edemez-ler. “Görüşlerimiz dikkate alınıyor mu,

bekleyip göreceğiz” tavrı da, işçi sınıfının, me-murların çıkarlarını koruyan bir tavır olamaz. IMF programının ne olduğu biliniyorsa ve otur-dukları masanın öteki ucundaki hükümet tem-silcisi, “IMF programından taviz vermeyeceğiz” diyorsa; beklenip görülecek bir şey mi var? Dün IMF programı ne ise, 2005'ten itibaren uygula-nacak olan da aynı çizgide olacaktır.

Onyıllardır bu ülkenin emekçileri “fedakarlık” diyerek yoksullaştırılıyor. Fedakarlık hep yok-sullara, emekçilere dayatılıyor. Ve bunda hükü-metlerle “uzlaşma” adına masaya oturan sendi-kaların sorumluluğu büyüktür. AKP iktidarı tem-sil ettiği sınıfın adına emekçilerden fedakarlık is-tiyor; peki sendikalar hangi sınıfın çıkarları için fedakarlık oyununu emekçilere dayatabilir? Ye-ni bir IMF programının altında daha sendikal ihanetin imzası olmamalıdır. Tersine, sendikalar bir “rahatsızlık” gösterecekse, bunu direnerek göstermelidir. “Ekonomik programların fatura-sını ödemek istemiyoruz”un bir tek anlamı var-dır; AKP iktidarına, IMF'ye karşı meşru her yol-la direnmek. Yani bugüne kadar yapılmayan.





“Telefonda Büyük İndirim” Diyerek Zam Yaptılar

Türk Telekom, şehiriçinde % 17, şehirlerarasında % 43 ve uluslararası görüşmede % 80'e varan indirim yaptı. Karar, hem “bu kadar indirim yapılabiliriyorsa, bugüne kadar hangi hesaplama göre fahiş fiyat uygulandı?” sorusunu gündeme getirdi, hem de telefon aboneleri olan geniş kitleler için gerçekten bir indirimin olup olmadığını.

İlk soruya, Türk Telekom Genel Müdürü Mehmet Ekinal, “bir yıl öncesine kadar fiyatlandırma maliyet bazı yapılmıyordu” şeklindeki cevapladı. Yani, tamamen keyfi olarak fiyat tespit ediyor ve soyuyorduk, demeye getiriyor.

Peki bugün gerçekten bir indirim mi yapıldı?

Tüketiciler Birliği, KESK'e bağlı Haber-Sen ve Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) böyle olmadığını ve abonelerin yüzde 85'ini oluşturan dar gelirli olan indirim değil, yüzde 57'lere varan zamlarla karşılaşacaklarını açıkladı. 5 ayrı tarife paketine göre yapılacak olan ücretlendirmede, indirim kurumsal kullanıcılara yani büyük şirketlere yararken, zenginlere yapılan büyük indirim farkı dar gelirli olanlardan çıkarılıyor. EMO, bu durumu şöyle örneklendiriyor;

“Telefonu sadece şehir içi görüşmeye açık olan bir abone hâzıranda 13 milyon lira fatura ödemiş olsun. Bu abone ağustos-ta hiçbir tercihte bulunmazsa otomatik olarak Standart HAT aboneli olacaktı. Açıklanan rakamlara göre de 24 milyon lira ödeyecekti. Eğer bu abone HesaplıHAT'ı tercih ederse 15 milyon TL ödeyecekti. Hesaplı HAT aboneliğinin sabit ücret tutarını aştıktan sonra şehir içi konuşmayı 72 bin lira yerine 113 bin liraya yapacağı görülmektedir.”

AKP iktidarının bütün icraatları aldatma, yalan ve hile üzerine kurulu. Halka “indirim” diye zamları pazarlamakta hiçbir sakınca görmezler.

Hortumculara da zaman aşımı

“Kırmızı bültenle aranan” Orhan Aslıtürk, banka hortumcuları Murat Demirel, Ali Balkaner, Hayyam Garipoğlu ve Albaraka Türk'ün eski yöneticisi Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın da aralarında bulunduğu 87 sanıklı, “sahte faturalarla hayali ihracat düzenleme” davası zaman aşımına uğradı. Defterdarlık'ın davayı temyize götürme isteği Maliye Bakanlığı tarafından engellendi. Aynı şekilde TUSİAD eski Başkanı Tuncay Özilhan hakkında sahte belgelerle ihracat suçu nedeniyle dava geç açıldığı için zaman aşımına uğradı.

AKP, hem kendi bakanlarını hem de en büyük hortumcuları kurtarıyor. “Zaman aşımı” sadece işkencecilerin, infazcılarının kurtarıcısı değil, aynı zamanda halkı soyanlar da bu mekanizmadan yararlanıyorlar.

Maliye Bakanlığı'nı resmi bir hırsızın üstlendiği hükümet için hortumcuları kurtarmak en kutsal vazifedir.



İlaç Tekelleri İstiyor, AKP 'Herkesi Hekim' Yalanıyla Dayatıyor

AKP iktidarının bugünlerde kullandığı yalanlardan biri de “herkesi hekim” aldatması. “Aile hekimliği” uygulaması ile, herkesin hekiminin olacağı, hastanelerde kuyrukların kalkacağı yalanı, tam bir kuyruklu yalan. Uygulama, “sağlıkta dönüşüm” sistemi ile yürürlüğe getiriliyor ve “aile hekimliği”nin altında yatan da, sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesinden başka bir şey değildir. AKP, bütün icraatları gibi, tekelin istediği uygulamaları sanki halkın yararına ve halk için yapıyormuş propagandası yapıyor.

Sağlık hizmetlerini paralı hale getiren ve sağlık çalışanlarının iş güvencesini de tehdit eden uygulamaya, İstanbul Tabip Odası (İTO) ve SES, 10 Temmuz'da bir basın açıklaması ile tepki gösterdiler.

İTO Başkanı Gencay Gürsoy, yasa tasarısının, hastanelerin satışıyla birlikte gündeme geldiğinin altını çizerek, “bu yasa özel alana geçişin adımlarıdır” dedi. AKP'nin “yeni bir uygulama” yalanını da teşhir eden Gürsoy, bu uygulamanın IMF ve Dünya Bankası'nın emirleri arasında olduğu ve başka yerlerde de uygulandığını açıkladı. “Dünyanın birçok yerinde uygulanan bu sistem son derece masraflı. Özellikle ilaç ve gereksiz teknoloji kullanımını arttıran bir sistem. Bu yüzden de Dünya Bankası ve ilaç tekelileri tarafından dayatılıyor” diyen Gürsoy, sağlık çalışanlarının da iş güvencesinin ortadan kaldırıldığını belirtti.

İTO adına söz alan Naciye Demirel de sistemi şu sözlerle eleştirdi: “Bizim iş güvencemizi ortadan kaldırdığı gibi vatandaş açısından da parası olanın sağlık hizmeti aldığı parası olmayanın sınırlı hizmet aldığı bir sistem. Çünkü bu uygulama hayata geçerse belirli sağlık hizmetlerinin yer aldığı paket programı uygulanacak.”



“Büyüyen Ekonomi” Aldatması

“Ekonomi düzeliyor” yalanı değişik aldatma ve hesap oyunları ile sürdürülüyor. Bu kez de son yılların en büyük “büyüme oranı”nın yakalandığı açıklandı. DİE’nin temmuz başında açıkladığı yılın ilk üç ayının sonuçlarına göre; Türkiye ekonomisi yüzde 12.4 büyüdü.

Peki neyi ifade ediyor bu sonuç? Büyüme bir ülke için ne demektir?

Büyümenin altında yatan temel etkeni, ucuz işgücü oluşturuyor. Daha az işçiyle daha fazla üretime dayanan azgın kapitalist sömürü, bu süreçte daha pervasızca uygulanıyor. Dünya genelinde kapitalizmin saldırıları ülkemizde daha azgın bir biçimde sürdürülüyor. Emek yoğun sektörlerde dahi az işçiyle çok üretim yapmak ve emeğin sosyal güvenlik ödentilerinin patronların üzerindeki payını azaltarak, patronların kasasına daha fazla para girişini sağlamak, iki temel uygulama durumunda. Asgari ücretin vergilendirilmesinde patronların payının azaltılması bunun bir örneğiydi. Yine, AKP’nin çıkardığı İş Yasası ile emeğin sömürsünde daha pervasız bir süreç başlatıldı.

“Büyüdük” denildiği sürecin sonuçlarına bakın: işsizlik büyüdü, yani büyüyen ekonomide istihdam artmadı azaldı. Halkın eline geçen para-

nın alım değerinde bir iyileşme sözkonusu değil. Yani reel gelirlerde iyileşme yok. Ödedikçe azalmayan artan bir iç-dış borç stoku var karşımızda.

Ekonomide rakamlar hep bu tür illüzyonlarla ortaya çıkarılıyor. Burada büyümenin oranı değil, bunun nasıl bir büyüme olduğu önemlidir ve gözden kaçırılmak istenen de yukarıda belirttiğimiz bu çarpıcı gerçeklerdir. Ucuz ihracatla, ucuz işgücü ile yaratılan bir büyümenin halkın alımgücüne yansıyan hiçbir sonucu yoktur.

Bu gerçeği Mustafa Koç da bir “kader”den söz eder gibi “Üretim artışı işsizlik sorununa çözüm biçiminde yansımıyor.” sözleriyle anlatıyor. Aslında bu sözler, kapitalist üretim çarkının işleyişinin doğasını özetleyen sözlerdir. Kapitalist ekonominin çarklarında bir iyileşme varsa, orada halkın yoksullaşması, artan bir işsizlik var demektir.

Kısaca, halk yoksullaştıkça büyüyen bir ekonomiyle övünüyor AKP iktidarı. Bu büyümenin devamı için ne olması gerektiğini Devlet Bakanı Ali Babacan gayet açık şekilde ifade ediyor; işçiye, memura sıfır zam!

Parsel Parsel Satılık Ülke

Türkiye’nin IMF programlarıyla, emperyalizme bağımlılık ilişkileriyle satıldığından söz etmeyeceğiz, resmen ve alenen parsel parsel satılıyor ülkemiz.

TBMM’nin Tapu ve Köy Kanunu’nda yaptığı değişiklikten, yani 3 Temmuz 2003 tarihinden bu yana yabancıların Türkiye’den mülk edinmesinin önü açıldı. Ve bu süre içinde satılan arsa ve arazilerin toplamı 305 bin 545 dönüme ulaştı. Bu, neredeyse küçük bir il’in büyüklüğüne denk bir toprağı ifade ediyor. Topraklarımızı satın alanlar arasında Araplar, Avrupalılar, Amerikalılar ve İsrail başı çekiyor.

“Yabancı yatırımcının önünü açma” adına onlarca yasal düzenleme yapan iktidar, topraklarımızın parsellenmesinin de önünü sonuna kadar açtı. “Babalar gibi satış” mantığı bu alanda da geçerli; para getirsin, “ekonomi düzeliyor” havasını pompalayacak şekilde bütçe geçici olarak şişirilsin de, toprak mı satılıyor, KİT’ler mi peşkeş çekiliyor, iktidar için hiçbir önemi yoktur.

AB’cilerin Sakladığı Gerçekleri Patronlar Anlatıyor

“IMF, AB İçin De Gerekli”

IMF ile yeni bir anlaşmanın arefesinde olduğumuz şu günlerde, patronlar IMF ile devam etmenin gerekliliği konusunda her gün bir demeç veriyorlar. Haksız sayılmazlar, çünkü IMF programı demek, tekellerin daha da büyümesi, halkın da buna paralel olarak daha da yoksullaşması demektir.

Daha fazla borçlanmamız için IMF anlaşması şart diyen Mustafa KOÇ tüm patronların düşüncelerini şu sözlerle ifade ediyor: “Avrupa Birliği’nden müzakerelere başlama kararı çıkarsa, Maastricht Kriterleri’ne dayalı zorlu bir ekonomik müzakere süreci başlayacak. **IMF bu açıdan da önem taşıyor.**” (12 Temmuz Sabah)

AB’yi Kopenhag Kriterleri’nden ibaret gösterenler, ekonomik boyutunu ifade eden Maastricht Kriterleri’nden hiç söz etmezler. IMF ne kadar Amerika demekse, o kadar da Avrupa’dır. Ekonomik dayatmalarını büyük oranda IMF ile gerçekleştiren Avrupa tekelleri, bir kısım dayatmaları da Maastricht Kriterleri ile gündeme getirir. Halka açıklanmayan bu dayatmalar, önümüzdeki süreçte daha da artacak ve başta tarım olmak üzere Avrupa tekellerinin çıkarlarına göre düzenlenecek.

CHP'li İki Milletvekili AKP'ye Geçti Bunlar Mı “Milletin vekili”?

CHP milletvekilleri Atilla Başoğlu ve Edirne Milletvekili Necdet Budak, “fırıldak Kubi” geleneğini sürdürerek, AKP'ye transfer oldular. İlkesizlik, değersizleşme, çıkarları için herşeyi satma ve daha bir çok şey söylenebilir. Ama bunlar zaten “burjuvazinin ahırında” yemlenen siyasetçilerde olmayan meziyetler olduğu için, iki milletvekilinin bir özgünlüğü yoktur.

1980'den bu yana her alanda dayatılan ve geliştirilen bir kültürdür bu. **Değerler, ilkeler, düşünceler mi; boşver! Çıkarların için ne varsa satabilirsin.** Doğan Medya'nın milletvekillerini eleştiren manşetler atmasının bu nedenle samimi hiçbir yanı yoktur. Bu kültürü, bu yozlaşmayı körükleyenlerin başında bu medya gelmektedir. Gerçek sıkıntıları da, siyasetteki yozlaşma değil, bu yozlaşmanın halk tarafından aleni olarak görüldüğü bu tür örneklerin ortaya çıkmasıdır.

Bunlar mı “milletin iradesini” temsil edecek? Sadece kendi ceplerini temsil ederler. Burjuva politikasında ilke, ahlak, siyasi tutarlılık arayanlar boş yere ararlar. Yoktur!

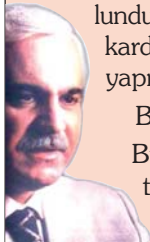
Adana Milletvekili Atilla Başoğlu'nun şirketinin maliye denetimine uğradığı ve şirketini kurtarmak için AKP'ye geçtiği, yapılan açıklamalardan ortaya çıkıyor. Bunda şaşılacak bir şey yok. Tüm milletvekili pazarları bu tür pazarlıklar, ihaleler, şantajlar karşılığında kurulur. Bu pazarda alınacak ihaleler, kurtarılabilecek şirketler karşılığında onur, ahlak, değerler, (varsa) düşünceler, beyinler satılır.

Daha önce CHP'den AKP'ye geçen iki milletvekilinden biri olan Ağrı Milletvekili Cemal Kaya, BOTAS boru hattı ihalesini almak için yapmıştı bu geçişi. Nitekim, AKP'ye geçmesinden bir süre sonra 11 milyon dolarlık ihaleyi almakla kalmadı, İstanbul'da 54 okulun da ihalesini aldı.

Burjuva basının dahi tiksintiyle söz ettiği Milletvekili pazarında satılan Başoğlu ve Budak'ı savunanlar da yok değil elbette. Bunların başında da islamcı Kanal 7 ve Vakıf geliyor. AKP'li oldular ya, daha dün aynı kişilere küfür de etmiş olsalar, onlar artık “zemzem suyu” ile yıkanmışlardır. Mide genişliği bu olsa gerek!

Milleti Soyan “Milliyetçi”

Eski MHP'li Bayındırlık ve İskân Bakanı Koray Aydın hakkındaki yolsuzluklar nedeniyle soruşturma yürüten TBMM Komisyonu, Aydın'ın kızkardeşinin hesabında 2 trilyon bulunduğunu açıkladı. Ne var bunda demeyin. Çünkü kardeşi ev hanımı. Yani bu parayı kazanabilecek bir iş yapmadığı gibi, paranın kaynağını da açıklayamadı.



Buyurun size bir milliyetçinin gerçek yüzü.

Bunların milliyetçilikleri ceplerinden ibarettir. Vatan millet edebiyatı yaparken milleti nasıl soyacaklarını düşünürlər.

Mesut Yılmaz Yüce Divan'da Bizi Katlederken Halkı Soyuyorlardı

Halkın kanını döken, devrimcileri katleden kim varsa, orada mutlaka bir soygun, halkın iliklerine kadar sömürülmesi de vardır.

Eski Başbakanlardan Mesut Yılmaz, ile Devlet eski Bakanı Güneş Taner, “*Türkbank ihalesine yolsuzluk karıştırmak*”tan, eski Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanları Cumhur Ersümer ile Zeki Çakan ise, “*doğalgaz alım anlaşmalarında devlet alım satımına fesat karıştırmak, yanlış ve usulsüz enerji politikaları ile kamuyu zarara uğratmak ve DSI'deki usulsüz uygulamalar*”dan Yüce Divan'a sevk edildiler.

Hatırlanacağı gibi, ihalesine faşist mafya Alaattin Çakıcı'nın da devreye girdiği Türkbank'a Hazine'den 500 milyon dolar kredi desteği sağlanmış ve ihalede Korkmaz Yiğit'e yok pahasına satılmak istenmişti.

Başta 19 Aralık büyük hapisaneler katliamı olmak üzere devrimcilerin katledilmesine parmak kaldıranlar bunlar değil miydi? Olayın bir yanı bu, öte yandan bu hırsızları Yüce Divan'a gönderen AKP'ye bakıyorsunuz; Başbakan dahil bir çok bakanı, onlarca milletvekili ihale yolsuzluklarından sanık durumunda.

Burjuva politikasında, koltuk demek rant demektir, kasalarını doldurmak demektir. Yılmaz ve bakanları, bir yandan “demokratikleşme, AB süreci” derken, öte yandan kasalarını dolduruyordu. Ne tesadüf ki, AKP de aynı argümanlara bir de yolsuzlukla mücadele yalanını katarak kendi tekelinin kasalarını dolduruyor. Mesut Yılmaz'a göre Tayyip'in avantajı, iktidar olması, dokunulmazlığı bulunması. Aynı çarkı yarın bir başka iktidar da Tayyip ve suç ortakları için işletecektir. Gerçekte hiçbir yolsuzluklara karşı değildir, kendileri yemek ister.



FuHuş ve NATO



FuHuşla mücadelede söz eden NATO, gittiği yere sadece kan ve gözyaşı götürmüyor; fuHuşu, ahlaksızlığı, çürümeyi de götürüyor

NATO İstanbul zirvesinde alınan kararlardan birinin de, fuHuşla mücadele olduğu açıklandı. Özellikle Balkan ülkelerinde olmak üzere, NATO askerlerinin girdiği yerde fuHuşun artmasının önlemini alacaklarını böylecek. Pratik tedbirleri de, NATO askerlerinin fuHuş pazarına buluşmasını önlemek, zorla seks işçiliğine sürüklenen kadınlarla ilişki kurmasını yasaklamak.

Daha önce serbestmiş demek ki!

Emperyalistlerin kendi yarattıkları sorunlarla mücadele etme oyunlarından biri daha. Temsil ettiği emperyalist sistemin bütün pisliklerin kaynağı olması bir yana, bizzat NATO girdiği yerlerde fuHuş sektörünü de eline alıyor, büyütüyor, olmayan yerlerde de yaratıyor. Avrupa ülkelerinde bugün Balkanlar'dan getirilen kadınların etleri satılıyorsa, bunun başsorumlusu "barış" aldatmacası ile Balkanları paramparça eden, işgal eden emperyalistlerdir, NATO'dur.

İşte Kosova örneği; 11 yaşında kızlar NATO askerleri tarafından buraya getirilip seks kölesi olarak satılıyor. Kosova şimdilerde sadece bu yönüyle tanınıyor tüm dünyada. İyice teşhir olan NATO, şimdi "fuHuşa karşı mücadele" adı altında pisliğini gizlemeye çalışıyor.

NATO'nun fuHuş sektöründeki yeri, sadece Balkanlarla da sınırlı değildir. Aşağıda ortaya koyacağımız özet tablo bu gerçeği açıklamaya yeterlidir. İşgalciler girdikleri yerde kadınlara, kızlara tecavüzden, fuHuşu teşvik etmeye, bizzat ticaretini yapmaya kadar bu batağın içindedir.

Tayyip Erdoğan'ın "değerli misafirleri" NATO güçlerinin raporlara yansıyan suçlarından bazıları şöyle:

1950'de **Kore** ABD öncülüğünde, çoğu NATO üyesi ülkeler tarafından işgal edildiğinde, binlerce kadına tecavüz edildi.

1991'e gelindiğinde artık karşısında bir güç olmamasının da yarattığı pervasızlıkla emperyalist saldırganlık da arttı. 1991-92 yıllarında **Somali**'den göç etmek zorunda kalan yüzbinlerce insan **Kenya**'daki mülteci kamplarına yerleştirildi. Kampta bulunan NATO askerlerinin kadınlara tecavüzleri raporlara geçti. Hatta bu tecavüzler arasında dört yaşındaki kız çocukları-

nın bulunduğu raporlarda yer aldı.

Ruandalı kadınlar 1994-95 yılları boyunca en barbar yöntemlerle tecavüze uğradılar.

Balkanlar'a gelindiğinde ise tablo çok daha boyutlu hale geldi.

Milliyetçi çatışmaları körükleyen emperyalistler, NATO öncülüğünde Yugoslavya'ya saldırdılar. Önce **Bosna-Hersek** işgal edildi, ardından **Kosova** ve **Makedonya**. Bosna savaşında 20 bin kadının tecavüze uğradığı belirtilirken, Bosna ve Kosova NATO askerlerinin de üssü haline geldi. Aynı zamanda BM askerlerinin de bulunduğu bu iki ülkenin adı bu andan itibaren fuHuşun merkezi olarak anılmaya başlandı.

Onlarca rapor, belgeseller, gazete haberleri ile özellikle Kosova'nın ne hale getirildiği, emperyalistlerin götürdüğü "barış"ın nasıl bir barış olduğu herkesçe görülür oldu. Çocuk yaştaki kızlar, çevre ülkelerden, özellikle Bulgaristan, Ukrayna ve Moldova gibi yerlerden kaçırılarak Kosova'da pazarlandılar. FuHuş mafyası ile ortak hareket eden NATO askerleri fuHuşu sadece teşvik etmekle, zeminini olgunlaştırmakla kalmadılar, bizzat yaptılar. Demokratik Yugoslavya Federasyonu'nda böyle bir çürümeyi yaşamayan halklar, bugün hâlâ en büyük sorun olarak fuHuşu yaşıyorlar, çünkü emperyalist askerler hala orada ve bir kangrene dönüşen tohumları atmaya devam ediyorlar.

Ve Irak... Bu kez adları resmi olarak NATO askeri değildi, ama NATO'nun en büyük askeri gücü olan ABD askerlerinin Ebu Garib'deki tecavüzlerini tüm dünya duydu. Bilinçli olarak çürümenin körüklendiği Irak'ın tablosu henüz ortaya çıkmış değildir. Ve asıl olarak direniş, işgalcilerin bu konudaki pervasızlığını kıran bir işlev görmekte, halkı diri tutmaktadır.

Sorunun Kaynağı Emperyalizmin Kendisi

NATO askerlerinin bu saydığımız örneklerde kitlesel tecavüzlere varan, fuHuş pazarları kuran icraatları ne üç beş askerin işi, ne de yasaklamayla düzelecek bir durumdur. Birincisi, kapitalizm kadına meta olarak bakmaktadır. İşgal ettikleri ülkelerin insanları ise, çok daha aşağılık metallerdir onların gözünde. İkincisi, emperyalistlerin işgal ettikleri ülke halklarına bakışların, aşağılamalarının bir yansımasıdır tecavüzler ve fuHuş. Üçüncüsü, fuHuşun da bir parçası olduğu insan ticaretinin kaynağı emperyalizmdir, onların yarattığı yoksulluktur, savaşlardır.

Bu nedenle NATO'nun fuHuşa karşı mücadele programları yalandan ibarettir. Tüm dertleri teşhir olmuşluklarını gizlemektir.

Irak İşgali ve İngiliz Demokrasisinin Soytarılığı

Emperyalist demokrasinin iyi niyetli işgali... iyi niyetli işkenceleri... iyi niyetli yıkımı, tecavüzleri ve kana batmış demokratlık gösterileri

İngiltere’de Irak işgali için istihbarat bilgilerinin nasıl kullanıldığını inceleyen rapor, Avam Kamarası tarafından kurulan bir komisyon tarafından açıklandı. Rapor sonucunda **“Blair’in suçlanamayacağına”** karar verildi. 14 Temmuz günü açıklanan raporu okuyan Komisyon başkanı Lord Butler, konuşmasına İngiliz istihbarat elemanlarının “cesaretine” övgüyle başladı ve 1991 Körfez Savaşı’nın ardından, BM denetçilerinin Irak’tan ayrılmasına kadar geçen süreçteki İngiltere’nin Irakla ilgili istihbaratlarını konu alan raporun şu ana hatlarını belirtti:

Irak’ın diğer bazı ülkelerden daha fazla tehdit içerdiğine dair bir bilgi bulunmuyor. Ancak bu yönde rapor hazırlayan istihbarat ortak komitesi başkanı Scarlet’in istifa etmesine gerek yok.

Irak’ın nükleer silah programını yeniden başlatmak istediği yolunda “sınırlı istihbarat” bulunuyor. Irak’ın Nijerya’dan uranyum almaya çalıştığına ilişkin İngiliz iddiasının sahte belgelere dayandığı doğru değildir.

Irak’ın biyolojik silahlar üretme çabasına ilişkin, istihbarat servislerinin çalışmalarından zayıflıklar var. Bu kısmen aktarılan kaynakların azalması sonrası, istihbarat servislerinde daha az kişinin çalışmasından kaynaklanıyor.

“Irak’ın 45 dakikada kitle imha silahlarını harekete geçirebileceği” iddiası olağan dışı zayıf bir istihbarat değerlendirmesi. Ve bu, İngiliz hükümetine üçüncü kaynaklardan gelen bilgi. Bu olay, birçok aracı ile gerçekleşen haberleşmeye yönelik sorunları ortaya koyuyor.

“İyi Niyetimizden Şüphe Edilmesin”

Lord Butler’in konuşmasının ardından söz alan Tony Blair, raporun dengeli, kapsamlı olduğunu belirterek, raporda aktarılan sonuçları tümüyle kabul ettiğini belirtti. Raporun, hükümetin iyi niyetle hareket edip etmediği üzerine yoğunlaşan ilk önemli çalışma olduğunu söyleyen Blair, *“bu noktadan sonra,, hükümetin iyi niyetine ilişkin tüm*

şüphelerin ortadan kalkması gerekir.” dedi. *“Kimse yalan söylemedi. İstihbarat raporunda kimse bilgi uydurmadı, aralara yalan bilgi sokmadı. Ancak zaman geçtikçe Saddam’ın kitle imha silahlarına sahip olmadığı daha açık ortaya çıkıyor”* diyen Blair sözlerini şöyle sürdürdü; *“Raporda belirtildiği gibi bir kusur varsa, bu iyi niyetle yapılmış bir hatadır. Ancak, Saddam Hüseyin’den kurtulmanın kusur olduğunu söyleyemem.”*

Katiller Birbirini Aklıyor

Emperyalist demokrasi hayranları; haydi alkışlayın İngiltere’yi! Bakın, ne güzel bir başbakan bile sorgulanıyor, kendi istihbarat servislerinin hatalarını eleştiriyorlar. Ne güzel demokrasi değil mi? Haydi başlayın konuşmaya; tamam işgal olmasa iyidi ama görüyorsunuz demokrasi var, ya olmasaydı...

Aynı tiyatro Amerika’da da oynanıyor. Ortaya attıkları bütün yalanlar deşifre olmuş, işgale gerekçe gösterdikleri hiçbir şey gerçek çıkmamış, şimdi durumu kurtarmaya çalışıyorlar. İşgalcilerin bu noktada suçluluklarında kimsenin kuşkusu yok, ancak bizim asıl dikkat çekmek istediğimiz; emperyalist demokrasinin nasıl bir sahtekarlık rejimi olduğudur.

Tüm dünyanın itirazlarına rağmen bir ülkeyi işgal edeceksin, insanların gözünün içine bakarak onlarca yalanla büyük bir katliamı ve işgali gerçekleştireceksin, sonra da “kusura bakmayın eksik istihbaratmış... Ama bakın, diktatör Saddam’dan da bu arada kurtulmuş olduk” diyeceksin. Riyakarlık burada, utanmazlık burada. Halklara “en iyi, en mükemmel rejim” diye sunulan emperyalist demokrasi böyle bir şeydir; tekellerin çıkarları için her yol mübahtır.

Ve tarihlerinde halklara yönelik ne kadar saldırı, işgal, katliam varsa, hepsinde mutlaka “iyi niyetlidirler”. Ya barbar Afrikalılara yüzbinlerce ölüm ve talan edilen zenginlikleriyle medeniyet götürürler, ya da demokrasiyi bilmeyen araplara demokrasiyi,

Sayı 116

37

18 Temmuz
2004

İngiltere Başbakanı Blair: “İyi niyetimizden şüphe edilmesin”



özgürlükleri taşırlar. Demokrasiyi taşıdıkları Irak'ta taş üstünde taş bırakmamış olmaları, tecavüzleri, katliamları, işkenceleri, aşağılamaları ise basit kusurlardır. Afrika'daki, Latin Amerika'daki katliamlarını onlarca yıl sonra "özür dileriz" diyerek geçıştirdikleri gibi, Irak'ta da aklamayı oyununu basit kusurlarla süsleyerek oynamak istiyorlar.

Raporda yer alan ifadeleri tekrar okuyun; onbinlerce insanın katledildiği bir olayı "*eleman eksikliği, haberleşme sorunları, sınırlı istihbarat*" gibi ucuz kavramlarla, gayri-ciddi, sorumsuzca ve halklarla alay edercesine açıklıyor. Ve bu şartlanlık, büyük demokratlık olarak sunuluyor. Bush da CIA başkanını kurban vererek aynı oyunu oynuyor.

Kitle imha silahı bulunduğu konusunda CIA'nın yalan istihbarat verdiği resmen itiraf edilmekle kalmadı, Savunma Bakanlığı (Pentagon) bünyesinde kurulan İstihbarat Hücresi adlı resmi olmayan bir birim aracılığıyla, yalan istihbaratları Beyaz Saray'a taşıdığı açıklandı. Bu da Beyaz Saray'ı, dolayısıyla ABD politikalarının kendisini aklamalarının bir oyunudur.

Emperyalist demokrasi, araştırma tiyatroları kuruyor ve kendi çalıp kendi oynayarak işgal şeflerini aklıyor. Bush'un ardından Blair de böylece o büyük açıklık politikasıyla aklanmış oldu.

Kendi iç kamuoylarına, seçimlere yönelik manevraları da içeren bu tiyatro oyunları aklanamayacakları tek yer halkların bilincidir. Orada çoktan mahkum oldular. Hüküm kesindir ve kaçınılmazdır, bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Halklar emperyalist demokrasinin şartlanlıklarını sineye çekmeyecektir.

Irak'ın Direndiğini De İtiraf Edeceksiniz

Gizlenenleri bir yana bıraksak dahi, direnişçilerin cezalandırıldığı işgalci askerlerin resmi sayısı 1000'i geçti. İşgalcilerin "uluslararası güç" havası yaratmak için kullandığı ülkeler direnişçilerin darbesini yedikçe Irak'tan kaçmaya devam ediyorlar. İspanya ve ardından Dominik ile başlayan süreç, çekileceklerini açıklayan Filipinler ve Norveç ile sürüyor. Yeni Zelanda ve Tayland ise Eylül'de çekiyor, Polonya hükümeti de desteği çekmeye hazırlanıyor.

İşgal güçleri başlangıçta "*direnen yabancı teröristler*" yalanına başvurdu, tutmadı. "*Sadece Sünniler direniyor*" denildi, Şiiilerin isyanıyla bu da boşa çıktı. Son dönemde ABD ordusu direnişi daha lokalize göstermek için, direnenlerin sayısını 5 bin diye açıklıyordu. Aralıksız ve etkili bir şekilde işgal güçlerine vuran direnişçilerin bu sayısı bile hiç az değildir, ama bunun da yalan olduğu anlaşıldı. AP tarafından yapılan bir araştırmaya göre, aktif direnişçi sayısının en az 20 bin olduğu belirtildi. Direnişin onlarca bölgeye yayıldığı, bölgesel hücreler şeklinde örgütlenildiği tesbitine yer verilen araştırmada, aktif savaşçı unsurların dışında, direniş güçlerinin çağrısı ile harekete geçen, normalde "günlük yaşamını sürdüren" binlerce insanın olduğu belirtilmekte.

Çığ gibi büyüyen bir direniş artık bu tür demagojik yaklaşımları aşarak, direnişin bütün Irak halkının direnişi olduğunu ortaya koymaktadır. Bu gerçek işgal güçleri tarafından da itiraf edilecektir. Irak halkına karşı savaşmışları gerçeğini gizleyemeyecekler.

İşbirlikçi Hükümet Tabansız

Direniş Irak halkının ezici bir çoğunluğu tarafından destek-

lenmektedir. Peki, "yetki devri" oyunuyla başa geçirilen hükümetin desteği ne durumda?

Bunu, bu hafta yapılan bir araştırma ortaya koydu. "*Bugün seçim olsa kimi cumhurbaşkanı seçerdiniz?*" sorusuna verilen cevaplarda, yeni hükümetin devlet başkanı Gazi Yaver'in payına % 1, başbakan Allawi'ninkine ise % 1.5 oy düşüyor. Onların görevi de zaten "kitle desteği" değil, işgali meşrulaştırmak ve katliamları, işkenceleri üstlenerek işgalcileri aklamak. "Irak'ta işgal yok, meşru hükümet ve onun izniyle güvenliği sağlayan uluslararası güç var" diyen Allawi'nin tavrı bunu açıkça gösteriyor. Geçtiğimiz hafta boyunca Bağdat'ta sürdürülen operasyonlarda 500'den fazla insan "şüpheli" diyerek gözaltına alındı ve işkencehanelere taşındı. Halen toplama kamplarında 5000'den fazla esir bulunuyor.

Operasyonların ardından direnişçiler, işgal güçlerinin ve kukla hükümet binaların bulunduğu "Yeşil Hat" girişinde bombalı bir saldırıda bulundu. Saldırıda 5'i yabancı 3'ü işbirlikçi asker olmak üzere 10 kişi öldü.

Katilleri ABD ve AKP'dir

Irak'ta önceki hafta öldürülen 2 Türk kamyon şoförünün ardından 12 Temmuz günü de bir Türk kamyon şoförü, yol kenarına yerleştirilen bir bombanın patlaması sonucu öldü. Tır şoförünün bir Amerikan askeri konvoyuyla birlikte hareket ettiği açıklandı.

Irak'ta dökülen her damla kandan öncelikli işgalciler sorumludur. Ölen Türkiyeli tır şoförlerinin katili, onları işgal güçlerinin hizmetine sunan, işgalcilerle işbirliği yapan AKP iktidarı ve tekelleridir. Onlar öldürür, biz yaşatırız.

Ütanmazlar!

Geçtiğimiz günlerde ülkemize gelen Irak Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) Lideri Celal Talabani, basına, televizyonlara yaptığı açıklamalarda PKK'yla ilgili bol bol açıklamalar, yorum ve spekülasyonlar yaptı.

Talabani'ye göre, PKK zor durumda, sudan çıkmış balık gibi... Talabani, PKK'nın ateşkese son verme kararına "şiddetle karşı olduğunu" açıklıyor... Ateşkese son verme emrini bizzat Abdullah Öcalan'ın verdiği bilgisinin kendisine ulaştığını söylüyor... Konuşuyor Talabani; "PKK'nın şu anda yaklaşık 70 lideri var... üçe bölündüler... Barış isteyen 17 komutandan oluşan grup. Musul bölgesinde bulunuyorlar... Abdullah Öcalan'ın emriyle tekrar teröre başlayan bir grup var... Suriyeli ve Iraklı Kürtlerden oluşan üçüncü grubun ise kafa-ları karışmış, ne yapacaklarını bilmiyorlar..."

Eğer mümkünatı olsa, PKK'lıların hepsinin nüfus kütüklerini de çıkaracak. Eğer mümkünatı olsa, PKK'yı üçe değil, otuzüç parçaya bölecek... **Muhbirlik, kışkırtıcılık, hainlik, PKK'yla halkı karşı karşıya getirmeye çalışma...** hepsi var sözlerinin içinde... Gözümüzün önündeki burjuva politikacılığının, işbirlikçiliğin, pragmatizmin, en pespaye örneğidir...

Ama Talabani'nin bu açıklamalarını dinlerken, benzer söylemlerin daha kısa süre önce ülkemizde sağ ve kimi sol basında da dile getirildiğini hatırlamadan edemedik.

PKK'nın bölünmesinden en az Talabani kadar memnuniyet duyan, "barış ve diyalog" yanlılarını Kürt milliyetçi hareketi içinde "isyana" çağırانlar, Talabani'den farklı bir düşünce ve ruh hali içinde değillerdi.

"Kandil Dağı'ndaki... şeflerin, elebaşların, örgüt içi iktidar kavgasına tutuşanların" görüşlerini bildiğini "ama Kandil Dağı'ndaki 5 bin silahlı genç kadın ve genç erkeğin seslerine ulaşmanın mümkün olmadığını" (Birgün, 13 Haziran 2004) yazarak, klasik bir **kışkırtma** yöntemine başvuran Aydın Engin'in, "ben demiştim" diyerek büyük bir memnuniyetle Kürt milliyetçi hareketi içinde "ayrılığın derinleştiğini... ilk kez bu kadar açıktan PKK'ya karşı çıkılabildiğini" yazan Oral Çalışlar'ın (15 Temmuz Cumhuriyet), "Örgüt içi kavgaya tasfiye süreci" üzerine spekülasyonları büyük bir zevkle yapan Mehmet Metiner'in (Birgün, 9 Haziran 2004) söylediklerinin Talabani'den ne farkı var?

Veya, Talabani'nin "Güneydoğu halkı artık terör istemiyor, yeniden silahlı mücadeleye girilmesi hüsrarla sonuçlanacak" sözleriyle Birgün Gazetesi'nin "PKK silahtan, bölge halkı barıştan yana" başlığı arasında bir fark var mı?

Kuşkusuz, herkesin ateşkes, silahlı mücadele

hakkında bir görüşü, şu veya bu örgüt hakkında bir değerlendir-mesi olabilir.

Ama kendilerini "aydın" olarak nite-lendirenlerin, "solcu, sosyalist, devrimci" olduğunu iddia eden-lerin gelişmelere Ta-labani gibilerle aynı yöntemle, aynı üslup-la yaklaşması, onların nasıl bir "aydın" olduğunu da, solculuklarını da sorgulanmaya muhtaç hale getirir.

Çünkü bu tür tavırlarda ideolojik bir mücadele yoktur. Sürece, politik bir müdahale de yoktur. Buna cüretleri de yoktur, pragmatizmleri gerçek anlamda ideolojik mücadele yapmalarına da engeldir. Bunun yerine, siyaset adına, en pespaye, en kirli yöntemlere başvurulmakta, halkın safından değil, egemen sınıfların safından konuşulmaktadır.

Dağdaki gerillalara karşı imha politikası sürdürülürken, Kürt halkının hakları gasbedilip, verilen kısıntılarla yetinmesi dayatılırken sesini çıkarmayanların, Kürt milliyetçi hareketin ateşkes kararına saldırması, utanmazlıktır. Dün sustuysan, şimdi de sus hiç değilse.

PKK içindeki "barış yanlılarını" isyana, ayrılma-ya çağırانların büyük bölümü "birey"dir; hem kendileri örgütsüzdür, hem de bir halk örgütlen-mesini, kışkırtmayla, spekülasyonla bölmeye, parçalamaya kalkışmaktadırlar; bu en başta utan-mazlıktır.

Peki Kongra-Gel, oligarşinin, emperyalizmin dayatmalarıyla bölünürse, bundan kim ne kazanır? Kürt halkının bir kesimi içinde şu veya bu ölçüde sağlanmış örgütlülük moral ve örgütsel anlamda tasfiye edilirse, bundan kim ne kazanır?

Aydın, solcu geçinen bu kesimler, kendi küçük hesaplarıyla, düzen içi statükolarıyla o kadar körleşmişlerdir ki, bu soruları bile sormaktan uzaktırlar.

Savunulan politika ne olursa olsun, bir savaş olgusu karşısında bu kadar küçük hesaplarla, sadece kendi pragmatizmiyle hareket edip, ne halkların hakları, ne bu savaşta katledilecek yüzlerce, belki binlerce insan karşısında hiç bir sorumluluk duymayan bir utanmazlıktır.

Tartışılan bir halkın onyıllardır gasbedilen haklarıdır. Tartışılan bir harekete karşı sürdürülen katliam politikalarıdır. Böyle bir tartışmada Amerikan işbirlikçisi Talabani'yle aynı safta olup aynı ağızdan konuşmak, kimse için onurla, gururla savunulacak bir konum değildir.



Eylemin özü ve biçimi

Eylemi ‘yumuşatmak’, ideolojideki, politikadaki düzeniçileşmenin sonucudur. Eylemi sulandırmak, mücadeleyi sulandırmaktır...

Halklar, yüzlerce yıldır hakları ve özgürlükleri için mücadele ediyorlar. Bu mücadelenin eylem biçimleri, içinde bulunulan koşullara, halkların kültürlerine göre şekillenerek çok büyük bir zenginlik kazanmıştır. Bu zenginliğin içinde değişmeyen tek şey ise, eylem biçiminin sonuçta **KAVGADA** sonuç almaya hizmet edici olmasıdır. Bu tarihte militanca, zekice, yaratıcı eylemler vardır ama soytarlık, ciddiyetsizlik yoktur. İstisnalar olmuşsa da sınıflar mücadelesi tarihi, o yozlaşmayı kabul etmeyip bünyesine katmamış, bir miras olarak sonraki kuşaklara taşımamıştır.

Emperyalist ülkelerde 1970’lerden itibaren, ülkemizde de özellikle 1980’lerin sonlarından bu yana **“sulandırılmış”, “yozlaştırılmış”, amacından ve özünden koparılmış** bir eylem tarzı geliş(tiril)miştir.

Mücadele adına, protesto adına, soyunmaktan garip garip kıyafetlere bürünmeye, saçlarını sakallarını kesmekten hoplayıp zıplamaya, düdükler, “zırlı”lar çalmaktan, garip garip sloganlar atmaya, mitinglerde garip koşular, oturup kalkmalar yapmaya kadar uzanan bu eylem tarzı, neden ve nereden çıktı?

Bilinir ki, eylem tarzı, bir sonuçtur. Bu anlamda, eylem biçimlerini, tek başına bir “biçim” tartışması olarak ele almak doğru değildir. İdeolojideki, politikadaki sapma ve çarpıklıklar, ortaya eylemde de çarpıklığı çıkarmıştır.

Amaç ne?

Bu **sulandırılmış, yozlaştırılmış, ehlileştirilmiş** eylem tarzı, ülkemizde daha çok “medyatik” eylem tarzı olarak adlandırıldı. Bu tür eylemlere başvuranlar da amaçlarını **“medyanın ilgisini çekmek, eylemin yansımaları sağlamak”** olarak açıklıyorlar.

Öncelikle bunu düzeltelim. Amaç ve dolayısıyla neden bu değildir. Bu, sadece sonuçtur. Aslında oligarşinin ve burjuva medyasının **DAYATMASI** kabul edilmiş olmaktadır. Oligarşi diyor ki, bak böyle sulandırılmış, soytarıca, mücadelenin ciddiyetinden uzak medyatik eylemler yaparsan haber olursun, yoksa yayınlatmam; yayınlatmadığım gibi, eğer ciddi eylemler yaparsan, yasaklarım, saldırırım.

Oligarşinin bu dayatması karşısında, bu tür eylemleri yapanlar da demek istiyorlar ki, **“bakın eylem yapıyoruz ama... Haşa, biz devlete, düzene karşı değiliz. Devletin polisinin çizdiği sınırlar dışına çıkmayız... Yaptığımız eylemi görüyorsunuz, bizden size bir zarar gelmez.”**

Bu tür eylemlerin birbirine bağlı iki ortak noktası vardır: birincisi, oligarşinin icazet sınırları içinde kal-

masıdır. İkincisi ise, bu tür eylemler, oligarşinin şiddetinden korkunun ürünüdür. Oligarşinin şiddetine, yasağına, cezasına maruz kalmamak için bu tür biçimler tercih edilmektedir.

Yaptıkları eylemin meşruluğuna, haklılığına inanmadıkları için böylesi eylemlere ihtiyaç duyarlar. Eylemlerde temel politikaları uzlaşmacılık, icazetçilik, boyun eğme, boyun eğme. Bu sulandırılmış eylemlerinin meşruluğunu bile savunamazlar. Şu veya bu gerekçeyle bu tarz eylemlerini bile polis engellediğinde direnmek onların literatüründe yoktur. Zoru baskıyı gördükleri zaman vazgeçerler.

Bu tür eylemlere başvurulmasını **“Kitleler militan eylemler istemiyor... çatışma oldu mu devrimcilerden uzaklaşıyor”... gerekçesiyle** açıklayıp, bu eylemlerle **“kitleleşmeyi”** sağlayacağını iddia etmek, tam bir çarpıtmadır.

Çarpıtmadır, çünkü, demokratik mücadelede **“çatışmayı”** tercih eden zaten devrimciler değildir. O bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. İkincisi, çatışmadan kaçınmanın alternatifi, sulandırılmış, yozlaştırılmış eylemler değildir. Üçüncüsü, zaten bu iddia bizzat hayatın içinde çürümüş bir iddiadır. Bu eylem tarzının kitleler için bir çekim merkezi olacağını bekleyenler, umduklarını bulamamışlardır. Bulmaları da mümkün değildir. Çünkü bu eylem tarzının, kitlelerin hak ve özgürlük isteklerine cevap olamayacağı baştan bellidir. (Ek olarak bu tür eylem tarzının savunucuları, halktan, halkın kültüründen o kadar kopuklardır ki, Avrupa’dan çaldıkları kimi eylem biçimlerini **“yerelleştirme”** gayreti bile göstermeden olduğu gibi uygulamaya çalışmışlar ve bu eylem tarzıyla bırakın kitleleşmeyi, halka daha da yabancılaşmışlardır.) Yaratıcılık ve eylemin medyaya yansımaları sağlamanın tek yolu, sululuk, soytarlık, ciddiyetsizlik değildir. E-5’in ortasına içinde bir tutsak yakınının da olduğu demir kafesli bir hücre koymak da yaratıcılık örneğidir, ama bu işkencenin, tutuklanmanın göze alındığı, düzenin yasallığının ve icazetinin dışında militanca bir eylemdir.

Sulandırılmış, içi boşaltılmış, icazet sınırlarına hapsolmuş eylemler, doğrudan düzen içiliğin, düzenle kavgaya girişmeye niyeti ve cüreti olmamasının ve halkın kavgasını da engellemeye, yumuşatmaya çalışmanın ifadesidir. Çünkü, biçim dediğimiz şey, özün bir yansımasıdır. Öz ise burada, düzen içindeki konumlardır.

Bu tür eylemlere kimler başvuruyor?

Bu tür eylemlerin en renkli temsilcileri, gerici Memur-Sen Sendikası ve ÖDP’lilerdir. Bunlara sivil top-

lumcu, keskin söylemli ama örgütlülükten korkan ve kaçan kimi “otonom” grupçukların eylemlerini de ekleyebilirsiniz. Özellikle Memur-Sen’in önceki iktidar döneminde yaptığı eylemler, bir sınıfın hak ve özgürlük mücadelesinin nasıl yozlaştırılacağına iyi bir örnektir. (Bu sıralar AKP iktidar olduğu için bu soytarlıklara da ara verdiler sanırız.)

Gerici bir sendikayla, reformist solu, yani aslında birbirinden oldukça uzak gibi görünen bu iki kesimi böyle bir noktada birleştiren de icazetçilikten başka bir şey değildir.

Güya çok yaratıcıdır; oysa yaptıkları tek şey eylemleri dejenere etmek ve içini boşaltmaktır. Bu tür eylemlerde bazen ahlak sınırlarının zorlandığına, (Ankara’da ÖDP’li bayan öğrencilerin haraçları “protesto” etme adı altında soyunması bunun ilk örneklerindendi) bazen mantık sınırlarının zorlanıp işin saçmalığa varındığına tanık olmak sürpriz değildir.

Farklı noktalardan çıkmakta, ama aynı amaca hizmet etmekte, halkın mücadelesinin içini boşaltmaktadırlar. Reformizmin, sivil toplumculuğun her eylemi “şenliğe” çevirmeye çalışan, eylem çağrılarının bile “*hem protesto edin, hem eğlenin!*” denilerek yapıldığı eylem biçimleri halka ne verebilir? Ne verebildiğini görüyoruz; bu tür eylemler, en fazla küçük-burjuva aydın kesimlerde ve burjuva medyada bir “ilgi” görüyor, halkın gördüğü ise sadece ciddiyetsizlik oluyor ve ciddiyetsiz eylemin sahiplerine ciddi bir ilgi göstermiyor.

Fakat burada hemen belirtmek gerekir ki, **ideolojide** burjuva bireyci düşüncelerin, **eylemde ve örgütlenmede** sivil toplumculuğun her alana sızmasına bağlı olarak, örnek verdiğimiz **bu kesimlerin dışında da**, eylemlerde çarpıklıklar yaşanmaktadır. Devrimci grupların yaptığı eylemlerde de farklı biçimlerde çarpıklıklara rastlanmaktadır. Mesela bir katliamın lanetlendiği bir eylemde halay çekmek, mesela bir anma sırasında bir türküyü bir şenlikte okur gibi okumak, eylemin amaç ve talepleriyle hiç ilgisi olmayan bir ruh halinde olmak, çok çeşitli eylemlerde rastlanabilen örneklerdendir.

Bu eylemin amacının, işlevinin en başta eylemi gerçekleştirenler tarafından içselleştirilemediğini gösterir. Katliamı protesto ederken, konuşmasından, sloganlarına ve yüz ifadesine kadar o öfkeyi yansıtmayan bir eylem, o öfkeyi halka taşıyamaz.

Eylem, bir MÜCADELE aracıdır

Eylemlerde polise karanfil vermeler, saç sakal bıyık kesmeler, popüler şarkı türküleri söylemeler, bizim talebimizi, protestomuzu güçlendirmiyor, aksine, sulandırıyor, ciddiyetten ve kararlılıktan uzaklaştırıyor. Bunlar egemen sınıfları, devleti rahatsız etmez, aksine hep böylesi eylemlerin yapılmasını isterler.

Kim ciddiye alır bunları? Kimse de almaz.

Bu tarzla, “**eylem**” dediğimiz şeyin özü örtölmektedir. Eylem, bir mücadele aracıdır. Ya bir baskıyı

protesto etmek, ya bir hakkı talep etmek için yapılır. Kısacası, bu bir **KAVGADIR**. Ama bu tarz eylem biçimi, bunu bir kavga olmaktan çıkarıp, **yalvarışa, egemen sınıfların insaf ve merhamet** duygularını harekete geçirme eylemine dönüştürür.

Yaşlı bir devrimcinin anılarından şu satırları okumak herkes için düşündürücü olacaktır:

“O zamanlar eylemlerde, direnişlerde, grevlerde şimdiki gibi öyle oynama falan yok. Herkesin kaşları çatık. Gayet sert. Hiç bir zaman vuku bulmadı bizde, hak ararken oyun oynayalım. Güler yüzlü olalım. Zaten sonu hep kavgayla bitmiştir. Polisin müdahaleleriyle. Şimdi ben şaşırıyorum görünce, hem protesto ediyor, hem hak arıyor, hem de eğlenceye gider gibi. Tuhaf bir şey. Hak, bizim bildiğimiz kavgayla, dövüşmeyle olur bu. Tramvay grevinde idare tramvayı çalıştırmak istiyor, işçiler rayların üstüne yatıyor. Kalkıp da oyun oynamıyor.” (Şoför İdris-Anılar, Hikmet Akgül, Yar Yayınları)

Bir bu satırları okuyun, bir de mesela “**Açız! Çocuklarımıza süt alamıyoruz!**” diye eylem yapan ama eylemleri, konuşmaları, yüzlerinin ifadeleri hiç de sözünü ettikleri sorunun ciddiyetini yansıtmayan Memur-Sen’lilerin eylemini hatırlayın. Açlar, katledilenler, işkence görenler, ezilenler, eğer bir eylem yapıyorlarsa (bu ister basın açıklaması, ister miting, ister yasadışı bir gösteri olsun) açlığın, katliamların, işkencelerin öfkesini de taşıyacaklardır beraberlerinde.

Bir basın açıklamasından, mitinge kadar her eylem, ciddiyeti, kararlılığı, sorunun önemini ortaya koyan bir biçimde olmalıdır. Eyleme katılanların giysilerinden pankartların, dövizlerin, taşınan resimlerin düzgünlüğüne, yürüyüş şekline, sloganların atılmasına, saygı duruşuna kadar bir eylemin her anında bu kararlılık ve ciddiyet gösterilmelidir. Dışarıdan bakan bir insan, karşısında, ne yaptığı, ne söylediği belli olmayan bir kitleyi değil, her davranışı, her söylemi ile etkileyen, saygı uyandıran, amacını ortaya koyan bir kitle bulmalıdır. Kimse unutmamasın ki, bizi sömürenler, bizi katledenler, haklarımızı gaspedenler bu işi **çok ciddi** yapıyorlar.

Demokratik eylemlerin amaçlarından biri, kitlelerde hak alma bilincini geliştirmektir. Eylem, he-

defi -protesto edilen olayın sorumlusunu, kaynağını- göstermeyi, ne yapılması, ve nasıl yapılması gerektiğini geniş kitlelere öğretmeyi amaçlamalıdır. Sulandırılmış, soytarlılık taşıyan eylemlerle ne ta-



TAYAD Komite Avrupa'da Açlık Grevleri Yapıyor Tecrit Kaldırılsın Ölüm Durdurulsun!



TAYAD Komite, Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde 10 Temmuz günü başlattığı ve 17 Temmuz'a kadar sürececek açlık grevleriyle, Türkiye hapishanelerinde 115 insanın katledildiğini Avrupa halklarına duyuruyor.

Avrupa F tiplerine ve 115 Ölüme Onay Veriyor

TAYAD Komite tarafından düzenlenen kampanyada Avrupa halklarına seslenilerek, "duydunuz mu; Tür-

kiye'de 115 insan öldü" deniliyor. İmza kampanyalarının da sürdüğü açlık grevi çadırlarında ölüm orucu direnişinin sürdüğü ve Avrupa'nın F tiplerine, tecrite verdiği destekle ölümlerdeki sorumluluğu anlatılıyor. Her gün yüzlerce Avrupalı'nın ziyarette bulunduğu çadırlarda sürekli açlık grevinde olanların yanısıra, değişik günlerde dönüşümlü katılımlar da yoğun olarak gerçekleşiyor.

"Tecrit kaldırılınsın ölümleri durdurun" talebiyle yapılan açlık grevleri ve bilgilendirme çadırları, halen Almanya'nın Köln Dom Meydanı'nda 11, Hamburg Grose Berg'de 3 ve Berlin Blücherplatz'da 6 kişinin katılımıyla çadırlarda sürerken, Fransa-Paris'de ise Ekin Kültür ve Dayanışma Derneği'nde 5 kişi eylemde. Açlık grevi çadırlarının dışında, Almanya'nın Essen, Duisburg, Düsseldorf, Hagen ve Frankfurt kentlerinde ise bilgilendirme çadırları kuruldu ve ölüm orucu direnişi hakkında Avrupa kamuoyuna bilgi veriliyor, ölümlerin suç ortağı Avrupa devletlerine tavır alma çağrıları yapılıyor.

BM Binası Önünde Eylem

TAYAD Komite 12 Temmuz günü, tecrite onay veren Birleşmiş Milletlerin İsviçre'deki binası önünde eylem yaptı. 10 metre uzunluğunda, "Türkiye Hapishanelerinde 4 Yılda 115 İnsan Öldü, Avrupa Türkiye Uyguladığı Tecrit Politikasına Desteğini Çeksin" yazılı bir pankartın açıldığı eylemde, 116. tabutun çıkmasına izin vermeyelim çağrısı yapıldı.

Avrupa'nın Suç Ortaklığı Brüksel'de Protesto Edildi

TAYAD Komite tarafından 9 Temmuz günü Brüksel'de bir eylem düzenlenerek tecritin ve ölümlerin ortağı olan Avrupa devletlerinin suç ortaklığını teşhir etti. 100 kişinin katıldığı eylem yaklaşık bir saat sürerken, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı. Tecritin kaldırılmasını ve ölümlerin durdurulmasını talep eden pankartların taşındığı eylem, Tayad Komite temsilcisinin konuşmasının ardından sona erdi.



Anadolu Federasyonu Tanıtım Etkinlikleri

Anadolu Federasyonu, tanıtım etkinlikleri çerçevesinde 11 Temmuz günü Stuttgart'ta piknik düzenledi. 500'den fazla insanın katıldığı piknikte Federasyon tanıtıldı. Federasyonun bölge temsilcisi Muzaffer Banguş, Almanya'daki sosyal kısıtlamalar ve buna karşı örgütlenme üzerine bir konuşma yaparken, TAYAD Komite temsilcisi de F tipi hapishanelerde süren ölüm orucu ve tecriti anlattı. Grup Yorum, Arzu ve Hüseyin Karakuş'un türküler söylediği, folklor gruplarının yer aldığı piknik, coşkulu halaylarla sona erdi.

Muzaffer Doğan'a Özgürlük

Almanya'nın Dresden Hapishanesi'nde sınır dışı edilmek üzere tutulan Muzaffer Doğan için TAYAD Komite 11 Temmuz günü hapishane önünde gösteri düzenledi. Doğan'ın ülkesindeki baskılara, işkencelere karşı yurtdışında mücadele eden bir devrimci olduğu dile getirilen açıklamada, iadesi durumunda baskılara maruz kalacağı belirtildi. Alman solunun da destek verdiği gösteri atılan, "Devrimci Tutsaklara Özgürlük, Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları ve marşlarla son buldu.

Avusturya'da Piknik

Viyana ve Neunkirchen Kültür Merkezleri'nin 10 Temmuz'da düzenlediği piknikte yurtdışında örgütlenme ve mücadele üzerine konuşmalar yapıldı. Yeminur Ada'nın türküleriyle katıldığı piknikte yöresel sanatçı ve tiyatro gösterileri yer aldı. Piknik alanında ölüm orucu şehitlerinin resimlerinin yer aldığı bir çadır kuruldu.

Almanya Önce Faşizmi Yargılasın!

Alnında faşizmin kara lekesi bulunan Alman hukuku yine devrimci düşmanlığında hukukun nasıl gözardı edildiğini gösterdi.

Geçen yıl yasal olarak yapılan gençlik kampı, Alman hukuku tarafından “ceza” gerekçesi yapıldı. 20 yaşlarındaki iki Türkiye’li genç, “*DHKP-C’nin gençlik kampını organize ederek örgütü güçlendirmek*”ten 900’er Euro para cezasına çarptırıldı.

Gençlerin kendi aralarında örgütlediği yasal kamp Alman hukuku tarafından böylece örgüt kampı haline getirildi ve bunun için tek bir delile dahi ihtiyaç duyulmadı.

“Nasıl Olsa Ceza Vereceğiz...”

Geçen yıl yaz aylarında yapıldığı öğrenilen gençlik kampı, devrimci-demokrat gençlerin şenlik yaptığı bir günde Alman polisi tarafından basıldı. Kimlik kontrollerinin ardından hiçbir suç delili bulamayan polis, “bu kamp DHKP-C’nin, sizler burada bulunmakla örgütü güçlendiriyorsunuz, dava açacağız” tehditleri savurdu.

Aylar sonra, ifade için çağrılan 14 yaşındaki bir küçük kıza psikolojik baskı yaparak, kampı ilgili kendi kurgularını kabul ettirmeye çalıştı, gençlerin ailelerine mektuplar göndererek tedirgin etme, korkutma yöntemi kullandı. Bunların hiçbirinden sonuç alamayınca da, kamp yerini kirala-yan iki gence dava açtı.

Bir süredir devam eden mahkemenin daha ilk duruşmasında, hakim, “*nasılsa ceza vereceğiz, suçunuzu kabul edin bizi uğraştırmayın*” sözleriyle Türkiye faşizminin DGM’lerinin hakimlerinden hiç de aşağı kalmadığını gösterdi. Bu tehditlerinden sonuç alamayan mahkeme, kampa katılan 20 kişinin ifadesini aldı. Yine bir delil yoktu ortada. Bu kez

polis istihbaratı devreye girdi ve “bu kişilerin örgüte sempati duyduğu” vb. senaryolar hazırlandı.

Bu Kitapları Okuyanlar, Solingen’de İnsanlarımızı Yakan Naziler’den Tehlikeli

Mahkeme, hiçbir delili bulunmamasına, kampın örgütle bir bağlantısını kuramamasına rağmen, yargılanan kişilerin DHKP-C sempazini olma şüphesinden hareketle, kampın da DHKP-C kampı olduğuna hükmetti.

Kamp tarihinde 19 yaşında olan yargılananlardan bir kişiye, herkese uygulanan “gençlik cezası” uygulanmadı ve gerekçesi de “*okuduğu kitaplardan ve davranışlarından yeterince büyüdüğü anlaşıyor*” şeklinde ifade edildi.

Sollingen’de insanlarımızı yakan Nazilere “gençlik cezası” uygulayan Alman yargısı sadece bir gençlik kampına katılan Türkiye’li bir gencin okuduğu kitapları bile insan yakmaktan daha tehlikeli bulmuştu. Naziler onların çocuklarıydı, Alman ırkçılığı bütün dirliği ile karşımızdaydı.

Provokatör Hakimın MHP’li Faşistlere Sevgisi

Savunma avukatının gençliğin bu tür kampları yapmasının, politikayla ilgilenmesinin suç olamayacağını hatta, yozlaşmaya karşı gerekli olduğunu dile getirmesi üzerine, hakim Alman buna karşı çıkamasa da, “Ama bu kampta DHKP-C bağlantısı olduğuna kanaat getirdim” demekle yetindi. Bu kanaat nasıl getirilmiş, hangi delillere dayan-dırılmış, bunun önemi yoktu.

Duruşmada yaşanan ilginç bir nokta ise, heyetten bir hakimın gençlere dönerek MHP’li faşistlerin kullandığı “bozkurt işaretini” yapması oldu. “Kan çekti” anlaşılan! Kendi soylarından olanlara sempati duymaları anlaşılırdır.

Irak’ta İşgal Ortaklığına Öfke

Filipinler: Irak’taki Filipinli rehinelerin bırakılması için direnişlerin “asker çekme” koşulunu öne sürmesinin ardından, ülkede gösteriler yapıldı. Filipinler yönetimi efendisine hizmet için “koşulu kabul etmeyeceğini” açıklarken, Filipinliler başkanlık sarayına yürüyüşe geçerek polisle çatıştılar.

Gazeteciler Grev Yaptı

Yunanistan: Basın emekçileri “yeni toplu sözleşmelerin henüz imzalanmamasını protesto etmek amacıyla” 24 ile 48 saat süreyle greve gittiler. 13-14 Temmuz günlerinde yapılan grevlerde kitlesel gösteriler gerçekleştirildi.

Afganistan’da Çatışma

İşgal güçleri Afganistan’da da hakimiyetlerini kuramıyor. Geçen hafta Afganistan’ın çeşitli bölgelerinde meydana gelen çatışmalarda 6 polis ile 3 Taliban militanı öldü. Çatışmalarda 7 polis ve 4 Taliban militanı da yaralandı. Kandahar’ın 90 km. uzağındaki Mian Neşin kasabasına baskın düzenleyen Taliban güçleri kasabanın polis müdürünü ve 3 polisi öldürdü, 5’ini yaraladı. Gazni Eyaleti’nde ise seçmen kayıt merkezinde korumalık yapan bir polis devriyesine yapılan saldırıda 2 polis öldü, ikisi yaralandı.

Sorular



Kurtuluş yolunun klavuzu Marksizm=Leninizm'dir

FELSEFE veya Dünyayı Yorumlamanın ve Değiştirmenin Yöntemi- 1

Hatırlanacağı gibi, yaklaşık bir yıl önce İstanbul'da felsefecilerin buluştuğu uluslararası bir toplantı düzenlenmişti. **21. Dünya Felsefe Kongresi'**nde özellikle dikkat çeken iki nokta vardı: Birincisi, 85 ülkeden yüzlerce konuşmacının katıldığı kongreye, –üstelik kongre ülkemizde yapılıyorken– ülkemizden çok az sayıda felsefeci katılmış, katılanlar da dişe dokunur birşeyler sunamamışlardı. Kongre'nin ikinci dikkat çeken yanı ise, görünür ve görünmez biçimlerde örülen sansür duvarı neticesinde Marksist-Leninist Felsefecilerin hemen hemen yokluğu.

Bu iki noktadan iki sonuç çıkarmak mümkün; Birinci sonuç; ülkemizde felsefenin, ne halk arasında, ne aydınlar arasında fazla üzerine düşülen bir konu olmadığıdır. İkinci sonuç; felsefe konuşulurken bile, gelmiş geçmiş en derinlikli felsefe olan Marksist Felsefe'nin unutturulmaya çalışıldığıdır.

Bu Felsefe Kongresi, çoğu magazin boyutuyla da olsa, burjuva basında "şaşılacak" kadar çok yer aldı. Çünkü konuşturdukları felsefecilerin büyük çoğunluğu, burjuva düzeni meşrulaştıran bir felsefenin sahibiydiler. O günlerde hemen bütün burjuva basın bir Alman Felsefeciden sözettiler: Prof. Dr. Jürgen Habermas.

Habermas, onlara göre "çağımızın en büyük felsefecisi"ydi. Oysa gerek kongrede yaptığı konuşmaya, gerekse de kongre vesilesiyle burjuva basına yaptığı açıklamalara bakıldığında, ne derinlikli bir yanı vardı, ne de dünyamızın bugünkü sorunlarına çözüm getirebilecek bir önerisi. Çünkü, "çağımızın en büyük felsefecisi" diye pazarlanan Habermas'a göre, kapitalizm ve bu temelde oluşan uluslararası düzen, tartışma dışıydı. Ne sosyalizm, ne de başka bir alternatifi yoktu insanlığın... Dolayısıyla, onun tüm "felsefesi", ABD'nin "aşırılıklarını" biraz eleştirip daha anayasal, daha hukuksal bir emperyalist düzen istemekten ibaretti.

Yüzlerce delege oturmuş "felsefe yapıyor"du; ama kongrenin oturumları sırasında yaşanan bir olay, yaptıkları felsefenin niteliğini de ortaya koymuştu hatırlanırsa: Tecriti duyuran İngilizce bir pankart açan TAYAD'lılar salondan çıkarılmış, TAYAD'lılara gösterilen tavra itiraz eden felsefeci bir delege de aynı akıbete uğramıştı.

Oysa mesela, Kongre delegelerinden Prof. Dimitrova Maria "Dünyanın sorunlarını çözebilmek için, önce dünya insanların bu sorunlar hakkında neler düşündüğünü anlamamız gerekiyor." diyor ve bu düşünce diğer konuşmacıların metinlerinde de ben-

zer biçimlerde yer alıyordu. Ama dünya insanların bir parçasının yaşadığı önemli bir sorunu dinlemeye tahammül edemediler. Burjuva bakış açısıyla "Bizim görevimiz, düşünmek, tartışmak, diyalog yaratmaktır" diyorlardı, bunun gereğini bile yerine getirmediler.

Peki neden böyle olmuştu?

Çünkü onlar "felsefe yaparken" aynı anda politika yapıyorlardı.

Buradan da şuna gelmek istiyoruz: Felsefe, aslında sanıldığı gibi, hayatın ve politikanın dışında **soyut** bir konu değil, hayatın ve politikanın tamamıyla içine sinmiş olarak bulunan bir şeydir. Başka bir deyişle, çoğu zaman kendimize uzak bulduğumuz felsefe, bizim tahmin edemeyeceğimiz kadar yakınımızdadır.



Felsefe nedir?

Evet, bir bilim dalı, bir düşünce sistemi olarak felsefeyi tanımlamak gereklidir. Ancak bu tanıma geçmeden önce şunun bilinmesi ve kavranması gerekir.

Felsefe, soyut, kuru bir teori değildir; Kişiliğimiz, düşüncelerimiz, davranışlarımız, ve etrafımızda yaşananlar, etkisi altında olduğumuz felsefenin ürünüdür. Biz onun adını koysak da koymasak da, böyledir. Eski alışkanlıklarımız, bakış açımız, bugünkü bakış açımız hep şu veya bu felsefeye göre şekillenmektedir. Bu anlamda, denilebilir ki, felsefeden kaçmak, kendi gerçeğimizden kaçmaktır. Kendimize ve tüm olaylara ve olgulara dair herşeyin adını koymak, onları bir yere oturtmak istiyorsak, felsefeyi bilmek ve öğrenmek zorundayız. Çünkü felsefe bize tarihi ve toplumların gelişimini gösterecek bir dürbün gibidir. Ancak bu dürbünden baktığımızda tarihin akışının bizden yana olduğunu görebiliriz.

Şimdi felsefeyi tanımlamaya geçebiliriz:

Felsefe, "**doğanın ve toplumun genel kanunlarını, insan düşüncesinin ve bilgi sürecinin bilimi**"dir.

Bunu biraz daha farklı biçimde ifade eden bir başka tanım da şöyledir: "İnsanın dünyayı yani doğayı ve toplumu açıklamak, bilinmeyenler hakkında gerçek bilgiye ulaşmak için geliştirdiği **düşünce sistemi**dir."

Felsefe, kendisi bir bilim olduğu kadar, bir çok bilim dalında da uygulanabilecek yöntemleri sunar bize. Bu nedenle de Engels, felsefenin özellikle "**metodoloji**" (yöntem bilimi) açısından önemine dikkat çe-

ker. Bu anlamda felsefeyi işlevsel olarak bir **düşünme yöntemi**, bir **bilimsel analiz yöntemi** olarak görmek de mümkündür.

Mesela, Engels, Marksist Felsefe'nin temel ayaklarından biri olan Diyalektik Materyalizmi, doğaya uygulayarak bilimsel gelişimleri önceden öngörebilmiştir. Ekonomik temelle üst yapı arasındaki ilişkiyi, nesnel koşullarla öznel (bireylerin düşünce ve insiyatifleri) koşulların tarih üzerindeki etkilerinin nasıl şekillendiğini, biz hep felsefenin bize sunduğu yöntemlerle çözümleriz. Madde ve bilinç, zaman ve mekan, nedensellikler, özgürlük ve zorunluluk gibi, hayatın gidişatını açıklamakta kullandığımız temel kategoriler, Marksist Felsefe'nin açıklığa kavuşturduğu kavramlardır.

Bunların da ötesinde, felsefe bize çok temel iki sorunun cevabını verir:

Toplumların gelişmesini yönlendiren kanunlar var mıdır? Bu kanunlar üzerinde halk kitlelerinin etkisi ne kadar ve nasıl olabilir?

Bu soruların cevabı bilinmediğinde, toplumsal gelişim sadece ve sadece "kendiliğindenci" bir süreç içinde cereyan edebilirdi.

Yazımızın ilerleyen bölümlerinde ele alacağımız, **diyalektik ve tarihsel materyalizm**, ve yine bunun içerisinde işleyeceğimiz **"toplumsal gelişmenin yasaları"**, toplumların gelişimini kavramayı ve yönlendirmeyi mümkün kılacak bilgi silahını kazandırır bize.

Bu da zaten, Marksist Felsefe'nin diğer felsefi anlayışlardan farkını oluşturur; Marksist felsefeye kadar, felsefe sadece dünyayı yorumlamakla uğraşmış, ancak Marksist Felsefe dünyayı yorumlamanın ve değiştirmenin aracı olmuştur.

Yaptığımız tanımlardan hareketle, kısaca özetlersek, felsefe, bir düşünce yöntemi, bir düşünce sistemidir. Bunu herkese daha tanıdık gelecek bir kavramla da ifade ederek **"dünya görüşü"** de diyebiliriz. Çünkü dünyaya belirli bir düşünme sistemi çerçevesinde bakıldığında, ona göre bir dünya görüşü oluşur. Bu anlamdadır ki, herkesin, hiç okumamış birinin de, apolitik birinin de bir dünya görüşü vardır, o kişi de dünyaya ya İdealist felsefe'nin ya da Marksist Felsefe'nin gözünden bakıyordur.

Felsefe'nin dünyayı anlamak için hangi yöntemleri önerdiğine, bu yöntemlerin tarih içinde nasıl geliştiğine geçmeden önce, felsefenin hayatımızdaki ve mücadelemizdeki yerini daha da netleştirmek üzere, bir başlık olarak da felsefenin görevini ele alalım.



Felsefenin görevi nedir?

Yine Dünya Felsefe Kongresi'ne dönelim:

Mesela, bu kongrenin konuşmacılarından Amerika Towson Üniversitesi'nden Prof. Evangelio Christos, felsefenin görevini şöyle tanımlıyor:

"11 Eylül sonrası dünyada, felsefenin temel göre-

vini dine karşı tanımlıyorum. Dünyanın kültürel veya dinsel temellere göre bölünmesini önlemek için neler yapmalıyız? Felsefe bu soruya yanıt aramalıdır."

Hindistan'dan Prof. R. Balasubramanian ise şöyle diyor:

"Bence felsefenin temel vurgusu insani değerler ve insan hakları olmalıdır. Bu alanlardaki sorunlar çözülebilirse, yaşadığımız diğer sorunların çözülmesi için yol açılacaktır. Çözüm; insani değerlerde, birey ile toplum arasındaki uyumu sağlayabilmekte yatıyor."

Sofya Üniversitesi'nden Prof. Dimitrova Maria'nın felsefecilere yüklediği görev de "diyalog"la sınırlı:

"... Ancak felsefecilerin, dünya sorunlarına çözüm bulacağını düşünmüyorum. Çünkü bu, felsefenin görevi değil. Felsefenin görevi, diyalog yaratmaktır..."

Bir başka profesör, Avusturya Graz Üniversitesi'nden Prof. Haller Rudolf de aşağı yukarı aynı şeyi söylüyor:

"Felsefecinin görevi eyleme geçmek, hareket etmek değil, düşündürmektir..."

Bu cevaplar ilginçtir.

Felsefe, yeni bir bilim değil, binlerce yıldır felsefe üzerine konuşuluyor, tartışılıyor. Ve şu yukarıda gördüğünüz düşünceler, beşyüz yıl önceki kimi felsefecilerin söyledikleriyle aynı.

Çünkü bilime ve felsefeye, aynı noktadan bakıyorlar: O nokta, felsefeyi, soyut bir bilim olarak varolan düznenin meşrulaştırılmasının hizmetinde kullanmaktır.

Binküsur yıl önce, bilimlerin henüz gelişmediği bir zamanda, felsefe ilk ve tek bilim dalıydı. İnsanlar tüm bilgiye "düşünerek" ulaşıyorlardı. Öyle bir zamanda felsefecinin görevi sadece düşündürmektir, diyalog sağlamaktır gibi sözler anlaşılır. Ama 21. yüzyılda, bilimler bu kadar gelişmişken, toplumsal bilgi ve tecrübe birikimi bu kadar büyümüşken, bunları söylemek, idealist felsefenin bin yıllık kabuğundan çıkmadıklarının ifadesidir. Yukarıda da vurguladığımız gibi, bir felsefeci olarak Marks'ın ve bir felsefe anlayışı olarak Marksist Felsefe'nin farkı işte buradadır. Marksist Felsefe sadece yorumlamakla yetinmeyip değiştirmeye yönelirken, burjuva felsefesi hala sadece yorumlamakla yetinelim diye tutturuyor.

Çünkü burjuvazinin sınıf çıkarları böyle gerektiriyor. Toplum ezenler ve ezilenler diye ikiye bölündüğünden itibaren ezenler düzenlerini koruyan felsefeyi de oluşturdular. Bunun karşısında insanı özgürlüğe, eşitliğe taşımak isteyenler de başka bir felsefeyi oluşturdular.

Tarihin, toplumların, doğanın ve bizzat düşünce yöntemleri üzerine buldukları her doğru sömürü düzenlerine vurulmuş bir darbe oldu. Onun için egemenlerin saltanatına şüpheyle bakılmasına yolaçan her yeni felsefe düşünceyi öldürmek istediler.

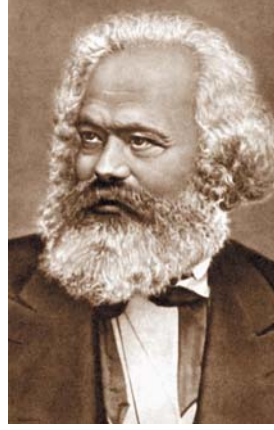
Burjuvazi, bilimlerin gelişiminden çok yararlanmıştı. Doğanın, toplumun yasalarını bilir. Ama yine

de hemen her zaman idealist felsefenin savunucusu olmuştur. Kitleleri denetim altında tutabilmek, muhalif hareketlerin önünü kesebilmek için idealist felsefe temelinde onlarca "felsefe akımı" sürmüştür piyasaya. Dünyanın, toplumun, doğanın hiç bir zaman tam olarak "bilinemeyeceğinin", "anlaşılamayacağına" felsefesini yapmıştır.

Çünkü böyle düşünlüğü takdirde, kitleler açısından başlarına gelen her şey anlaşılabilir olarak kalacak, herşeyi bir alın yazısı olarak karşılayacak ve boyun eğeceklerdir. Ki burjuva felsefesinin hakim kılınmak istenmesindeki neden de budur.



G. WILHELM HEGEL
İdealist felsefenin en büyük düşünürü



KARL MARX
Marksist felsefenin yaratıcısı

miştir. İnsan doğal olarak doğada olup bitenlerin nedenlerini merak etmiş, onlara çeşitli açıklamalar getirmiştir. Bu ilk bilgiler aynı zamanda felsefenin ilk teorileridir. İnsanlık tarihin ilk dönemlerinde zaten felsefe insanın dünya hakkındaki bilgisinin **tümünü** ifade eder. Çünkü diğer bilimler henüz ortada yoktur. İnsanın tüm bilgisi, yorumlayarak elde ettiği bilgidir. Milattan önce 5. yüzyıla kadar felsefe ve doğa bilgisi bu nedenle içiçedir. Maddi olgularla açıklanamayan olaylar hakkındaki tek bilgi "**düşünsel**" yorumlardı.

Toplumların gelişimine bağlı olarak, yaklaşık olarak kölecilik toplum döneminde, bilimsel bilgi birikimiyle birlikte felsefe ve diğer bilim dalları ayrılmaya başladı.

Diğer bilim dallarının henüz çok geri olduğu bu dönemlerde, doğadaki ve toplumdaki olaylara bir açıklama getirmek isteyen insan düşüncesi pratikten, maddi yaşamın gerçekliğinden koparak, herşeyi doğaüstü güçlerle, dogmalarla açıklayan bir düşünce tarzını ortaya çıkarmıştır. **İdealist felsefe** dediğimiz felsefi düşünce sistemi böyle ortaya çıkmıştır.

Ancak bilimlerin gelişmesine bağlı olarak ulaşılan her pratik bilgi, bu idealist açıklamalarla çatışmaya başladı. Mesela en basitinden yağmuru "doğaüstü güçlerin" kızgınlığıyla açıklayan idealist felsefe, yağmurun pekala belli kurallara bağlı olarak yağdığı anlaşıldığında, inandırıcılığını kaybetmeye başladı. Bu ise, karşıt olarak **materyalizmi** esas alan bir felsefi düşünce sistemini ortaya çıkardı. Antikçağ Yunan Felsefecilerinin bir kısmı materyalist bir felsefeyi savunur ve o zamandan, yani yaklaşık M. Ö 4. yüzyılın başından bu yana, **materyalizm** ve **idealizm** arasındaki mücadele süregelmektedir. İdealizm ile materyalizm arasındaki mücadele bütün felsefe tarihine damgasını vuran mücadele olmuştur.

İlkçağdan bu yana felsefe, **düşünce ile varlık**, veya başka bir deyişle **bilinç ile madde** arasındaki ilişki sorununu tartışmıştır. İdealizm ve materyalizm ayrımı da bu tartışmanın yansımasıdır. İdealizme göre, aslanan **düşüncedir**, materyalizme göre ise birinci veri **maddedir**. (Zaten, bu çerçevede, idealizm'in kelime anlamı **düşüncelilik**, materyalizmin kelime anlamı da **maddecilik** olarak kullanılmaktadır.)

Her felsefenin niteliği, düşünce ve madde arasındaki ilişkiyi nasıl çözdüğüyle belirlenir. Engels bu ayrımı şöyle anlatıyor:

"Bu soruyu yanıtlayışlarına göre filozoflar iki büyük kampa ayrılıyorlardı. Tin'in doğaya göre önce gelme özelliğini ileri sürenler ve buna göre de, son

Toplumların niye böyle şekillendiği, niye sınıflara ayrıldığı, niye eşitsizliğin var olduğu, niye mülkiyetin böyle bazı ellerde toplandığı gibi soruların cevabı, "tanrının" veya tanımlanamayan "mutlak güç"ün takdiri olarak görülürse, elbette kitleler mevcut düzenleri değiştirilemez olarak görecektir, başka bir toplum biçiminin varolabileceğine inanmayacaklardır.

Marksist Felsefe işte bütün bu soruların tarihsel ve toplumsal cevaplarını vermiş ve toplumların değiştiğini, değiştirilebileceğini göstermiştir.

Bu anlamda, Marksist Felsefe, Marksizm-Leninizm'in en temel parçalarından biridir. Lenin bunu şöyle açıklar: "*Marks'ın... öğretisi; felsefenin, ekonomi politığın ve sosyalizmin dolaysız ve doğrudan bir devamı olarak doğmuştur... insana eksiksiz bir dünyaya görüşü sağlar. Alman Felsefesi, İngiliz ekonomi politığı ve Fransız sosyalizminin temsil ettiği, insanlığın 19. Yüzyılda yarattığı en iyi ürünlerin meşru mirasıdır. İşte Marksizmin üç kaynağı bunlardır...*"

Aydınlar, işçilerin, köylülerin, gençliğin önderleri, ve bizzat kitlelerin kendisi, bu üç kaynaktan beslenibildikleri ölçüde, burjuvazi karşısında güçlenir, toplumsal gelişmeye daha büyük bir bilinçle müdahale edebilir, tarihin ileriye doğru akışını hızlandırabilirler.



Felsefe'nin doğuşu ve İdealist ve Materyalist Felsefe diye ikiye ayrılışı nasıl olmuştur?

Felsefe deyimi ilk olarak Antikçağda Yunanlılar tarafından kullanılmıştır. Ama felsefenin ortaya çıkışı daha eskidir.

Felsefe, insanın doğayı ve toplumu açıklayabilmek, onun hakkında **doğru bilgiye, gerçeğe** ulaşmak için gösterilen çabanın bir sonucu olarak ortaya çık-

aşamada, ne cinsten olursa olsun dünya için bir yaratılmayı kabul edenler —bu yaratılma çok kez, filozoflarda, örneğin Hegel’de, hıristiyanlıkta olduğundan çok daha karmaşık ve çok daha olanaksızdır— bunlar, **idealizm kampını** oluşturuyorlardı. Ötekiler, doğayı esas öge sayanlar ise **materyalizmin** değişik okullarında yer alıyorlardı. Başlangıçta, iki deyim: **idealizm ve materyalizm**, bundan başka bir anlama gelmiyordu...” (Engels, Ludwig Feurbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu)

İdealizm düşünceye öncelik verir, onu maddeden, maddi yaşamdan bağımsız ele alarak bilimden uzaklaştır, materyalizmde ise öncelikli olan maddedir. Materyalizm, “*düşünce bizim bilincimizden bağımsız olarak varolan maddenin, nesnel gerçekliğin bize yansımasıyla oluşur*” der.

Ama bunu söylemiş olmak elbette herşey demek de değildir. Engels’in sözlerinden de anlaşılacağı gibi, o günkü ayrışma henüz derinleşmiş bir ayrışma değildi. İlk materyalistler de, Marksist materyalistler de madde birinci veridir derler, ancak o zamanki materyalizm kavrayışıyla Marksist Felsefe’nin materyalizmi ele alışı yine de birbirinden oldukça farklıdır. İlk materyalistlerin materyalizmi, henüz bilimler tarafından desteklenmediği için bunlar yine de sık sık idealizme savrulmaktan kurtulamazlar.



Felsefe ve sınıflar arasında nasıl bir ilişki vardır?

Felsefe, pratikten ne kadar kopuk, ne kadar soyut görünürse görünsün, tümüyle sınıfsal bir karakter taşır. Çünkü felsefi olarak ileri sürülen her görüş, sonuçta ya egemen sınıfların, ya ezilen sınıfların çıkarlarına hizmet edecektir. Tarafsız bir felsefe yoktur.

İdealizmle materyalizmin mücadelesinde egemen sınıflar istisnai bazı kesitler hariç, her zaman idealizmden yana olmuşlardır.

İdealizmin ve materyalizmin ilk olarak şekillendiği eski Yunanda, köle sahibi sınıfların, daha sonraki dönemde aristokratların felsefesi **idealizmdir**. Köleciler sınıfların ideolojisi, kültürü, politik söylemleri buna göre şekillenir.

Çünkü idealist felsefeye göre, dünyada olup biten her şey, “mutlak bir güç” tarafından belirlenmektedir. Kimileri bu “mutlak güç”e tanrı der, kimileri “Tin” gibi felsefeye özgü kavramlarla ifade etse de, özü aynıdır. Bilinmeyen, dokunulamayan, görülemeyen bir “güç”tür o. Köleciler sınıflara göre o güç “tanrı”ydı. Dolayısıyla, dünyadaki kurulu düzen de tanrının eseri idi ve bu düzene karşı gelmek, tanrılara karşı gelmekti. Böylelikle idealist felsefe aracılığıyla, Krallığa tanrılarla eş değer bir **kutsallık** verilmiş oluyordu. Bunun politika alanındaki yansıması ise şöyle şekillenmekteydi: Köle sahipleri, köleleri, tanrıların, dolayısıyla

kralın emirlerine boyun eğmeye çağırıyor, bunu kabul etmeyenler de “**tanrılar adına**” cezalandırılıyordu. Bu dönemde materyalist felsefeye yakınlık duyanlar ise, düzenle çelişkisi olan, zanaatlarla, ticaretle ve ilk bilimsel araştırmalarla uğraşanların arasından çıkmıştır. Çıkarları idealist felsefeye karşı çıkmaktaydı; köleciler iktidarı tanrının iktidarı olarak gösteren idealist felsefenin karşısında materyalizme yönelmeleri doğaldı.

İdealizm, özellikle ortaçağda, çok daha katı bir din inancıyla bütünleşti. Bu dönemde idealist felsefenin en büyük savunucusu ve yayıcısı kilisedi.

Kapitalizmin gelişmesiyle ise, tarih sahnesine yeni bir sınıf daha çıktı: Burjuvazi. Burjuvazi çıkarları gereği, feodal iktidarlara, dolayısıyla da feodal iktidarın saç ayaklarından biri olan kiliseye ve dine karşı da tavır almak zorundaydı. “*Dinin yaşamı, toplumu yönlendiren bir araç olmasından çıkarılmasını, bilimin temel alınmasını isteyen*” bir politikanın savunucusuydu burjuvazi. Bu çerçevede de kısmen de olsa, bir dönem için Materyalist Felsefe’ye daha yakın durur. Ama burjuvazi bir kez iktidarı ele geçirdikten sonra, hızla İdealist Felsefe’nin savunuculuğuna geçer. Sürekli gelişen ve toplumsal yapıyı, gizemli doğaüstü güçleri sorgulayan materyalizme karşı çıkar. Burjuvazinin sınıfsal çıkarları artık idealist felsefeyi savunmaktadır. Kitleler yine herşeyin “bilinmeyen güçlerin” eseri olduğunu, onların böyle takdir ettiğini düşünmeye devam etmeli, iktidara itaat etmeyi sürdürmelidir...

Materyalizm ise bu dönemde kapitalizmle birlikte ortaya çıkan diğer yeni sınıfın, yani **proletaryanın ve ezilen halkların felsefesi** olur. Çünkü en başta belirttiğimiz gibi, toplumların neden öyle değil de böyle olduğunun, adaletsizliğin, eşitsizliğin nasıl “ebedi kural” gibi yerleştirildiğinin ve bu toplumların nasıl değiştirilebileceğinin cevabı, Marksist Felsefedir.

Kısacası, tarihin hiç bir döneminde bir bilim dalı olarak felsefe mevcut sosyo-ekonomik yapıdan bağımsız olmamış, keza felsefe tarihin her döneminde sınıflar mücadelesinde bir taraf olarak yer almıştır.

Bütün bu süreç boyunca felsefe bilimi son derece dinamik bir gelişime sahne oldu. İdealist Felsefe, özellikle Alman düşünür Hegel’le birlikte bilmenin ve düşüncenin yeni yasalarını keşfetti. Bu yasaların, Marks ve Engels tarafından sadece bilginin değil de toplumun ve doğanın gelişiminin yasaları olarak ele alınması, o güne kadar bilinmeyen, açıklanamayan bir çok şeyi açıklanabilir hale getirdi.

Sorular ve Cevapların bir sonraki bölümünün konusu işte bu yasalar olacak. Diyalektiğin yasaları ve tarihsel materyalizmin açılımıyla Marksist Felsefe’nin muhtevasını daha yakından görmüş olacağız.



Semiran'ın Gözünden Devrimcilik

Her an ölümle, işkencelerle, tutsaklıkla yüz yüze, tüm düzen bağlarından kopmuş olarak illegalite koşullarında yaşamak, kuşku yok ki, herkesin kolaylıkla başaracağı bir şey değildir. Bunun için devrimci olmak gerekir. Ama burada sözünü ettiğimiz elbette yüzeysel, içi boşaltılmış, bir ayağı düzende bir ayağı devrimde olan bir devrimcilik türü değildir. Düşüncesinde, yaşam tarzında, alışkanlıklarında devrimcileşmiş olmaktan söz ediyoruz. Bu da bir süreç işidir. Kimse devrimciliğe böyle bir noktadan başlamaz. Yaşamının bir noktasında “**Devrimci olmak**”, bir başlangıçtır aslında. Düzenin içinden gelinir devrimciliğe ve adım adım devrimcileşilir. Semiran da böyle devrimcileşmiştir. Semiran'ın kendini anlattığı yazısında bu devrimcileşmenin tüm aşamaları, adeta bir merdivenin basamaklarını çıkarcasına görülür... Hesaplaşmalar yapılır, tercih netleşir ve bir adım daha atılır...

Mesleğiniz sorusuna “Devrimcilik” diye cevap verir Semiran, ama yalnız başına bu ifade onun için yetersizdir, şunları ekler:

“Şu an DEVRİMCİLİK yapıyorum. Devrimciliği meslek olarak kabul edersem anlamını daraltmış olacağımı düşünüyorum. Çünkü bu bir yaşam biçimi, yaşam felsefesi ve ideal.”

Bu tanım, devrimciliğe yönelik tüm sapmalara karşı çizilmiş kalın bir hattır. Bu hattın nasıl çizildiğini Semiran'ın kendi gelişimini anlattığı satırlardan görelim... (Yazının bundan sonraki bölümü tümüyle Semiran'ın kendi anlatımlarından aynen alınmıştır.)



Mücadeleci bir öğrenciden, devrimciliğe...

“... Yaz sürecinde gecekondu semtlerinde, emekçilerin arasında çalıştım. Benim dönüm noktam bu dönem olmuştur. Bu dönemden sonra daha bilinçli, daha cesur ve atılgan hırs dolu bir şekilde Mersin'e döndüm. Bir an önce çalışmalara başladık.

Mersin TÖDEF'te komisyonlar oluşturduk,

devamlı pratiğin içinde olan bir TÖDEF oluşturduk. Ardından Öğrenci Meclisi Girişim çalışmalarını başlattık... Eksik kaldığım nokta insanları pratik işlere fazla yoğunlaştırıp bizim kültürü veremememdi. Eğitim çalışmaları yapamadık. Sadece çalışmalara uygun eğitim çalışmaları yapıyorduk. Mesela Öğren-

ci Meclisleri kurma çalışmalarından önce meclis hakkında çıkan yazıları değerlendirip tartışarak... yine pratiğe yönelik çalışmalardı bunlar. ... Bu anlamıyla aldığım görevi başarıyla yerine getirdim diyemem. **Çünkü 24 saat devrimci olmak dediğimiz şeyi yapmadım, çünkü kendimi henüz devrimci olarak değil bir öğrenci olarak mücadele veriyor görüyordum, bu nedenle de devrime var gücümle hizmet ediyordum diyemem...**

Şubat ayında büronun basıldığı dönemde kendimi **mücadelenin neresindeyim** diye sorguluyordum, bana yol gösterecek birileri ile konuşmak istedim... Uğur Türkmen'le konuşup çelişkilerimi anlattım, kendimi İstanbul'daki arkadaşlarla karşılaştırıyordum. Benimle aynı dönemde okur olan insanlara bakıyorum tam anlamıyla aile sorunlarını çözmüş, okulla öğrencilik bağlamındaki zaafı aşmışlar, *ben neden daha ağır ilerliyorum* sorusunu sormuştum. Arkadaş kafamı açmıştı, “**halktan kopuk olduğumuzu, halkla iç içe olduğumuz taktirde yaptığımız işten daha da haz duyarak düzenle bağlarımızı daha çabuk koparacağımızı**” söylemişti. Ben de o zamandan sonra devamlı mahallelerde kaldım ve halk meclisleri çalışmalarına katıldım, yararlı oldu...”



“Önceleri mücadele ettiğimi düşünüyordum. Ama şimdi mücadeleye ediyorum...”

“Önümde iki seçenek vardı bu dönemde ve karar vermem gerektiği kanı-sındaydım. Karar verirken sıkıntı da yaşadım. Ayağımı düzenden çekeme-

sıkıntısıydı. Yani ya karar verecek mücadele edecektim ya da okulumu bitirecek öğretmen olacak ama mücadelenin bir yanına tutunarak devam edecektim. Ben mücadele etmek istiyordum. Ama bir türlü yukarıda söylediğim gibi düzenden tam anlamıyla ayağımı kesemiyordum. Örneğin okulu bırakmak istiyordum. Okulun mücadelemi engellemesini istemiyordum. Bunun için TÖDEF çalışmasında

farklı şehirlere gidip kalmayı denedim.

... Düzeni kendime yakıştırmıyordum. Ben böyle bir şey yapamam diyordum. Tam anlamıyla karar vermem için bütün saatlerimi ve beynimi devrimciliğe vermem gerekiyordu. Düşüncelerimi anlattıktan sonra gündüzleri okula gidiyordum. Okuldan sonra da Demirtaş'ta Halk Meclisi Girişimimiz vardı Uğur ile birlikte orada çalışma yapıyorduk. Geceyi de mahalledeki insanların evinde geçiriyordum. Ve devrimcilik yaptığımı hissediyordum. Bu dönem hayatımın hiçbir döneminde duymadığım bir huzur içerisindeydim. Bu bana büyük bir haz veriyordu. İşte o zamandan bu zamana aralıksız olarak devam ediyorum mücadeleye.

İnsanlar düzenden rahatsız iseler, ki ben büyük rahatsızlık duyuyordum, net olarak tavırlarını ortaya koymak zorundalar. Düzenden yana olup iyice düzenin içerisine girecekler ya da ona karşı mücadele edecekler. Düzenden rahatsız olan bir insan olarak **düzen için çalışamazdım**. Bu nedenle de bu düzene karşı da ancak örgütlü mücadele verileceği taktirde sonuç alınacağını bildiğim için, örgütlü mücadele içerisinde yer aldım. ... Önceleri **mücadele ettiğimi düşünüyordum**. Ama şimdi **mücadele ediyorum**. Hem de savaş gerçekliğini bilerek mücadele içindeyim."



Sıradanlığı reddeden, hep mücadeleye yeni başlayan biri gibi öğrenen... bir devrimcilik

"Bazen kendimi mücadelenin ortasında bazen de başında görüyorum. Yaşadığım yeni bir tecrübeye, öğrendiğim bir şeyde kendime sen daha başındasın bu işin diyorum. Ama aldığım görev ve sorumluluklara başardığım işlere de baktığımda da mücadelenin tam ortasında görüyorum kendimi. Daha önce bana söylediğiniz gibi sanırım alfabelik çocuk gibi öğrenmeye açık ve verileni alan ve vermesini bilen biri olmaya çalışmak en önemlisi. Örneğin şu anda bir eğitim çalışmasının içindeyim. Kendimi mücadeleye yeni başlayan biri gibi hissediyorum. Çünkü benim için yeni olduğunu düşündüğüm konuları öğreniyorum.

... Mücadeleye ilk başladığım dönemde yaşadıklarım ve eksiklerim farklıydı. Şimdi daha farklı. Şu an öğrenmem gereken her dakikamı dolu, programlı ve disiplinli şekilde doldurmayı alışkanlık haline getirmek ve bunu üzerimde denetim olmadığı zamanlarda da uygulayabilmek,

kendi iç denetimimi hayata geçirebilmek. Bunu tam anlamıyla başarmak istiyorum. Sıradan bir devrimci olmak istemiyorum..."



"Bizden uzaklaşan bir ölüdür"... diyen, "ben örgütüm" diyebilen bir devrimcilik

"Parti-Cephe Türkiye devrimini gerçekleştirecek tek harekettir. Çünkü Türkiye devriminin yolunu gerçek anlamda çözümler ve buna göre strateji ve taktikler belirler. Oligarşinin planlarına gerçek anlamda karşılık veren ve darbe vuran tek hareket biziz. Bu nedenle düşman da bunun farkındadır ve tüm gücüyle bize saldırmaktadır. Ancak bizler her koşulda onların bu politikalarını boşa çıkaracak ve devrimi yapacağız. Hareketten uzak bir yaşantım olmaz. Çünkü beni yaratan Parti-Cephe'dir. Parti-Cephe'yle bizler bütünü. Bizden ayrılan uzaklaşan bir ölüdür. Çünkü düzen onları bütün çirkefliklerin içine çekmektedir. Hareketten uzak bir yaşam da olmaz benim için.

Hareketimizin benim üzerimde böyle büyük bir emeği var. Şu anki beni yaratan. Öğrendiklerime bakıyorum, ne zaman nasıl öğrenmişim, tabii ki mücadele ederken. Hayattan zevk alıyorum, insanları seviyorum, en basitinden mücadeleye ettiğim için vicdani açıdan huzurluyum. **Tüm yaşantımın hem hammaddesi, hem de bu hammadeyi işleyen hareketimizdir.** Kendimi çok şanslı görüyorum, böyle bir ailenin bir bireyi olduğum için.

30 yıllık tarihimize baktığımızda hep direnişler, hep kahramanlıklar, yeni yeni gelenekler görüyoruz. Hele ki içinde yaşadığımız ve tanıdığımız şu süreç. Sadece bizim ülkemize değil tüm dünya ülkelerine, tüm kendisini Marksist-Leninist olarak tanımlayan örgütlere göstermiştir ki, ne pahasına olursa olsun devrim iddiasından, Sosyalizm iddiasından asla vazgeçmeyeceğiz. Kapitalizme, emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı sonuna kadar **direneceğiz. Çünkü biz devrimciyiz.** İşte hareketimiz tüm dünya halklarının kurtuluş umududur. Bizim görevimiz de umudu büyüttür. **Ben örgütüm. Örgütün bir parçasıyım.** Örgütün bana nerede ihtiyacı varsa orada olurum. Bu benim görevimdir. Ben bu görevi sonuna kadar yerine getirmekle yükümlüyümdür. Her görevi yapmaya hazırım. Buna FEDA EYLEMİ de dahildir. Bu benim için büyük bir onurdur."

kahramanlar Ölmez

17 Temmuz - 23 Temmuz Şehitlerimiz



Levent DOĞAN
19 Temmuz 1996

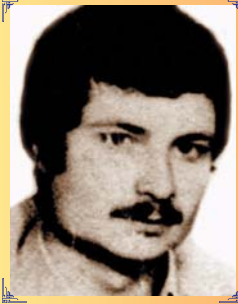
Ölüm Orucunu desteklemek için Bağcılar Namık Kemal Caddesi'nde yapılan bir gösteri sırasında polis tarafından katledildi.

Levent Doğan 17 yaşında liseli bir devrimci gençti.



Hüsnü İŞERİ
23 Temmuz 1990

Küçük Armutlu'da halkın yıkım saldırısına karşı evlerini savunduğu bir direnişte Çevik Kuvvet polisi tarafından kurşunlanarak ağır yaralandı. Hastahane-ye kaldırılmasının polis tarafından engellenmesi sonucu yolda yaşamını yitirdi.



H. İbrahim BAYRAKTAR
Temmuz 1980

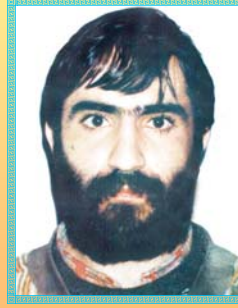
"İşkenceye ve Faşist Tereöre Karşı Mücadele" kampanyası sırasında Çemberlitaş'ta düzenlenen bir gösteri sırasında askeri tim tarafından katledildi. DEV-GENÇ saflarında halkı için mücadele eden militan bir devrimciydi.



Vedat Demircioğlu
24 Temmuz 1968

Amerikan 6. Filosu'na karşı eylemlerin yaygınlaşması üzerine Demirel hükümeti eylemlerin merkezlerinden biri durumundaki İstanbul Teknik Üniversitesi'ne saldırı emri verdi. İTÜ

Gümüşsuyu Kampüsü'ndeki öğrenci yurdu 17 Temmuz'da polis tarafından basıldı. 30 öğrenci tutuklanırken, 47 öğrenci yaralandı, Vedat Demircioğlu yurdun penceresinden atıldı. Demircioğlu kaldırıldığı hastanede şehit düştü.

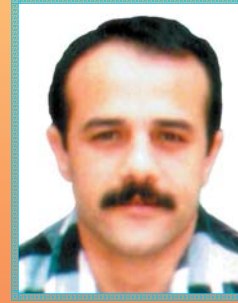


Aygün UĞUR (TKP(ML))

21 Temmuz 1996

Ümraniye, 63. gün...

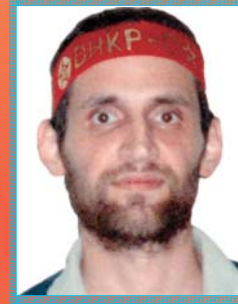
1970'de Dersim Malazgirt Deroç Köyü'nde doğdu. Mücadeleye ilk adımını da memleketinde attı. 1990 yılından itibaren mücadelesini İzmir'de sürdürdü. 1993'te tutuklandı. 1996 Ölüm Orucu'nda ipi ilk o göğüsledi.



A. Berdan KERİMGİLLER (DHKP-C)
23 Temmuz 1996

Sağmalcılar, 65. gün...

1968'de Tarsus'ta doğdu. Arap miliyetinden Alevi bir ailenin çocuğuydu. Üniversite yıllarında devrimci gençlik saflarında mücadeleye atıldı. Atılım yıllarında Ankara gençliğinin ve gecekondu halkının mücadelesini omuzladı. 91'de Ege kırlarında dolaşan şahanların arasına katıldı. 92 yılında tutuklandı. Buca, Aydın ve Sağmalcılar Hapishanelerinde kaldı. Direnişin 65. günü ölümü gülererek kucakladı.



İlginç ÖZKESKİN (DHKP-C)
24 Temmuz 1996

Sağmalcılar, 66. gün...

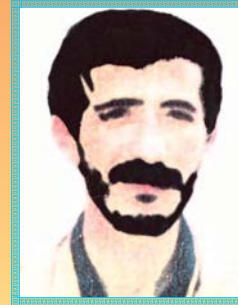
1961 İstanbul doğumludur. 1978'den beri mücadele içerisindeydi. 1984 Ölüm Orucu direnişi sırasında hareketine destek için intihar eylemi de dahil her türlü eyleme hazır olduğunu bildirmişti. Birçok kez tutsak düştü. 1991 yılında Eskişehir tabutluğu açıldığında kapattıranlardan biri yine oydu. 4 yoldaşının şehit düştüğü 4 Ocak 1996 Ümraniye direnişinde en önde çatışanlardan biri yine İlginç'ti. Sahip olduğu feda bilinciyle 1. Ölüm Orucu ekibinde görev aldı.



Hüseyin DEMİRCİOĞLU (MLKP)
25 Temmuz 1996

Ankara Merkez Kapalı, 67. gün...

1960'da, Bingöl Kiğı ilçesi Sötlüce Köyü'nde doğdu. 1976 yılından itibaren kesintisiz kavganın içindeydi. İşkence ve tutsaklıklar gördü. İstanbul'un birçok hapishanesinde yattı. 1. Ölüm Orucu ekibi içerisinde yer aldı.



Ali AYATA (TKP(ML))
25 Temmuz 1996

Bursa, 67. gün...

Dersim'in Ovacık ilçesinin Yeşilyazı Köyü'nde doğdu. 1979'da TKP(ML) saflarında yer aldı. Dersim'de kır gerillası olarak savaştı. 1994 yılı sonlarında tutuklandı. Direnişten direnişe koştu. Bursa Hapishanesi'nde 1. Ölüm Orucu Ekibi içinde coşkuyla yer aldı.